

BURMESE
CLASSIC

ZANPAK

ကိုပိုက်

စွပ်စွပ်စွဲစွဲ နှင့်

လက်ရွေးစင်ဖတ်စရာမုဆိုးများ

ကိုပိုက် • စွပ်စွပ်စွဲစွဲနှင့်လက်ရွေးစင်ပတ်စရာမုဆိုးများ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်-၅၀၀၀၇၁၀၆၀၁
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်-၅၀၀၁၈၂၀၆၀၂

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

ဩဂုတ် ၂၀၀၆

အုပ်စု(၅၀၀)

မျက်နှာပုံနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်စိန်(ကျောက်စိမ်းအောင်ဆောင်)(၀၂၉၀၉)

အမှတ်(၁၇၃)၊ ၃၃-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးဝင်းကျော်မိုး(သုခုမစာပေတိုက်)၊ ယာယီ(၇၅၅)

အမှတ်(၇)၆-လွှာ၊ ဗိုလ်မင်းခေါင်လမ်း၊

ဗိုလ်စိန်မှန်ရပ်ကွက်၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံလင်

ကိုမြင့်သူ

မျက်နှာပုံပန်းချီ

ကိုဇော်ပေါက်

ကွန်ပျူတာစာစီ

“မြိတ်” ၁၄၅၊ ၃၃-လမ်း(အထက်)

တန်ဖိုး-၁၁၀၀ကျပ်

ကိုပိုက်

စွပ်စွပ်စွဲစွဲ

လက်ရွေးစင်ပတ်စရာ မုဆိုးများ

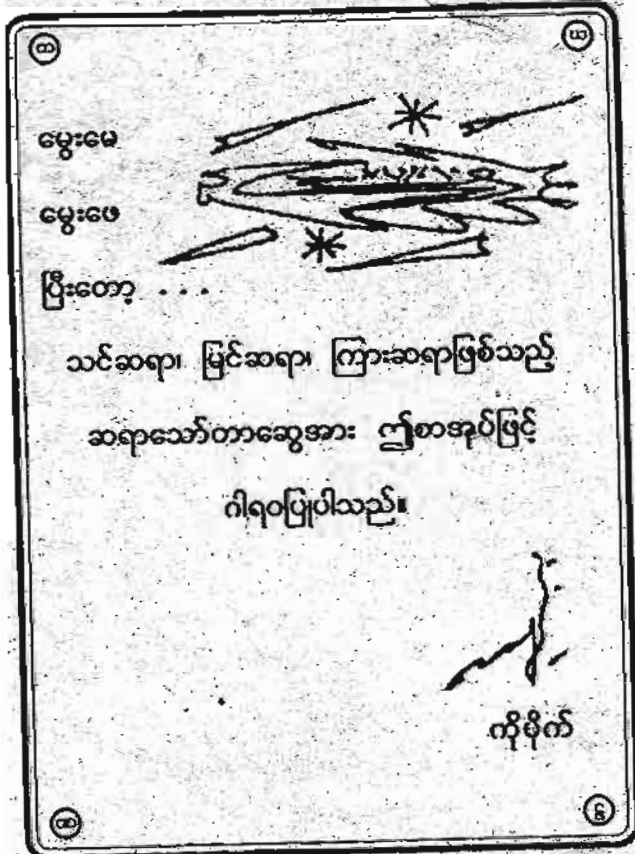
သုခုမစာပေတိုက်

အမှတ်(၂၆)လွှာ-ဉာဏေကလေး
ကျောက်မြောင်းတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	ဆရာအောင်ဖြည့်အမှာ	၇
၂။	တယူသန်မုဆိုး	၁၃
၃။	မုဆိုးကောင်းဟူသည်	၁၉
၄။	စည်းကမ်းဖောက်ကျူး မုဆိုးတာလူး	၂၇
၅။	လူဆိုသည်မှာ	၃၁
၆။	အတ္တဆန်သူတို့၏နိဂုံး	၃၇
၇။	ဖြတ်မရသည့်ကြိုးမျှင်လေး	၄၁
၈။	အတတ်မညာ အသိလိမ္မာ	၄၇
၉။	ကောလာဟလ	၅၃
၁၀။	ကြွေးဝါလိုခြင်းကြောင့်ရယ်	၅၉
၁၁။	ညီညွတ်မှုသည်အားဆိုပေမင့်	၆၅
၁၂။	သတိလက်လွတ်	၇၁
၁၃။	ယုံကြည်ချက်စခန်းသိမ်း	၇၇
၁၄။	ငါသည် မုဆိုးဟုဆိုငြား	၈၃
၁၅။	စိတ်မြန်လက်မြန်မဖြစ်သင့်ချေပြီ	၈၉
၁၆။	နောက်ကျောမှလုပ်ကြံသတ်ဖြတ်သူတို့၏ရလဒ်	၉၅
၁၇။	နေ့ပင်မကူးဝါလေ	၁၀၁
၁၈။	သစ္စာအကျိုး	၁၀၅
၁၉။	လောဘနှင့်စားလိုသောသားကောင်	၁၁၁
၂၀။	အဝင်အထွက်	၁၁၇
၂၁။	စွပ်စွပ်စွဲစွဲ	၁၂၁

BURMESE
CLASSIC
.com

သုခမစာအုပ်(၃၂)

အမှတ်သား၊ ရသနှင့် ကြောက်စရာဆန်းကြယ် မြတ်နိုးဖွယ်အလှ

ငယ်စဉ် စက္ကူများကို စာပေကဏ္ဍလမ်းစာ အကြောင်းအရာ ဘာရယ်မသိ
အရေးဖွဲ့သော ဆရာတို့ကိုလည်း ဘယ်သူ့စာကိုသာ ဖတ်ချင်သည်ဟူ၍ အာသိသ
သီးခြားမရှိ၊ အရွယ်က ငယ်လှသေး၍ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဖတ်စရာကို မရှာတတ်
သေး။ ဘယ်ကရုဇာ ရသမျှသော ဖတ်စရာအဖြစ် ဖတ်နေဖြစ်၏။

သို့ဖြင့် . . .

သရဲတစ္ဆေရော၊ စုန်းကဝေရော၊ ချစ်ခန်းကြိုက်ခန်း စွန့်စားခန်းရော၊ ငိုခန်း
လွမ်းခန်း၊ ဟာသခန်းများရော၊ အပစ်အခတ်ရော၊ အညစ်အသတ်ရော၊ အညစ်
အပတ်ရော၊ အတွေးခက်ခက်များရော၊ လျှို့ဝှက်သည်းဖို့ရော၊ မြို့သား၊ တောသား၊
တောလိပ်ကျောင်းသား၊ ယောက်ျားမိန်းမ၊ အရွယ်စုံအဖြစ်စုံတို့၏ အကြောင်းအရာ
များရော၊ ရာဇဝင်သမိုင်း အတိတ်ဝတ္ထု၊ ပုံပြင်များရော၊ တောလိုက်မုဆိုးရော၊ သားရဲရိုး
တွေရော . . . ထွေလီကေလာ ဖတ်စရာများချည်းဟူ၍ ဖတ်၍ မငြီးနိုင်ခဲ့။

စာဖတ်သက် အတန်ငယ်အရွှံ့ရလာတော့ နဲနဲဝါးပါး လူပါးဝလာ၏။
ကိုယ့်ဦးနှောက် သေးသေးလေးဖြင့်မင် ဟိုစာအုပ်မျိုး မဖတ်ချင်၊ သည်စာအုပ်မျိုး
ပိုဖတ်ချင်၊ ဟိုစာရေးဆရာဆိုလျှင် . . . သည်စာရေးဆရာဆိုလျှင် . . . စာဖြင့်
နဲနဲချေးများတတ်လာ၏။ စာအုပ်ငှားကတ်လာ၊ ဝယ်ကတ်လာ၊ လဲလှယ်ဖတ်ကတ်
လာတော့၊ ပိုလို့ပင် ဖီဝေကြောင်လာ၏။

အမျိုးစာမျိုးဆိုလျှင် အမျိုးအစားတူတွေချည်းကိုပင် ရေးသူမတို့။ အကြောင်းအရာမတူသောကြောင့် စွဲလမ်းနှစ်ခြိုက်လျှင် ဆက်တိုက်ဖတ်ဖြစ်၏။ ထိုသို့ဆိုတွင် မကြုံဖူးသော၊ မမြင်ဘူးသော၊ စိတ်ကူးရာတွင်ပင် ပီပြင်အောင် မတွေး မမြင်နိုင်သော တောနက်ကြီးများ၊ သတ္တဝါကောင်ကြီးများ၊ မုဆိုးများ၊ အဆန်းတကြယ်များ၊ စွန့်စားခန်းများစသည့် အံ့ဖွယ်ဆန်းကြယ်ပုံများကလည်း လက်ကမချ ရင်တမမြင့် စာဖတ်ရုံနဲ့သွက်ခဲ့ရ၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် ကိုသင်း၊ မြဝတီ၏၊ ဗိုလ်တာရာ၏၊ မသုံးလုံးစိန်ဝင်း၏၊ ခင်မောင်အေး(မန္တလေး)၏၊ ဖိုးကျော့၏၊ လင်အောင်၏၊ . . . စသဖြင့် ဆရာကြီးအုပ်နဲ့ရွှေများ၊ ဆရာကြီးရွှေညင်ဒေါင်းတို့၏ ဘာသာပြန်များပင် ကြားဝင်လိုက်သေး . . .

* * * *

ဖတ်ရုံသာမက ရေးရန်လည်းဆန္ဒပြင်းပြလာပြန်လေရာ . . . အတုယူဖတ်သော အမျိုးအစားအဖြစ်နှင့်ကား မုဆိုးဝတ္ထုများကို လက်မြှောက်အနှုံးပေးထားလိုက်ပါ၏။ ထိုအတွေးအကြံမျိုးကို ကျွန်တော်အဖို့အလမ်းကွာဝေးလွန်းသောကြောင့် ဖြစ်၏။ တကယ့်အဖြစ်များကိုပင် စိတ်ကူးဆန်းကြယ်ခြင်းစာစဉ်စာရင်းအဖြစ် စိတ်မှတ်သွင်းထားလိုက်ရပါ၏။

မုဆိုးဝတ္ထုအမျိုးအစားပင်ဖြစ်သော်လည်း ကိုပိုက်၏၊ ဝတ္ထုများသည် တစ်မူထူး၏။ မုဆိုးဝတ္ထုမည်ကားမတ္တ မတုတ်စွချေ။ လှလေသည်။ ကိုပိုက်သည် ပတ်ပတ်နပ်နပ်ရှိလှ၏။ ရသအတွေးနှင့်ရေး၏။ ကြောက်စရာကို ချစ်စရာနှင့်သမ၍လှပအောင် ပြင်ဆင်တတ်၏။ သူပေးလိုသော ဗဟုသုတကို ယူချင့်စဖွယ်ဖြစ်အောင် အဆင်တန်ဆာနှင့်ပြင်ကာဆင်ကာပေး၏။ နွေးငွေ့အေးချမ်းစွာ တလှုပ်လှုပ်ခံစားရလေ၏။

ကျွန်တော်ကဲ့သို့ ကိုယ်မစွမ်းသည်နှင့် ဒဏ္ဍာရီစာရင်းထဲ စိတ်ဖြင့်ထည့်၏ . . . စိတ်ကူးဆန်းကြယ်မှုသက်သက်ပါဟု စွပ်စွဲလိုက်လုပ်ပုံမျိုး အစဉ်မလုပ်နိုင်အောင် ချုပ်ကိုင်ဖမ်းစား၍ ကြည်ဖြူစေ၏။

ကိုပိုက်သည် စာဖတ်သူကို သူနှင့်အတူ သူခေါ်ရာတောတွင်းသို့ သူ့စာဆီရင်း လိုက်ပါရအောင် အရအပိုင်ခေါ်ဆောင်၏။ တောတွင်းတစ်နေရာ၊ သူ့ထားထားနေရာတွင်နေရင်း သူတို့မြင်ကွင်းကို မြင်စေ၏။ သူတို့လှုပ်ရှားမှုအစဉ်ကို ကြည့်စေ၏။ သူတို့လိုပင် ခံစားရစေ၏။ ပြီးမှ သူပြောလိုရာဆက်ပြော၏။ သူပြောခြင်းတို့ ရှင်းပြ၏။ သည်တော့လည်း သူ့စာဖတ်သူ သူ့ကိုကြည်ဖြူတော့၏။ ထိုကြောင့်လည်း သူ့အောင်မြင်ခြင်း အရှိန်ပြင်းလာခြင်းဖြစ်၏။

အခြားဆရာအဆူဆူ၏ ဖတ်ခဲ့ပြီးသော မုဆိုးဝတ္ထုများနှင့် သူ့ဝတ္ထုများအကြားခြားနားသည်မှာ သူကအတွေးအကြံတို့၊ အတွေးအခေါ်နှင့်ရသ၊ ဗဟုသုတနှင့် ဘာလိမ္မာစွာလှည့်ပြောင်း၍ ငြိမ်ညောင်းညင်သာ၊ လှလှပပရေးပြခြင်းဖြစ်၏။

ဖတ်စရာကုန်သွယ်တွင် အပတ်စဉ်-ဖတ်ပြခဲ့သော သူ့ဝတ္ထုတိုလေးများဆိုလျှင် တိုပင်တိုငြား အတွေးကိုပွားစေ၏။ အမြင်ရှင်းစေ၏။ ဗဟုသုတရစေ၏။ နှစ်သက်စွဲလမ်းဖွယ်လည်းဖြစ်စေ၏။ ဆန်းကြယ်သော အနှစ်သာရနှင့်လည်း ပြည့်၏။ ဝတ္ထုသဖွယ် ရသာစာတမ်းငယ်ဟု ဆိုရမည်လား။ ရသထမ်းငယ်သဖွယ် ဝတ္ထုတိုလေးများဟု ဆိုရမည်လား။

အနှစ်သာရအလှနှင့် ပြည့်စုံပြည့်ဝသော မုဆိုးဝတ္ထုတို၏အလိုနှင့်တော့ ပြည့်စုံသလေစွ။ ။

အောင်မြည်

၁၁-၈-၇၅

စဉ်	စာအုပ်အမည်	ထုတ်ဝေသည့် နှစ်၊ လ	စာအုပ်အမှတ်	ထုတ်ဝေသည့် စာအုပ်အမှတ်
၁။	ထဝီသုတ်ဒုလ္လဘနိဒ္ဒိတ	၁၉၃၄၊ ဇူလိုင်	၁၂/၉၇(၅)	ထဝီသုတ်
၂။	ထဝီသုတ်ဒုလ္လဘနိဒ္ဒိတ (ဒု-ကြိမ်)	၂၀၀၄၊ ဇူလိုင်	၄၁/၂၀၀၄(၅)	ထဝီသုတ်
၃။	ဓမ္မသုတ်	၁၉၃၈၊ ဖေဖော်ဝါရီ	၆၂/၉၇(၁၂)	ထဝီသုတ်
၄။	ဓမ္မသုတ် (ဒု-ကြိမ်)	၂၀၀၄၊ ဇွန်	၁၁၀/၂၀၀၄(၁၁)	ထဝီသုတ်
၅။	ဓမ္မသုတ်အနုပညာသုတ်	၁၉၃၉၊ ဩဂုတ်	၅၈/၉၇(၆)	ထဝီသုတ်
၆။	ဓမ္မသုတ်အနုပညာသုတ် (ဒု-ကြိမ်)	၂၀၀၄၊ ဧပြီ	၁၅၂/၂၀၀၄(၁၁)	ထဝီသုတ်
၇။	ဓမ္မသုတ်	၂၀၀၄၊ ဧပြီ	၆၈/၂၀၀၄(၁)	ထဝီသုတ်
၈။	ဓမ္မသုတ် (ဒု-ကြိမ်)	၂၀၀၄၊ ဇွန်	၁၁၀/၂၀၀၄(၁၂)	ထဝီသုတ်
၉။	ဓမ္မသုတ် အနုပညာသုတ်	၂၀၀၄၊ ဇူလိုင်	၄၆/၉၇(၁၂)	ထဝီသုတ်
၁၀။	ဓမ္မသုတ်အနုပညာသုတ်	၂၀၀၄၊ စက်တင်ဘာ	၄၄/၂၀၀၄(၅)	ထဝီသုတ်
၁၁။	ဓမ္မသုတ်အနုပညာသုတ် (ဒု-ကြိမ်)	၂၀၀၅၊ ဧပြီ	၁၂၁/၂၀၀၄(၁၁)	ထဝီသုတ်
၁၂။	ဓမ္မသုတ်အနုပညာသုတ်	၂၀၀၅၊ ဇွန်	၂၆/၂၀၀၄(၃)	ထဝီသုတ်
၁၃။	ဓမ္မသုတ်အနုပညာသုတ်	၂၀၀၄၊ ဇွန်	၃၁/၂၀၀၄(၃)	ထဝီသုတ်
၁၄။	ဓမ္မသုတ်	၂၀၀၅၊ ဇန်နဝါရီ	၁၂/၂၀၀၅(၂)	ထဝီသုတ်
၁၅။	ဓမ္မသုတ် (ဒု-ကြိမ်)	၂၀၀၅၊ ဖေဖော်ဝါရီ	၁၂၃/၂၀၀၄(၁၁)	ထဝီသုတ်
၁၆။	ဓမ္မသုတ်အနုပညာသုတ်	၂၀၀၄၊ ဇွန်	၁၁၀/၂၀၀၄(၁၂)	ထဝီသုတ်
၁၇။	ဓမ္မသုတ်အနုပညာသုတ် (ဒု-ကြိမ်)	၂၀၀၅၊ ဩဂုတ်	၅၈/၉၇(၆)	ထဝီသုတ်
၁၈။	ဓမ္မသုတ်အနုပညာသုတ်	၂၀၀၄၊ ဩဂုတ်	၅၈/၉၇(၆)	ထဝီသုတ်
၁၉။	ဓမ္မသုတ်အနုပညာသုတ် (ဒု-ကြိမ်)	၂၀၀၅၊ ဇွန်	၁၁၀/၂၀၀၄(၁၂)	ထဝီသုတ်
၂၀။	ဓမ္မသုတ်အနုပညာသုတ်	၂၀၀၄၊ စက်တင်ဘာ	၄၄/၉၇(၅)	ထဝီသုတ်

၂၀၈။ အပ်ကြမ်းဝက်ဘာ	၂၀၈၁။ အောက်တိုဘာ	၈၈၃/၂၀၈၃(၆)	တွယ်ပီ
၂၀၉။ အပ်ကြမ်းဝက်ဘာ (ဒု-ကြိမ်)	၂၀၈၂။ ဇွန်	၅၈၁/၂၀၈၃၃	ပုံသား
၂၁၀။ ဝက်ဘာသောတွင်းခြစ်ပုံဆန်းနှင့်ဆိုးများ	၂၀၈၃။ ဒီဇင်ဘာ	၄၈၅/၂၀၈၃(၄)	လေယူပုဆိန်
၂၁၁။ ထူးဆန်းသောဝက်ပုံများ	၂၀၈၄။ ဒီဇင်ဘာ	၆၆၆/၂၀၈၃(၅)	တွယ်ပီ
၂၁၂။ လောကဝပ်ပြန်	၂၀၈၄။ ဇန်နဝါရီ	၇၆၃/၂၀၈၃(၆)	တွယ်ပီ
၂၁၃။ လောကဝပ်ပြန် (ဒု-ကြိမ်)	၂၀၈၅။ ဇူလိုင်	၅၈၃၅၈၀၅၈၃	ပုံသား
၂၁၄။ မီးလောင်ကုန်းရွာသူ	၂၀၈၄။ ဇေဇော်ဝါရီ	၁၄၈၅/၂၀၈၃(၁၈)	ဝန်အောင်
၂၁၅။ မီးလောင်ကုန်းရွာသူ (ဒု-ကြိမ်)	၂၀၈၅။ စက်တင်ဘာ	၅၈၀၈၄၂၀၅၈၆	ပုံသား
၂၁၆။ အင်းခွန်တောက ဓာယာတ်စု	၂၀၈၄။ ဇေဇော်ဝါရီ	၁၁၁၁/၂၀၈၃(၈)	တွယ်ပီ
၂၁၇။ အင်းခွန်တောက ဓာယာတ်စု (ဒု-ကြိမ်)	၂၀၈၅။ အောက်တိုဘာ	၅၈၀၈၄၀၀၅၈၆	
၂၁၈။ မပြတ်သောသံယောဇဉ်ကြောင့်သာလျှင်	၂၀၈၄။ ဇေဇော်	၁၄၈၈/၂၀၈၃(၁၂)	သူအ
၂၁၉။ အသေလျှင်သာသီလံအောင်	၂၀၈၄။ ဇေဇော်	၁၄၉၂/၂၀၈၃(၈)	တွယ်ပီ
၂၂၀။ လောကစွမ်းဆောင်မှုနှင့်ဆိုးများ	၂၀၈၄။ ဧပြီ	၁၅၈၂/၂၀၈၃(၁၀)	တွယ်ပီ
၂၂၁။ အပြုအမူအလေး	၂၀၈၄။ ဇေ	၅၈၄၄/၂၀၈၃(၄)	တွယ်ပီ
၂၂၂။ အားကိုးစုကုသ်နှစ်တောင်	၂၀၈၄။ ဇူလိုင်	၅၈၄၄/၂၀၈၃(၆)	သူအ
၂၂၃။ ထူးဆန်းသောပုဂ္ဂိုလ်ခြစ်ပုံဆန်းနှင့်ဆိုးများ	၂၀၈၄။ ဇူလိုင်	၁၄၈၃/၂၀၈၃(၈)	တွယ်ပီ
၂၂၄။ ငြိမ်းချမ်းသောအိမ်ကလေးရွှေပုံကပ်ပြန်	၂၀၈၄။ ဩဂုတ်	၆၈၃/၂၀၈၃(၆)	သူအ
၂၂၅။ ကပ်ချက်များကောကပ်ယက်စုဆိုးများ	၂၀၈၄။ စက်တင်ဘာ	၄၈၈/၂၀၈၃(၅)	လေယူပုဆိန်
၂၂၆။ သံသယသားအကောင်ကြောင့်သာလျှင်	၂၀၈၄။ စက်တင်ဘာ	၈၈၃/၂၀၈၃(၈)	သူအ
၂၂၇။ ထူးဆန်းသောရွာလူသားနှင့်သူ	၂၀၈၄။ ဩဂုတ်	၅၈၅၄/၂၀၈၃(၆)	တွယ်ပီ
၂၂၈။ ထူးဆန်းသောရွာလူသားနှင့်သူ (ဒု-ကြိမ်)	၂၀၈၅။ စက်တင်ဘာ	၅၈၀၆၆၀၀၅၈၅	ပုံသား
၂၂၉။ လေးဦးလေးကလေးလေးဦး	၂၀၈၄။ အောက်တိုဘာ	၈၈၅/၂၀၈၃(၈)	သူအ
၂၃၀။ ဇာတ်သိမ်းလွှာအတ္ထုပ္ပတ္တိ	၂၀၈၄။ အောက်တိုဘာ	၉၈၃/၂၀၈၃(၉)	သူအ
၂၃၁။ ကြံရွယ်သောကောင်	၂၀၈၄။ အောက်တိုဘာ	၆၈၈/၂၀၈၃(၈)	တွယ်ပီ
၂၃၂။ မိတ်ကြွယ်စုဆိုး (၂)	၂၀၈၄။ ဒီဇင်ဘာ	၈၈၄/၂၀၈၃(၈)	သူအ

၁၄၈။	အိုးခွေးပြာဝင်းခေါ်	၂၀၀၄။ ဒီဇင်ဘာ	၁၂၄/၂၀၀၄(၁၀)	သုဉ္ဇန
၁၄၉။	တစ်ယုသန်	၂၀၀၄။ ဒီဇင်ဘာ	၁၂၆/၂၀၀၄(၁၂)	တွက်ပီ
၁၅၀။	ဆရာတော်တရားအောင်တော်တရားအောင် သုဉ္ဇန	၂၀၀၄။ ဒီဇင်ဘာ	၂၂/၂၀၀၄(၃)	ဇေယျာဓိမြေ
၁၅၁။	အပျိုအေးနှင့်အထွတ်အမြတ်အောင်တော်တရား သုဉ္ဇန	၂၀၀၄။ ဒီဇင်ဘာ	၈၂/၂၀၀၄(၉)	စုတံသား
၁၅၂။	အေးတောင်တစ်မြို့တစ်ခုသို့	၂၀၀၄။ ဒီဇင်ဘာ	၅၅/၂၀၀၄(၆)	တွက်ပီ
၁၅၃။	အနောက်တောင်တောင်နှင့်မြို့တော်အောင်တော်	၂၀၀၅။ ဇန်နဝါရီ	၁၄၅/၂၀၀၄(၁၂)	သုဉ္ဇန
၁၅၄။	အထွတ်အမြတ်အောင်တော်တရားအောင်တော်	၂၀၀၅။ ဇေယျာဓိမြေ	၁၄၅/၂၀၀၄(၁၂)	မြို့တော်အောင်
၁၅၅။	မြို့တော်အောင်တော်တရားအောင်တော်	၂၀၀၅။ ဧပြီ	၅၀၀/၂၀၀၄(၁၄)	သုဉ္ဇန
၁၅၆။	အထွတ်အမြတ်အောင်တော်တရားအောင်တော်	၂၀၀၅။ ဧပြီ	၁၅၀/၂၀၀၄(၁၀)	တွက်ပီ
၁၅၇။	အထွတ်အမြတ်အောင်တော်တရားအောင်တော်	၂၀၀၅။ ဧပြီ	၅၀၀/၂၀၀၄(၁၄)	သုဉ္ဇန
၁၅၈။	အထွတ်အမြတ်အောင်တော်တရားအောင်တော်	၂၀၀၅။ ဧပြီ	၅၀၀/၂၀၀၄(၁၄)	တွက်ပီ
၁၅၉။	အထွတ်အမြတ်အောင်တော်တရားအောင်တော်	၂၀၀၅။ ဧပြီ	၅၀၀/၂၀၀၄(၁၄)	သုဉ္ဇန
၁၆၀။	အထွတ်အမြတ်အောင်တော်တရားအောင်တော်	၂၀၀၅။ ဧပြီ	၅၀၀/၂၀၀၄(၁၄)	သုဉ္ဇန
၁၆၁။	အထွတ်အမြတ်အောင်တော်တရားအောင်တော်	၂၀၀၅။ ဧပြီ	၅၀၀/၂၀၀၄(၁၄)	သုဉ္ဇန
၁၆၂။	အထွတ်အမြတ်အောင်တော်တရားအောင်တော်	၂၀၀၅။ ဧပြီ	၅၀၀/၂၀၀၄(၁၄)	သုဉ္ဇန
၁၆၃။	အထွတ်အမြတ်အောင်တော်တရားအောင်တော်	၂၀၀၅။ ဧပြီ	၅၀၀/၂၀၀၄(၁၄)	သုဉ္ဇန
၁၆၄။	အထွတ်အမြတ်အောင်တော်တရားအောင်တော်	၂၀၀၅။ ဧပြီ	၅၀၀/၂၀၀၄(၁၄)	သုဉ္ဇန
၁၆၅။	အထွတ်အမြတ်အောင်တော်တရားအောင်တော်	၂၀၀၅။ ဧပြီ	၅၀၀/၂၀၀၄(၁၄)	သုဉ္ဇန
၁၆၆။	အထွတ်အမြတ်အောင်တော်တရားအောင်တော်	၂၀၀၅။ ဧပြီ	၅၀၀/၂၀၀၄(၁၄)	သုဉ္ဇန
၁၆၇။	အထွတ်အမြတ်အောင်တော်တရားအောင်တော်	၂၀၀၅။ ဧပြီ	၅၀၀/၂၀၀၄(၁၄)	သုဉ္ဇန
၁၆၈။	အထွတ်အမြတ်အောင်တော်တရားအောင်တော်	၂၀၀၅။ ဧပြီ	၅၀၀/၂၀၀၄(၁၄)	သုဉ္ဇန
၁၆၉။	အထွတ်အမြတ်အောင်တော်တရားအောင်တော်	၂၀၀၅။ ဧပြီ	၅၀၀/၂၀၀၄(၁၄)	သုဉ္ဇန
၁၇၀။	အထွတ်အမြတ်အောင်တော်တရားအောင်တော်	၂၀၀၅။ ဧပြီ	၅၀၀/၂၀၀၄(၁၄)	သုဉ္ဇန

ဝတ်ယူသည့်အခါ
အပြုအမူ

တစ်ယူသန်ဗုဒ္ဓဆိုး

ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးသည် ပင်အောက်တွင် ကြွေကျနေသော သစ်စိမ့်တို့ကို
ဝှံ့ကောက်ယူကာ တယူပိယူပိ မြှူဝါးနေရာမှ အန္တရာယ်အငွေ့အသက်ကို ရလိုက်လေ
သည်ကြောင့်လားမသိ။ လည်တိုင်ကို ပြန်မတ်ကာ ဝဲယာတစ်ဘက် တစ်ချက်ကို
ရှေ့ရှမ်းကြည့်လိုက်လေပြီးနောက် 'ပီးစိလ်' ဟုအောက်လိုက်လေ၏။

ဟပ်လွန်လေခြင်းလား။ ဟန်တိုဟ်ဖိုလုပ်လိုက်လေခြင်းလားမသိ။ ထိုဂျီ
(ချေ)ငယ်က သိမြဲမှလိုက်သည်ကြောင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိ ဂျီ(ချေ)ငယ်ကောင်တို့
သည်လည်း ခေါင်းမတ်ထောင်လျက် ငြိမ်သက်စွာ ဝေဝံ့ခိုက်နေကြတော့၏။ နားအစုံတို့
သည်လည်း အဆက်ဆတ်လှုပ်နေကြတော့၏။

သူတို့အတက် လူသက်နိုင်စွမ်းမင်းတက်ပြုလာလေညော် အန္တရာယ်ကောင်
ဟောတ်မှန်းသိလိုက်သော်လည်း မတိုင်ပင်ဘဲတစ်ဦးနက်ဆိုသလို ထိုနေရာလေးမှ
ရှက်ခြည်းက ဆန်ပေါက်ပြေးထွက်သွားကြလေတော့၏။

သုနမစာပေတိုက်

အကြောင်းကား...

ထိုအန္တရာယ်ကောင်သည် သူတို့အသွေးအသားတို့ စုပ်ယူ၍ တောထူထပ်
ထဲသို့ ဝှက်ပုဒ်ကို ရာသက်ပန်ထိန်းထားလေသူဖြစ်ခြင်းကြောင့်ပင်။

သူကားဝလံ့ဖိုးလို့... သို့ပေမည် သူ့အနွှံအသက်သည် မကောင်း၊ ဝှပ်
ကောင်လို့နေ၏။ သို့ကြောင့်လည်း သစ်သီးသစ်ညှပ် သစ်ဖူးစားသူကောင်ငယ်တို့သည်
သူတို့မှ ရှောင်ကွင်းသွားကြခြင်းပင်ဖြစ်တော့၏။

သူကဲ့သို့ အပုပ်အစပ်စားလေသည့် ဟောခွေးတို့သည်သာ သူ့အနားတွင်
ကြွလေ၏။ စားကြွင်းစားကျန်ကို စားကြရသည်ကိုး။

သည်သို့ဖြင့် 'ပီးစိလ်' ရယ်လို့ အော်ဟစ်လိုက်လေသည့် ဂျီ(ချေ)ကောင်
သည် အများအကျိုးဆောင်သူအသံထွက်လေသူဖြစ်ခြင်းကြောင့် တောသခင်
သည် အပြီးအတေးထားကာ အလွတ်မပေးချေတော့ပေ။

သူ့ခမာ နာကြင်ခြင်းဝေဒနာကို အချိန်ကြာခံစားရင်း သေရရှာတော့၏။

ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်နေသော စိုပ်ကောင်သည် သူတွင်လည်း ခွန်ခြေသော
ချိန်ချောင်းရှိလျက် တောသခင်က ဂျီ(ချေ)ကောင်ငယ်ကို နှိပ်လိုမင်းထက် ရက်ရက်
စက်စက် ညှင်းပန်းနှိပ်စက်သတ်ဖြတ်စားသောက်နေခြင်းကို ဟန်တားခြင်းအလျဉ်း
မရှိ ထိုနေရာလေးမှ လှည့်သွားလေတော့၏။

အကင်းပမ်းသော တောသခင်သည် ဂျီ(ချေ)ကောင်ငယ်ကို ပွဲတော်တည်
လျက်မှ စိုပ်ကောင်ကို လှမ်းကဲကြည့်ကာ 'စေါင်း' ရယ်လို့ မြှောက်လှန် အသံပြုလိုက်
ချေသေး၏။

♦ ♦ ♦ ♦ ♦

သုနမစာပေတိုက်

စိုင်းကောင်သည် စားကျက်တွင်းမှ မြက်နုတို့ကိုစားသောက်နေရာမှ 'ဝစ်ဇီးဇီး' ခုတ်လိုက် ငှက်ဆိုးကောင်၏ စူးရှသောအသံကြောင့် လည်တိုင်ကို မတ်လိုက်၏။ ပြီးနောက် စက္ကန့်စိုင်းမှု ငြိမ်သက်စွာ နေလိုက်၏။ စားကျက်တွင်းရှိ အပေါင်းအဖော်တို့ကို လှမ်းကပ်ကြည့်လိုက်၏။ မျက်လုံးလေးကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပုတ်ခတ်နေလိုက်၏။

ငှက်ဆိုးကောင်တို့ အော်ဟစ်လာလျှင် မကြာမီအချိန်ကလေးတွင် တောသခင်လာပေရာမည်ကို သိလိုက်ခြင်းကြောင့် အပေါင်းအဖော်တို့သည် ထိုစားကျက်တွင်းမှ ဆီခြေမယူဘဲ လျှောက်လှမ်းသွားကြလေပြီဖြစ်ပြန်သဖြင့် သူသည် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးခြုံနိုင်သည့် ချွန်နယ်ပင်ကြီးနောက်တွယ်သို့ လျှောက်သွားပုန်းကွယ်နေလိုက်တော့၏။

မကြာမီအချိန်ကလေးတွင် တောသခင်သည် ခါးကိုနွဲ့၊ ဖင်ကိုယမ်းလျက် လမ်းမြောင်းလေးအတိုင်း မော်ကြွားလျှောက်လာလေတော့၏။

ထိုသည်ကို စိုင်းကောင်သည် ပုန်းကွယ်နေရာမှ မမှိတ်မသုန် စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ ဒေါသထွက်လျှင် နှာမူတ်တတ်သော်လည်း အသက်ကို လောင်းကြေးထပ်နေရသည်ကြောင့် နားရွက်ပင်မခတ်။ တောသခင် လျှောက်လှမ်းလာနေခြင်းကို မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေရင်းကြားမှ သူ့ရှေ့သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာချေတော့၏။ တောသခင်သည် သူ့ချောင်းမြောင်းနေခြင်းကို လုံးဝသိပ္ပံမဝေါ်။

ထိုသည်ကား သူ့အတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခုပင် မဟုတ်ပါကလား။ ထိုအခွင့်အရေးကို အရအမီယူလိုက်လေတော့၏။

ရုတ်ခြည်းဆိုသလို သူ၏ချွန်မြဲသော ဦးချိုနှစ်ဘက်ဖြင့် တောသခင်၏ဝမ်းဗိုက်ကို ပြေးဝှေ့လိုက်လေတော့၏။

"ဂရောင်း"

သို့သာ တောသခင်တစ်ချက်သာလျှင် နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လွှားနိုင်တော့

အုတ်အထွေးလိုက် ပြိုထွက်လာတော့၏။ သူ၏ဦးချိုအဖျားမှာပင် အုတ်တစ်ပိုင်း ခပ်စပြတ်ပါလာချေ၏။

တောသခင်သည် စိုင်းကောင်၏ချွန်တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံလိုက်ရပြီတည်း။

ဒေသခံမုဆိုးကြီး စောလူးသည် ကျွန်တော်တို့လမ်းတွင် မနေ့က တွေ့ခဲ့သော ဂျီ(ချေ)ကောင်နှင့် တျားကောင်ခြေရာများ ထိုနေရာနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ စိုင်းကောင်ခြေရာများကို ဖြစ်လည်းကောင်း၊ ယခုမြင်လိုက်ကြရသည့် စိုက်ပေါက်အဖွင့်၊ နေသောကျားကောင်နှင့် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်ရှိ စိုင်းကောင်ခြေရာများကို ပြု၍ အထက်ပါကဲ့သို့ ဖြစ်ရလေခြင်းကို ပြောပြလာတော့သဖြင့် လွန်မင်းစွာ စိတ်ဝင်စားမိတော့သည်။

သို့ရှိစဉ် . . .

"ဝစ်ဇီးဇီး" ခုတ်လိုက် ငှက်ဆိုးကောင်၏ စူးရှသောအသံကို ကြားလိုက်ရသည်ကြောင့် ခေါင်းမောကြည့်လိုက်၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကျွန်းပင်၏ကိုင်းခြောက်များတွင် စက္ကနားလိုက်လေသည့် ငှက်ဆိုးကောင်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရ၏။

"ဒိန်း"

"ဟာ"

"ဟင်"

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဒေသခံမုဆိုးကြီး စောလူးကိုကြည့်လိုက်

ကြတော့၏။

မေးခိုက်ကားကားဖြင့် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားလေသည် မုဆိုးကြီးစောလူး
တို့ မြင်လိုက်ရသည်ကြောင့် ကြက်သီးများမင်တမိတော့၏။ မည်သို့မျှတော့ဖြင့်
မမြောမိကြချေ။

သို့ပေမည် . . .

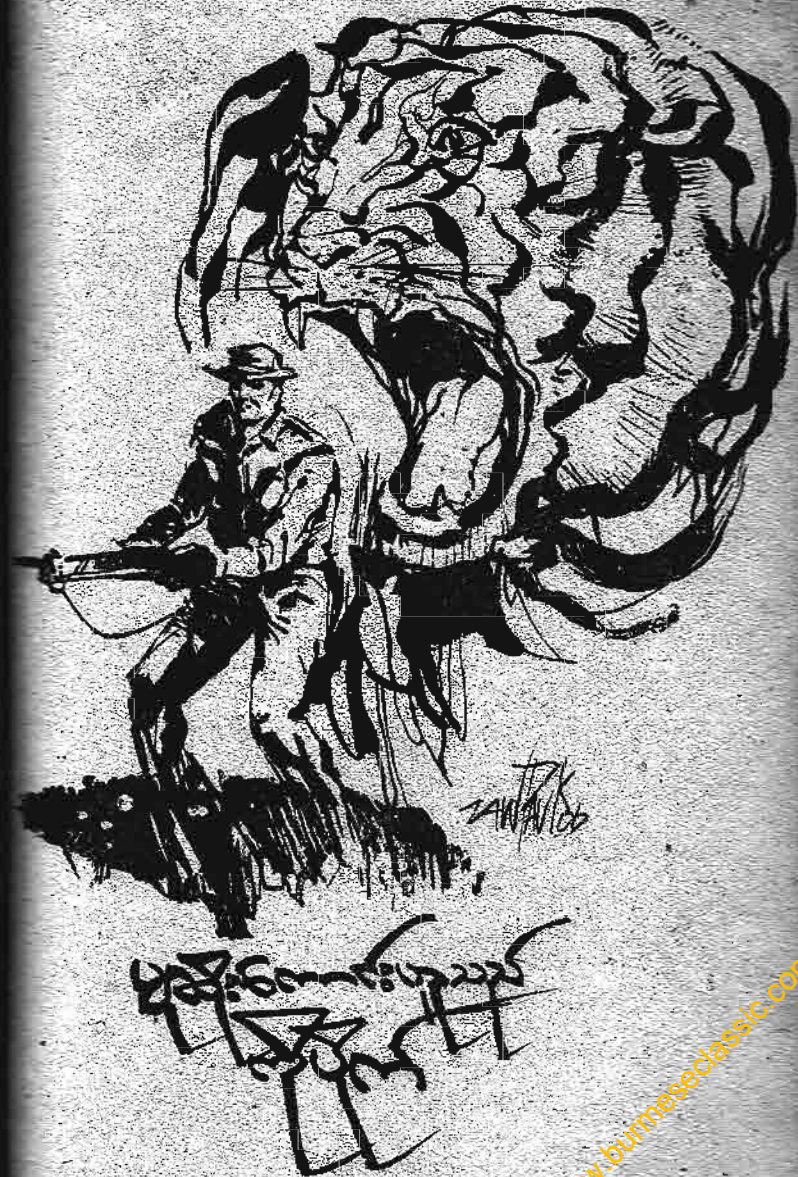
"ကျားကောင်ဆိုတာ တောမုဆိုးပဲလေ . . ငါလဲမုဆိုးပဲ . . မင်းတို့လဲ မုဆိုး
ပဲဟေ့တ်လား . . မုဆိုးချင်းတော့ဖြင့် နားလည်းမရှိကြရမှာပေါ့ကွာ . . တကယ်တော့
ဒါ သစ္စာဖောက်တာပေလဲကွ . . ဆူလူငါ့ဘက်သားလုပ်ပြီး တစ်ဘက်ရန်သူကို သတိပေး
တတ်တဲ့ကောင်လေကွာ . . ငါလုပ်တာ ဓာရားပါတယ်ကွာ . . "ရယ်လို့ မြှောလာသဖြင့်
ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လွင်သည် ဒေသခံမုဆိုးကြီးစောလူးကို အံ့ကြွားဖြင့်ကြည့်ရင်း
မှင်တက်မိသွားကြလေတော့၏။

ကိုဗိုက်

ဖတ်စရာဌာနယ်၊ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၂

၂၀၀၅၊ ဇန်နဝါရီလ

သုစုမစာပေတိုက်

မုဆိုးကောင်းဟူသည်

စိမ်းစိမ်းစိစိတောအုပ်အတွင်း ကျွန်တော်တို့မျက်စိလည်လမ်းမှားနေကြသည်မှာ တစ်ညကပ်နှစ်ရက်ခန့်ရှိချေပြီဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ဖထိရယ်..” ဒေသခံမုဆိုးကြီးစောလူးကို မေးလိုက်ရင်း ကျွန်းစိုမင်အောက်တွင် ထိုင်လိုက်တော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း ကျွန်တော်နံဘေးတွင် ထိုင်လာချေတော့၏။

“ငါလည်း ဒီတောမရောက်တာ ကြာတာရယ်.. မိုးရာသီဖြစ်နေတာရယ် ပြောနှင့် ချောင်းတွေ မြောင်းတွေကို ကောင်းကောင်း မမှတ်မိချင်ဖြစ်သွားတယ်ကွာ” သို့နယ်ပြောပြီး မုဆိုးကြီးစောလူးသည် ကျွန်တော်တို့နှင့်မထိုင်လေဘဲ မတ်တပ်ရပ်လျက် အဝေးသို့ လှမ်းကဲကြည့်နေလေတော့၏။

“ကျွန်တော်တို့ဘယ်လိုကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ မအိဘူး..”

“နို့ကြောင့် ငါ ဆရာလေးတို့ကို တောစောင့်နတ် ပသဖို့ပြောခဲ့တာပေါ့..

သုစုမစာပေတိုက်

ဆရာလေးတို့က အယုံအကြည်မရှိဘူး.. လုပ်စရာမလိုဘူး.. ပြောတည်းက ငါ ထင်တော့ အထင်လိုက်သား..”

မုဆိုးကြီးစောလူးပြောသလို ဟုတ်မှားနေလေသည်လားမသိ။ တောတွင်း စဝင်ခုံစဉ် တောင်သလံပင်ကြီးအောက်တွင် ဝါးဖြင့်လုပ်ထားသော လေးတိုင်စင် နတ်ကွန်းသေးသေးလေးတစ်ခုတွေ့ရ၏။

“တောလည်သွားတဲ့သူတိုင်း ဒီနေရာမှာ ဦးခိုက်ပူဇော်သံပြုလေမှ သွားကြတယ်”

သို့ မုဆိုးကြီးစောလူးက ပြောပေမည် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် အယုံအကြည်မရှိကြသဖြင့် ခေါင်းခါငြင်းခဲ့ကြ၏။

တိုက်ဆိုင်မှုပေလားတော့မသိ။ မနေ့က တစ်နေ့ကုန်လုတိုက် သားတောင်မတွေ့။

သည်တော့ ပစ်ခွင့်မရ။ တွေ့ပြန်တော့ကာ အလှမ်းဝေးနေပြန်။ စိတ်မရွတ်ပစ်လိုက်ပြန်တော့လည်း လွဲချော်လို့ချည်းနေတော့၏။သည်သို့ဖြင့် တောထဲတွင် တစ်လည်လည် ဆာလောင်နေခြင်းကြောင့်လည်း တောကောင်ကို သိကြီးမကြီး အာရုံထားရှာခဲ့ကြ၏။

တွေ့သမျှ သားကောင်အလွတ်မပေးလို့၊ ဝိုဆိုးသည်ကား သစ်ပင်ထက်မှ မျောက်ကောင်တို့ အလွတ်မပေးလို့သဖြင့် သဲကြီးမဲကြီး လိုက်လံသတ်ဖြတ်ခဲ့ရာမှ သွားလမ်း၊ လာလမ်းတို့ကို သတိမထားမိကြသဖြင့် လမ်းပျောက် တောမှောက်ခဲ့ကြတော့သည်။ ညက ခြင်ကိုက်၊ မှက်ကိုက်ခံပြီး အကိုင်းအခက် ခပ်စိပ်စိပ်ရှိလေသည့် သစ်ပင်ခေါ်တွင် တိုးလိုးတန်းလန်း တက်အိပ်ခဲ့၏။

သုခတက်တိုင် မျက်စိထည်လမ်းမှားနေဆဲဖြစ်သည်။ သွားရင်းလအင်း ရေစီးရေကြည်ချောင်းလေးများသို့ရောက်လျှင် အမောပြေ၊ အဆာပြေအလို့ငှာ

သုစုမစာပေတိုက်

သောက်ခဲ့ကြသည့်ရေမှလွှဲ၍ ကျွန်တော်တို့ပမ်းဇိုက်တွင် မည်သည့်အစာမျှမရှိ။

သည်ကြား ကျွန်တော်နှင့်လမ်းခြင်လှိုင်သည် တစ်နေ့တာ တောလည် ထွက်လာခဲ့ကြခြင်းကြောင့် ကျည်ဆံအနည်းငယ်မျှသာ ထူလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဆိုတော့ မနေ့ကတစ်နေ့ကုန် ခေါ်သမီးဖြစ်လျက် ပရမ်းမတာမစ်ခတ်ခဲ့လေသည်ကြောင့် တူညီလည်း ကုန်နေကြချေပြီဖြစ်၏။

မိုင်ဖယ်သေနတ်ကို မုဆိုးကြီးစောလူးကတင်မတော့ ကျည်တစ်တောင် ကုန်နေသည်ဟု သိရ၏။

သည့်အတွက် မျှော်လင့်ချက်လေး နည်းနည်းတော့ရှိသေး၏။

“ဖထိမယ် ကျည်တစ်တောင်ကုန်သေးတာပေါ့..” ဟု ကျွန်တော် မုဆိုးကြီး စောလူးကို လှမ်းပြောလိုက်၏။ မုဆိုးကြီးစောလူးက ခေါင်းသာညှိတ်ပြပြီး အဝေးသို့ လှမ်းကဲကြည့်နားစွင့်နေပုံဖြစ်သည်။

“ဘုတ်.. ဘုတ်.. ဘုတ်”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သို့အသံသဲ့သဲ့ထွက်ပေါ်လာ၏။ သို့အသံကို မုဆိုးကြီးစော လူး နားစွင့်နေလေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဖထိ အဲဒါဘာဖြစ်နိုင်လဲ”

မုဆိုးကြီးစောလူး မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားလျက်မှ “ပြောစာတဲဘူးကွ” ဆိုပြီး သူ့ရှင်ဖယ်သေနတ်အတွင်းမှ လက်ကျန်ကျည်တစ်တောင်ကို ထုတ်၍ ဖစ်တစ် ပြန်ခေါင်းတစ်ပြန် ကြည့်နေလေသဖြင့် လမ်းခြင်လှိုင်က

“တစ်တောင်ထဲပဲ သေချာလား” ဟုမေးလိုက်မိ၏။

“ဒီတစ်တောင်တောင်မှ သေချာရဲ့လား ကြည့်ရသေးတယ်ကွ” ဟု ပြောပြီး သေနတ်အတွင်း အသေအချာပြန်ထည့်လိုက်တော့သည်။

“ကဲ.. ကျွန်တော်တို့ခရီးဆက်ကြစို့”

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြပြန်သည်။ သို့လျောက်ခဲ့ကြရာမှ ကံအားလျော်စွာ နွယ်ဝင်တို့ တွဲလျောင်းကျနေသော သစ်တစ် ခင်ပေါ်တွင် မျောက်ကောင်တစ်ကောင်ကို လှမ်းတွေ့သဖြင့်..

“ဖထိ မလွဲအောင်ပစ်နေနဲ့.. အလွတ်ပေးလို့မဖြစ်ဘူး.. ကျွန်တော်တို့ ဘာနေပြီ” ဟုပြောလိုက်၏။

သို့နှယ်သာ ကျွန်တော်ပြောလေသည့်အတိုင်း ချိန်ထားသော်လည်း ပစ် ခတ်လိုက်လေခြင်းမရှိသေး။ ကျွန်တော်နှင့်လမ်းခြင်လှိုင်သည် လူငယ်တို့ဖြစ် ခဲ့ကြတော့၏။

သို့ကြောင့် မျောက်ကောင်ကို ကြည့်လိုက်။ မုဆိုးကြီးစောလူးကကြည့်လိုက် အားမလို အားမရဖြစ်နေမိတော့၏။

“ဟင်”

မုဆိုးကြီးစောလူးသည် သစ်ပင်ထက်မှ မျောက်ကောင်ကို လက်တွင်း၌ သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်ထားသော်လည်း သူ့မျက်လုံးတို့သည် မျောက်ကောင်ထံတွင် အာရုံစူးစိုက်မနေပါချေ။ တစ်ချက်တစ်ချက်ဘေးသို့သာစွေ၍ ကြည့်နေလေခြင်း ကြောင့် အံ့သြမိတော့၏။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

မုဆိုးကြီးစောလူးသည် စိတ်လှုပ်ရှားနေလေသည်လား။ သူ့တွင်ရှိ လက်ကျန် ကျည်တစ်တောင်သည် လွန်စွာအရေပါအရာရောက်နေချေပြီကော။ လွှဲချော်၍ ဖြစ် မှန်းလည်း သူသိနေလေသည်ကြောင့်လား။ သို့ကြောင့် သူ၏မျက်နှာတွင် ချွေးစေ့တို့ စုံထွက်နေတော့၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လှနေ၏။

“ပစ်တော့လေဗျာ.. ပစ်တော့လေ..”

ကျွန်တော်က မျောက်ကောင်ငြိမ်သက်၊ ငုတ်တုတ်တိုင်နေသည့်တွင် သို့နှယ် အလောတကြီးပြောလိုက်၏။

မုဆိုးစောလူးသည် ပစ်မှတ်ငြိမ်သက်နေသော်လည်း ဘာကြောင့် မပစ်သေးတာပါလိမ့်...။

ကျွန်တော် မုဆိုးကြီးစောလူးကို စိတ်ပျက်နေမိတော့၏။ သိရှိစဉ်..

“ဝေါင်း”

“ဟာ”

“ဟင်”

“ဒိန်းသိမ”

ထင်မှတ်မထားသော ချောင်းမြောင်းလုပ်ကြံမှုကြီးဖြစ်၏။ နံတေးချုပ်နယ် ဝင်နောက်တွယ်မှ ကျားကောင်သည် သို့နယ်အသံပေးပြီး ကျွန်တော်တို့ထံသို့ တစ်ဖုန်ထိုးပြီးလွှားခန့်အုပ်လာ၏။

မုဆိုးကြီးစောလူးသည် ကယျာကသီလှည့်လိုက်ကာ လက်တွင်း၍ သေနတ်ခြွင်း ရွတ်ခြည်းပစ်လိုက်လေတော့သည်။

ကျားကောင်သည် ကျွန်တော်တို့ထံ ရောက်မလာ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာ လောက်တွင် မြေပြင်သို့ ဘုတ်ခနဲအရပ်ကြီးပြတ်ကျသွားလေတော့၏။

“ဟူး.. တော်ပါသေးရဲ့”

မုဆိုးကြီးစောလူးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်မှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး သို့နယ်ပြောရင်း ကျားကောင်သေကြီးရှိရာသို့ သွားလိုက်လေတော့၏။

“ငါတို့နားနေကြတုန်းက စာဘုတ်ဘုတ်ကြားရတဲ့အသံက ဒီကောင် အပြီးပုတ်နေတဲ့ အသံလေကွာ.. ဆရာလေးတို့ ကြောက်မှာမို့လို့ မပြောတာ.. နို့ကြောင့် ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျားကောင်ရှိနေတာကိုသိလို့ ဒီကျည်တစ်တောင့်ကို သက်စောင့်ထားရတာပေါ့.. ဆရာလေးတို့က မျောက်ကိုပဲ ပစ်စေချင်ကြတယ်.. မုဆိုးတစ်ယောက်က ငါမုဆိုးပဲဆိုပြီး သားကောင်ကိုချည်း ဝရံစိုက်နေလို့ မဖြစ်ဘူးကွ

အခန့်မသင့်လို့ တစ်ချက်မှားလျှင်ဖြင့် သားကောင်လဲဖြစ်သွားနိုင်တယ်..”

သို့ မုဆိုးကြီးစောလူးပြောလေသည်တွင် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း မှင်တက်မိသွားကြလေတော့သည်။

တိုပိုက်

စက်စရာဈာနယ်၊ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၃၊

၂၀၀၅၊ ဇန်နဝါရီလ

ဦးကမ်းမောက်ကျုံး
မုဆိုးဝံကျုံး

ဦးကမ်းမောက်ကျုံး မုဆိုးဝံကျုံး

'သားကောင်'ကို ခြေရာခံလိုက်ရင်း မျက်စိလည် လမ်းမှားခဲ့ကြရာမှ ညနေ
ဟောင်းလေးတွင် ဝန်းပတ်ကြီးစခန်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ရွာအပြန်လမ်း ငေးငေး
သည်ကြောင့် ထိုစခန်းမှာပင် ညအိပ်စခန်းချလိုက်ကြသည်။

ထိုညမှာပင် မထင်မှတ်လေဘဲ သားရဲကောင်နှင့် ဆုံရတော့သည်။

"ကျားကောင်ဖြစ်မယ်..."

ညအမှောင်ထဲတွင် ဝင်းလက်နေသည့် နီနီရဲရဲမျက်စန်းတစ်စုံ။ ယင်းမျက်
စန်းတို့၏ တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး အကွာအဝေး မမြဲပြင်မှ အမြင့်တို့ကိုစုန်းကြည့်လိုက်
ပြီး သို့နယ်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

"သိပ်သေချာတာပေါ့ ကိုစိုက်ရယ်... လေအသင့်မှာ ဒီကောင်ကြီးရဲ့ ပုပ်
အက်အက် ကိုယ်သင်းရနံ့ကိုလဲ ရလိုက်တယ်လေ..."

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောပြီး သားကောင်ကို ချိန်ရွယ်ထားသည့်

သုစုစောပတိုက်

သေနတ်ပြောင်းကို မြေစိုက်လိုက်သည်။

“နိဗ္ဗာန်ကျပ်ပစ်မယ်ဗျာ..” ဆိုလျက် တာလူးသည် သူ့လက်တွင်းရှိ သေနတ် ခွင့်ထိုးခိုက်လိုက်သည်ကြောင့်...

“တာလူး.. မလုပ်နဲ့.. မပစ်နဲ့..” လို့ ကျွန်တော်ကဟန်တားလိုက်ပြန်..

“ဒီနဲ့”

“ပေါင်းကရောင်း”

အလိုလေးဗျာ.. ခိုက်လုံကြီးသည့် မုဆိုး၊ အိပ်နေသည့်ကျားကို သွားပုတ် လေခြင်း၊ ပစ်မှတ်လွဲသွားသည်လား၊ မှန်သွားသည်လားတော့ မသိ။ ကျားကောင် တော့ဖြင့် မရှိတော့လေပြီ။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ မုဆိုးတာလူး ရှိမနေပါ တော့ချေ။

“စောစောစီးစီး တာလူး အယ်ထွက်သွားလဲ မသိဘူး..”

သို့ကြောင့် ညကသားကောင်ရှိရာနေရာသို့ သွားလိုက်ကြသည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

တာလူးပစ်ချက် ထိမှန်သွားပုံရ၏။ မြေပြင်တွင် သွေးကွက်ကြီးရှိနေ၏။ ဇက်ရာဖြင့် ပြေးထွက်သွားပုံဖြစ်သည်။ သိပ္ပံပြင်..

“ဟာ.. ကိုပိုက် ဒီမှာ တာလူးခြေရာဗျ”

“နိဗ္ဗာန် ဇက်ရာရ ပြေးသွားတဲ့ ကျားကောင်နောက် တာလူးလိုက်သွား တာပဲ”

“ခုကွပ်ပဲဗျာ.. တာလူးတော့ ကျားနာကောင်နောက်ကို လိုက်သွားရ တယ်လို့.. ကိုယ့်သေတွင်းကိုယ်တူးသလိုဖြစ်နေပြီပေါ့..”

သုစုမစာပေတိုက်

“အင်း.. မုဆိုးတာလူးကို ကျွန်တော်မကြိုက်ဘူးဗျာ.. စည်းမထားတဲ့ မုဆိုး သေ.. ကြက်၊ ငှက်၊ ယုန်၊ ရွှံ့ကလေးတွေကိုလည်း သေနတ်နှင့်ပစ်၊ သတ္တဝါနဲ့ သတ်နတ်မမျှအောင် သတ်ဖြတ်တတ်တယ်.. ရက်စက်လွန်းရာမကျပေဘူးလား.. တော့ ဒီးရှိတဲ့သတ္တဝါလေးတွေ.. သားပေါက်နဲ့ မိခင်သတ္တဝါလေးတွေကိုလည်း ညှာမတာ ရမ်းကားမစ်ခတ် သတ်ဖြတ်တတ်သေးရဲ့.. သစ်တော.. သားငုတ်၊ ချွန်ထိန်းသိမ်းရေးဥပဒေကိုလည်း မလိုက်နာဘူး.. အခုလည်းကြည့် ကျားကောင် ခုတ်တယ်.. ကျားကောင်ဆိုတာ တောမုဆိုးပဲလေ.. မုဆိုးချင်းစည်းထားဘူး.. တွေ့ထားတော့ဗျာ.. သူ့အတွက်အန္တရာယ်ရှိတယ်.. သူ့နောက်လိုက်ကြစို့”

သိပ္ပံပြင် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် တာလူးခြေရာကောက်၍ လိုက် သွားကြသောသည်။ သိလိုက်ခဲ့ကြရာမှ ဝါးပြိုက်တောလေးသို့ အရောက်တွင် တာလူး ခုတ်လှုပ်ကြသည်။ တာလူးမှ တာလူးဖြစ်သည်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်သည် ပေါင်ရင်း နှင့် စုနေပြီး မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးထွက်နေ၏။ မသေမီ ထိတ်လန့်ကြောက်မက် ရှယ်အန္တရာယ်နှင့် ကြုံလိုက်ရပုံဖြစ်သည်။ လင်းမြင့်လှိုင်သည် တာလူး၏လတ်အစုံ ချီဖယ်လိုက်၏။ ပေါင်ရင်းတွင် ဟက်တက်ကွဲနေသည့် ဇက်ရာကို တွေ့လိုက်သည်။ သူ့ကို ကျားကောင်ဒုက္ခပေးသွားခြင်းကား မဖြစ်နိုင်။ အနားပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကျားကောင်ခြေရာ လုံးမတွေ့။ မည်သည့်သားရဲကောင်၏ ခြေရာမှလည်းမတွေ့။ သိပ္ပံပြင် (ချေ)ကောင်ငယ်၏ခြေရာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကိုတော့ဖြင့် တွေ့လိုက်ရ ၏။ သို့ဆိုပါလျှင် တာလူးပေါင်ရင်းတွင် တွေ့လိုက်ရသည့် ဇက်ရာသည် (ချေ)ကောင် ငယ်ပန်လိုက်ခြင်းဖြစ်ချေမည်။ (ချေ)စွယ်နဲ့နဲ့ကျားပေါင်ဟက်တက် ဆိုတော့ ခင်ရှိသည်မဟုတ်ပါကလား။

“ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ် ကိုပိုက်ရဲ့.. ဒီမယ်လာကြည့်ဗျ.. ဒါ (ချေ)ကောင် မလျောင်းနေတဲ့နေရာ.. သစ်ဆိမ့်သီး အခြမ်းအစအနလေးတွေလည်းရှိနေတယ်

သုစုမစာပေတိုက်

တာလူးက ကျွေးကောင်ကိုချောင်းမြောင်းရင်း လဲလျောင်းနေတဲ့ ဂျီ(ချေ)စောဆင်နား
ရောက်သွားတော့ ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးကလည်း လန့်ဖုတ်ပြီး ကြောက်လန့်တကြိမ်
ထပြေး ကမ္ဘာ့လုံးပြေးဝင်ထိုးပက်သွားတာဖြစ်မယ်. . . တာလူးကလည်း သူ့စိတ်ထဲ
မှာ ကျွေးကောင်ကိုပဲ အစွဲရှိနေတော့တာ ဘာကိုမှ သတိမပြုတော့ဘူးပေါ့ ရုတ်တရက်
သူ့လည်ပတ် တိုက်နှိပ်ခံလိုက်ရတော့ အတိတ်ကလင်ဖြစ်ပြီး နှလုံးသွေးရပ် သေသွား
တာဖြစ်မယ်. . .”

“ဖြစ်နိုင်တယ်. . . ဂျီ(ချေ)ပက်ခံလိုက်ရတဲ့ ဒဏ်ရာနဲ့တော့ မသေလောက်
ပေမယ့်. . . သူ့မယ်နှလုံးရောဂါအခံရှိနေပါလိမ့်မယ်. . .”

မုဆိုးမည်းဖောက်သား. . . သန္တာမောက်သုက္ကား အဘယ်သက်ဆိုးရည်ပါလိမ့်
မည်နည်း။

အရပ်ရပ် နေပြည်တော် ကြားလို့မမတော်. . . ဓမ္မိတော့ လူကလေးက
ကျွေးကိုက်လို့မသေ. . . ဂျီ(ချေ)ပက်လို့သေခဲ့ရလေပြီပဲ။

“မုဆိုးတာလူးလို လူစားတွေကို လိလိခ်လျှင်မြင် ကြွေကျသွားနိုင်တဲ့
အလွန်နူးညံ့ပျော့ပြောင်း လိပ်ပြာလိုသတ္တဝါ လေးကတော့ အသက်အသေခံပြီး
ပြန်ခုခံလိုက်ပေါက်လာတတ်တယ်ဌ. . .”

သို့နယ် လင်းမြင်လွင်က ပြောလာချေတော့သည်။

ကိုရိုက်

ဖယ်စရာချာနယ်၊ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၄၊

၂၀၀၅၊ ဇန်နဝါရီလ

သုစုစောမဘိုက်

အနုပညာ
အနုပညာ

လူဆိုသည်မှာ

ပဲခူးရိုးမတောအတွင်း လင်းမြင့်လှိုင်၊ ကျွန်တော်နှင့် မုဆိုးကြီးစောလူးတို့
လင့်စင်ထိုး၍ သားကောင်စောင့်နေကြ၏။

ကျွန်တော်တို့ချောင်းမြောင်းစောင့်ဆိုင်းနေသည်မှာ 'ဟင်းကောင်'ဟု နာ
နိမ်ပြောကြသော ကျားကောင်ဖြစ်သည်။

ထိုကျားကောင်သည် မီးလောင်ကုန်းရွာတွင်းရှိ ကျွဲ၊ နွားများကို လာရောက်
ခုတ်ပေးလေ့ရှိသောကြောင့် သူကြီးဦးဇာမကီက အကူအညီတောင်းခံလာသဖြင့်
ကျားသောင်းကျန်းကို နှိမ်နင်းရန် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ နံနက်ခင်း
က ကျားကောင်ဆွဲလွှားသော ရွာရွာကောင်၏အနီး သစ်မန်ကျည်းပင်ပေါ်တွင်
လင့်စင်ထိုး၍ ကျားကောင်ပြန်အလာတို့ စောင့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့သည် ကျားကောင်လာလမ်းကို စောင့်နေရင်း
အချိန်ကုန်ခဲ့ရတော့၏။ အမှောင်ထုက ပိုနက်ရှိုင်းလာတော့၏။ ခြင်နှင့်မှက်တို့နား

ဆိုက်

တွင်လာ၍ တစ်ဝိုက်အားဖြည့်ကာ နောင်ယုက်ခံနေရသည်ကားမှ တစ်ချက်တစ်ချက်
ငိုက်ကျသွားတော့သည်။ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် မုဆိုးကြီးစောလူးသည်လည်း ကျွန်တော်
ထဲသို့ပင် . . .

“ဝိုးလ်”

ရုတ်တရက်ငှက်ဆိုးကောင်၏အသံဆိုင်းကြောင့် မျက်လုံးဖြူကျယ်လာ၏။
သို့သော် သစ်ရွက်ခြောက်များပေါ် ဖွဖွနင်းလျှောက်လာသံကြောင့် နွားသေကောင်ကြီး
နို့ရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ဝိုးတဝါးတော့ဖြင့် မြင်ရ၏။ ဝီဝီပြင်ပြင်တော့မရှိသေး
ဘုတ်မှ မဟုတ်ပါလေစ။ သို့ဖြစ်၍ ကျိန်းစပ်နေသော မျက်လုံးတို့ကို လက်ဖမိုးဖြင့်
ခွတ်သပ်ကာ အသေအချာပြန်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ဆရာပိုက် . . မီးထိုး . . မီးထိုး”

လေသံတိုးတိုးဖြင့် မုဆိုးကြီးစောလူးက သတိပေးပြောလာသဖြင့် ဓါတ်မီး
ဖြင့် လှမ်းထိုးလိုက်သည်။

“ဟင်”

မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် သားယောက်သား အံ့ဩစကားဖြစ်သွား
ကြ၏။

“အပါး . . အခိုးအသည်းအသန်ဖြစ်လို့ လိုက်ခေါ်တာ . . ”

ကြည့်စမ်း မုဆိုးစောလူး၏သားလေးပါကလား . . ရဲတင်းလိုက်တာ . .
အချိန်အခါမဟုတ် မကြောက်မရွံ့လိုက်လာသည်။

“အမိုးအသည်းအသန်ဖြစ်လို့ဆိုပါကလား လိုက်သွားကြတာပေါ့ . . ”

သို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် လင့်စင်ပေါ်တွင်ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ရာ
မုဆိုးကြီးစောလူး၏လက်ကို ဆွဲ၍ထုလိုက်သည်။ မုဆိုးကြီးစောလူးသည်လည်း ထုလိုက်
မည်ဟန်ပြင်ပြီးရလေမှ ဆတ်ခနဲ ကျွန်တော်ဆွဲထားသည့်လက်တို့ ပြုတ်ခွာလိုက်တာ

ထိုက်

၃၂

သူ့လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် သူ့သားထံသို့ လှမ်းချိန်လိုက်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်
ရင်ထိတ်သွားမိတော့၏။ မုဆိုးကြီး စိတ်ပောက်ပြန်သွားပြီလား...။

သို့ဖြောင့်...

"ဖေ... ဒါဘာလုပ်တာလဲ..." ဆိုလျက် သူ့လက်တွင်းမှ သေနတ်ကို
လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရှု
မှတ်တတ်မိနေတော့၏။

"ဆရာဝန် ဖယ်စမ်းပါ... ငါပစ်မယ်..."

"ဖေ ချွေးနေပြီလား... အဲဒါ ဖေသားလေး... ဖေသား..."

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်သည် သူ့ကိုလှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး လင့်စင်အောက်ဆံ
ဆင်ရန်ပြင်လိုက်သည်တွင် ကျွန်တော်နားထင်ဆီသို့ မုဆိုးကြီးစောလူး၏ လက်ဝါး
ကြမ်းကြီးက အချိန်ပြင်းစွာကျလာတော့၏။ ဗိုက်ခနဲဖြစ်သွားကာ... ပက်လက်လန်လဲ
ကျသွားတော့သည်။ ထိုမှ မရှေးမနှောင်းမှာပင် "ဒိန်း" ရယ်လို့ ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံ
ကြီး ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ကျွန်တော်သည်လည်း သတိမေလျော့သွားတော့၏။

မည်မျှကြာကြာ သတိမေလျော့သွားသည်အထိ... သတိပြန်ရလာသည်တွင်
လင်းရောင်ခြည်သန်းနေလေပြီ။

မုဆိုးကြီးစောလူးကို မြင်လိုက်ရသည်တွင် ညကအဖြစ်အပျက်ကို သတိရ
လေသဖြင့်...

"ဖေ... လူသတ်သမား... အတော်စိုက်နိုင်တဲ့သူ... ကိုယ့်သားကို ကိုယ်ပစ်
သတ်ရတယ်လို့ ပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်ကပြီး၍ ကြည့်နေလေပြီး လင့်စင်
အောက်ကို မေးငေါ့ပြသည်ကြောင့် ကျွန်တော်ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

"တင်"

နှုတ်သေကောင်ကြီးနားတွင် ကျားကောင်သေကြီးပါကလား...

သူ့စုမစာပေတိုက်

၂၀၁၅ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ

သို့ဖြောင့်...

"ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ..." ဟု မေးလိုက်သည်။

"ညက တောချောက်ခံလိုက်ကြရတာလေ... အကယ်၍များ တောက
သွဉ်းစားတာကို မစဉ်းစားမီတဲ ငါ့သား တကယ်လာခေါ်တယ်ထင်ပြီး လင့်စင်
အောက်ဆင်းလျင်ဖြင့် ကျားရဲ့အစာဖြစ်သွားပြီပေါ့... ငါလဲ ပထမတော့ ဖိုးခွားလေး
ဆုတ်လာတာပဲလို့ ထင်တာ... နောက်မှစဉ်းစားမိတယ်... ငါ့ဗိုက်နဲ့နေရာမယ် လင့်စင်
အောက်ဆင်းလာတာ ဖိုးခွားအစာလိုလုပ်သိနိုင်မလဲ... ပြီးတော့ ဒီလိုတောကြီးမျက်မည်း
ထဲ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန်မှာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ဟာ လာရုံပါမလား...
ဒါတော့ချောက်ခံနေရတာဖြစ်မယ်ဆိုပြီး ယတိဖြတ် ဆုံးဖြတ်ပစ်လိုက်တာပဲပေါ့"

သို့နယ်ပြောလာသည့် မုဆိုးကြီးစောလူးကို အထင်ကြီးလေးစားစွာ ကြည့်
လိုက်မိတော့၏။ ကျောင်းပညာဆိုသည်ကို အိပ်မက်မျှမမက်ဖူး။ ပြုပြင်ဆိုသည်
မရောက်ဖူးဘဲ တောတောင်ထဲတွင်သာ နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရပြီး သားတောင်များနှင့်
သာ နှုတ်သေနေထိုင်ခဲ့ရသော မုဆိုးကြီးတွင်လည်း အသိဉာဏ်နှင့်ဆင်ခြင်တုံတရား
နိမ့်ပါကလားဟု ကျွန်တော်တွေးမိလိုက်၏။ အသိဉာဏ်ဟူသည် နေရာဒေသနှင့်
ရာထူးဌာနနှစ်ရပ်ပေါ် မတည်လေဘဲလူတစ်ယောက်၏ တည်ပေသည်။

ကိုပိုက်

ဖေဖေရာရာနယ်၊ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၅
၂၀၀၅ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ

သူ့စုမစာပေတိုက်

www.burmeseclassic.com

အတ္တဆန်သူတို့၏နိဂုံး

အတ္တဆန်သူတို့၏နိဂုံး

တောကြောင်တစ်ကောင်သည် မန်ကျည်းပင်ပေါ်မှနေ၍ အောက်သို့ဆင်း
ရန် ကိုင်းတက်တစ်ခုပေါ်မှ ဟန်ပြင်နေလေ၏။

“စောထီး ငါပစ်မယ်..”

သို့မှဆို၍ အောက်တောကြောင်သည် မန်ကျည်းပင်ပေါ်မှတစ်ဆင့် တောကြောင်ကောင်
တို့ ပစ်ခတ်ရန် ခိုနိမ့်ထားသည့် လက်တွင်းမှသေနတ်ကို ဖြေသိမ်းချလိုက်သည်။

“ဒိန်း”

“ဟာ”

ပစ်မှတ်လွှဲချော်သွားသည်နှင့် တောကြောင်ကောင်သည် ရုတ်ခြည်းဆို
သလို မြေပြင်သို့ခုန်ချပြီးလွှားလွှားတော့သည်။

“ဖထိကလည်းကွာ အသေအချာမပစ်ချေဘူး.. ကျွန်တော်သိပ်စားနေပြီ
အစာမစားရတာလည်း သုံးရက်လောက်ရှိပြီ”

“မင်းချည်းပဲစားကွ.. ငါလည်းမင်းလိုပါပဲ..”

“ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော်ပစ်မယ်..”

သုစုမစားမတိုက်

“မင်းမိမိရမှာပါကွာ... ဂါမလံ ကျည်မှမရှိတော့တာ...”

သည့်နောက် စောအေးဘိနွဲ့စောထီးတို့သည် ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ သို့ဆိုရာ၌ လေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဖြည့်သွင်းစွာ လျှောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် မဟူရာထောင့်အတွင်း အမဲလိုက်ရင်း မျက်စိလည်လမ်းများခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။ ထိုသည်က အကြောင်းမဟုတ် လမ်းများခြင်းသည် ထစ်ချိန်ချိန်တွင် လမ်းမှန်ပြန်တွေ့နိုင်၏ဆိုပေမည် သားကောင်ပစ်ခတ်မရသည်က သူတို့အတွက် အဆိုးဝါးဆုံးကွဲဖြစ်သည်။ အစာမြတ်နေတော့ နဲ့ချီလာရတော့၏။ အလွဲလွဲအချော်ချော်တွေကများ ပစ်မှတ်လွဲချော်မှုတွေကများလာ ကျည်တွေလည်း တုန်ကြချေပြီ။ နောက်ဆုံးတစ်ယောက်လျှင် ကျည်တစ်ကောင်သာ ကျန်တော့၏။ ကြည့်... စောစောက မုဆိုးကြီးအေဘီ၏နောက်ဆုံးလက်ကျန်ကျည်သည် လွဲချော်သွားပြန်၏။

“မင်းကိုမိ အားကိုးရတော့မှာ...”

သို့သော် မုဆိုးကြီးအေဘီ အားအင်ကုန်ခန်း စိတ်ဓါတ်ကျနေသည့်ကြားမှ စောထီးကို မျက်စောင်းထိုးကြည့် အားယူပြီးပြောလေ၏။ သည့်နောက် သူတို့နှစ်ဦးသည် ‘မင်းတော’စပ်သို့ ရောက်လာကြသည်တွင် တောကြက်တစ်ကောင်ကို လှမ်းတွေ့၏။ ညနေစောင်းပြီဆိုတော့ ဖိပ်တန်းဝင် တောကြက်ဖြစ်ပေမည်။ မုဆိုးကြီးများ၏မျက်လုံးများ တောက်ပလာသည်။ စောထီးသည်လည်း အားအင်ချိန်နေသည့်ကြားမှ လက်ကွင်း၌ ဒေါနက်ဖြင့် တောကြက်ကောင်ကို ထိုးချိန်လိုက်သည်။ လွဲချော်၍ မဖြစ်။ သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် အသက်ဆက်ရှင်ဖို့ လက်တံလောတွင် အာဟာရအနည်းငယ်လိုအပ်သည် မဟုတ်ပါလား။ သူက လူငယ်ဆိုတော့ အကြောင်းမဟုတ် လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဖလီအေဘီအတွက် အရေးကြီးသည်။ သို့ကြောင့်ရှိသမျှ

အားအင်ကို လက်ညှိုးလေးတွင်စုစည်းလိုက်၏။ ပစ်မှတ်ငြိမ်သက်ပြီး တွက်လိုက်ပြီးသည်နှင့် မောင်းဆိန်းခလုတ်ပေါ်တင်ထားသည့် လက်ညှိုးလေးကို အားတင်းကွေးလိုက်တော့သည်။

“ဒန်း”

“ဟာ... မှန်သွားတယ်ကွ...”

သို့ဆိုလျက် မုဆိုးကြီးအေဘီသည် ခန်းတောစပ်သို့ ပြေးသွားလိုက်သည်။ တောကြက်ကောင်သည် ချက်ကောင်းမထိ၍ ပေလား သွေးစူးသွေးသန်ဖြစ်သွားခြင်းကြောင့်ဝေလားမသိ။ ထိုနေရာလေးမှ အတော်လှမ်းလှမ်းချွတ်များနောက်ကွယ်သို့ လန်ဖျတ်ပျံသန်းကျသွားတော့၏။ မုဆိုးကြီးအေဘီသည် ထိုနေရာလေးသို့ ပြေးလိုက်သွားတော့၏။ စောထီးသည်လည်း နှိပ်သမျှခန်းအားကို အာရုံစုစည်းစိတ်ထုတ်လိုက် ခြင်းကြောင့် မူးမိုတ်လဲကျသွားတော့သည်။ စောအေဘီသည် သူတို့အတွက် ခိုကွာတော့ဖြင့် ရချေပြီဆိုလျက် ချွံကွယ်နောက် မြေပေါ်သို့ ပုံလျက်ကျသေနေသည့် တောကြက်ကောင်ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် စိတ်ဓါတ်အကြီးအကျယ်ကျသွားတော့၏။

တောကြက်ကောင်သည် ကျည်အားကြောင့် အသားတို့မှာ တစ်ခြမ်း လောက်နီးနီး ဖွာလန်ကြနေတော့၏။ ဒုက္ခပါပဲ... ဒီကြက်ကောင်တစ်ခြမ်းကို သူတို့နှစ်ယောက်ဘယ်လိုစားသောက်မှာလဲ သူတို့အတွက် ချွေလျှောက် သားကောင်ရဖို့ဆိုတာ ပို၍မလွယ်ကူချေတော့ပြီ။ နောက်ဆုံးတွင် သူဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်တော့၏။

သည်တစ်ခြမ်းတည်း၌ တောကြက်ကောင်ကို သူသာစားတော့မည်။ စောထီးကို မကျွေးလိုတော့ပြီ။ သို့သုခိုက်နိုင်စွာပွေးလိုက်ပြီး ထိုတောကြက်ကောင်တစ်ခြမ်းကို ကပ္ပာကသီကောက်ယူ၍ ဒယ်မ်းဖယိုင်ဖြင့် ထွက်သွားလေတော့၏။ စောထီးကိုလှည့်၍ပင်မကြည့်ချေတော့။

စောထီးတစ်ယောက် မုဆိုးကြီး အော်ခေါ်လာရင်း စောင့်နေရင်းမှ ကျွန်တော်တို့နှင့်ဆုံရလေခြင်းဖြစ်သည်။ အတော်အသုံးမကျ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့လူကြီးပေ။ လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ထက်ငယ်သူကို ညှာတာသနားစိတ်သည်း သူ့မယ်မရှိ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စောထီး ကျွန်တော်တို့နှင့် စွေ့သည်မှာ ကံကောင်းလေခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် စောထီးကို ဖေးမတွဲလျက် ထိုနေရာလေးမှ ခေါ်လာကြတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မုဆိုးကြီးထွက်သွားရာလမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ အစာနှင့်ငယ်ဝေးသော မြေပြန့်နေရာလေးတွင် မုဆိုးကြီးအော်ကို တွေ့လိုက်ကြတော့သည်။ အတော်လေးစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိကြသည်။ မုဆိုးကြီးအော် အသက်မရှိလေပြီ။ အားအင်ကုန်ခန်းပြတ်လတ်၍ သေဆုံးခြင်းမဟုတ်။ သားရဲကောင်တစ်ကောင် ကုတ်မုကိုက်ခဲခဲခြင်းကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။

“သည်မယ် ကျားသစ်ကောင်ခြေရာတွေ့ဗျ.. ဟုတ်ပြီ.. ကိုပိုက်ရဲ့.. စောအော်တက ကြက်ကောင်ကိုဆွဲလာတော့ကာ ကျားသစ်ကောင်က ကြက်ကောင်ကို ဝင်ဆွဲရင်း သူ့ဆွဲ.. ငါ့ဆွဲနဲ့နောက်ဆုံး အားအင်ကုန်ခန်းနေတဲ့ မုဆိုးစောအော်တစ်ယောက် နှလို့ ကျားသစ်ကောင်ရဲ့လက်ချက်နဲ့သေသွားရတာပဲ..”

“အင်း.. သူ့က ကြက်ကောင်ကို တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန် ယူမသွားလေဘဲ ခုကွရောက်နေသူခြင်း စာနာစိတ်ထားပြီး စောထီးဆီ ပြန်လာမယ်ဆိုလျှင်ဖြစ်နိုင်အဖြစ်မျိုး ကြုံရမှာမဟုတ်ဘူးဗျ..”

ကိုနိုက်

မတ်စရာနာနယ်၊ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၅

၂၀၀၅၊ မတ်လ

အုစုစာပေတိုက်

အုစုစာပေတိုက်
ပြန်လေ့လာသူ
ကြီးမြင့်လှိုင်

ပြတ်စရာသည့် ကြိုးမျှင်လေး

“ဖထီရယ် . . သားတမည့်ပေပဲ ခွင့်လွှတ်လိုက်စမ်းပါ”

မုဆိုးကြီး ‘စောဒေးပစ်’သည် အံ့ကြိတ်နေလျက်မှ ခေါင်းခါယမ်းပြသည်။

“ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားတာ ပညာကုန်လဲသလဲ ပေးပြီးသား သည်ကြွေးတဲကကို အာခံစော်ကားလာသေးရဲ့ . . ကြည့်လေ “ကျွန်တော်” ကိုပညာကုန်လျှင်ဖြင့် သည်ပျိုင့်ပွဲမယ် သရေဖြစ်ရမှာပေါ့ . . အကယ်၍ကျွန်တော် ခွဲလျှင်ဖြင့် ပညာကုန်သင်မပေး ဆရာစားချွန်ထားတယ်ပြောရတော့မှာလေ . . အကယ်၍ ကျွန်တော်နိုင်ခဲ့ရင် ဆရာသင်ပေးထားတဲ့ပညာထက်ပိုသားတဲ့ အကယ်၍ ပညာကုန်တော်မယ်ရှိနေတယ်လို့သာ မှတ်” ကဲ့လေ . . ဘယ်လောက်မိုက်ခိုင်းလို့လဲ သလဲ စော်ကားသလဲ . . သတ်ပစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ကောင် . . အတော်လုပ်ပေးဝတယ် . .

တကယ်တော့ “ရွှေလင်း”သည်သူ၏သားတပည့်ဖြစ်သည်။ ပေါင်းလင်းတောအတွင်း မုဆိုးအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပြုနေသူများဖြစ်သည်။

သုစုမစာပေတိုက်

၁၁၁

စောဒေးပစ်သည် မုဆိုးစည်းကမ်းလိုက်နာသည်။ သစ်တော သားငှက်တိရစ္ဆာန် အာတွယ်ထိန်းသိမ်းရေးဥပဒေကို တသွေမတိမ်းလိုက်နာသူဖြစ်သည်ကြောင့် ရွှေလင်းအတွက် သားကောင်ရှားလာချေတော့၏။ သည့်အတွက် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်နေရစဉ်အချိန်တွင် . .

“မဟူရာ”တောတွင် မုဆိုးကြီး ဦးရဲကျော်ကို သားအဖရှိကြသည်။ ဦးရဲကျော်သည်လည်း မုဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် ကျွမ်းကျင်သော မုဆိုးစည်းကမ်းရှိသော နှုတ်တော့မဟုတ်ချေ။ သည်တော့ ဦးရဲကျော်သည် သမီးဖြစ်သူကို ဘမ်းပြု၍ ရွှေလင်း၏ မုဆိုးကြီးအေးဝစ်ရင်ခွင်မှ ဆွဲထုတ်လေတော့၏။

သည်တော့ ရွှေလင်းသည် ‘မ’ဘက်ပါ၍မိုက်လေပြီ။

“မင်းမှားနေပြီ . . မဟူရာဘောမယ် သားကောင်တွေပေါတာ ဟုတ်တယ် နဲ့ပေမယ့် ပရမ်းပတာပစ်လို့မရဘူး . . မုဆိုးစည်းကမ်းဆိုတာထားရတယ် . . မင်းလုပ်ချင်က သူတို့သားအဖ စီးပွားရေးအတွက် မုဆိုးစည်းကမ်းဖောက် ကိုယ်ကျင့်တရားဖောက် မင်းလုပ်နေတာက . . ငါခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး . . မင်းငါနဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ . . ပေါင်းသင်းတောမယ် . . မင်းအတွက်ပစ်စရာ သားကောင်ရှားတယ်ဆိုပေမယ့် . . ငါတို့ဆရာအစည့်နှစ်ယောက်အတွက်တော့ဖြင့် လုံလုံလောက်လောက် ရိက္ခာရနိုင်ပါသေးတယ်”

သို့ပေမယ့် ရွှေလင်းသည် ခေါင်းခါရင်း တွင်တွင်ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ ထိုသည့်အသူ အတွက်အကြောင်းပြချက်သာ ဦးရဲကျော်၏သမီးနှင့် မနွဲ့ခွာလို၍ဖြစ်သည်။ တွင်တွင်ခေါ်၊ တွင်တွင်ငြင်းကြသည်ကြား အကြီးအကျယ်စကားများခဲ့ကြရာမှ ဆရာဖြစ်သူကို စိမ်းခေါ်လေသည့် အခြေအနေသို့ပင် ရောက်ခဲ့ကြလေခြင်းကို ကျွန်တော်တို့အသိပင်ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ . . ကိုလင်း မုဆိုးကြီး အရမ်းဒေါသထွက်နေပြီ”

သုစုမစာပေတိုက်

၄၆

ရွှေစွပ်ရွှေနှင့် ကယ်လွှေ ခေါင်းကောက်ချီးများ

"ဟင်"

သေနတ်ပြောင်းတောင် သွေးသံရဲ့မြင့် ခေါင်းပြတ်မြွေကြီး ဖာန်ကောင်ပါ
ဇာတာသားသည်။ တတယ်သော သစ်ခေါင်းပေါက်တွင်းမှ တောကြီးမြွေဟောက်
ဖာန်ကောင်သည် သူ့ထွက်ပေါက်ရှေ့တွင် ပိတ်ရပ်နေသလိုဖြစ်နေသည့် ရွှေလင်းကို
တိုက်ခတ် ပါးရှည်ခွက် အခွင့်အကောင်းစောင့်နေဆဲမှာပင် စောဒေးတစ်က မြင်လိုက်
သည်ကြောင့် အချိန်မီဝစ်ခတ်၍ သားတပည့်အသက်ကို ကယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုပိုက်

ဖတ်စရာကောင်း၊ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၁၂

၂၀၀၅၊ မတ်လ

သုန္ဒရီစာပေဇာတိ

အောက်
သေတ္တာ
သေတ္တာ

အတတ်ပညာ အသိအလင်္ကာ

တာပုံသည် လွန်စွာမှ လက်ဖြောင့်သော မုဆိုးကြီးဖြစ်၏။ လက်ဖြောင့်သည်ဆိုရာ၌ ပစ်မှတ်ငြိမ်သားကောင်ကိုမှ မဟုတ်။ လှုပ်ရှားပြေးလွှားနေသော သားကောင်များကိုပင် ရည်သို့အခြေအနေတွင်ရှိစေ မလွှဲအောင်ပစ်နိုင်စွမ်းရှိ၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် အမဲပစ်ထွက်ကြလေသည်တွင် အသုံးပါသည့်ခရီးဆိုပါက သားကောင်တွေ့လျှင် သူ့ကိုပင်ဦးစွာပေးပစ်ခိုင်းလေ့ရှိ

သူသည်တောလည်းကျွမ်း၏။ သားကောင်တို့၏ ခြေရာကိုလည်း မလွဲတမ်းမှန်းတတ်သူဖြစ်၏။ သားကောင်တို့၏ စရိုက်ကိုလည်း နှောင့်ပြောနေသူဖြစ်သည်။ ဦးတော့ ကာပုသည် သတ္တဝါနှင့်လက်နက်မမျှဆိုနေပေ။ သူ့လက်ဆွဲတော်သေနတ်သည် ရှိပ်ဖယ်အင်္ကျီဖြစ်ပြီး သားကောင်ကြီးကြီးသေးသေး ခုခိုနိုင်ဖယ်အင်္ကျီကြီးနှင့်သာ ဖတ်ခတ်တတ်သူပင်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့နှင့်သူ “ပေါင်းလင်းကြီးခိုင်း”ဝင်ကြသည်တွင် ကျွန်းခြောက်ပင်ကြီးအဖျား၌ ငှက်ခါးတစ်ကောင်ကို တွေ့ကြသည်။

“ကိုလင်းရှေ့ . . ငှက်ခါးတောင်က ဆေးဖက်ဝင်တယ်ဗျ . . နားပြည်ယိုတာနဲ့ ဘာတို့ဆိုလျှင်ဖြင့် ငှက်ခါးတောင်နှင့် နားကြမ်းပေးလျှင် ပျောက်တယ်ဆိုပဲ” သို့ကျွန်တော်က ဤလိုက်သည်တွင် . . .

“ဒိန်း”

မုဆိုးကြီးတာပုသည် သူ့လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်ပြီးဖြစ်တော့၏။ ကျွန်တော်အံ့သြ၍ မှင်တက်မိကာ မုဆိုးတာပုကို ကြည့်နေလျက်မှ . . .

“သတ္တဝါနဲ့လက်နက် မမျှလိုက်တာ ဖထိရယ် . . ဘယ်လိုလုပ်ငှက်ခါးဆောင်ရပါတော့လဲ . . ကျည်အားကြောင့် ငှက်ခါးတောင် တစ်စိစိဖြစ်သွားပြီပေါ့ဗျာ” လို့ပြောလိုက်သည်တွင် မုဆိုးကြီးတာပုက ကျွန်တော်ကိုပြု၍ကြည့်နေပြီး ကျွန်းခြောက်ပင်ကြီးအောက်သို့ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ထွက်ခွာလေတော့သည်။ သူပြန်ရောက်လာသည်တွင် သူ့လက်တွင် ဦးခေါင်းမရှိတော့သော ငှက်ခါးဆောင်လေးပါလာချေတော့၏။

“ဖထိရယ် . . ကျည်တစ်ကောင် အလကားဖြစ်သွားရပြီ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာတုန်း . . ငှက်ခါးတောင်က ဆေးဖက်ဝင်တယ် . . ဆိုတာ ကျည်တစ်ကောင် အလကားမဖြစ်လောက်ပေဘူးပေါ့ . . ”

သို့ပြောလာလေသည့် မုဆိုးကြီးတာပုကို ကျေနပ်စွာကြည့်ပြီးပြလိုက်တော့၏။ သည့်နောက် ကျွန်တော်တို့သည် ရေဆက်လျှောက်ခွံကြရာမှ ဖျဉ်းမတော့လေးသို့ ရောက်လာကြသည်တွင် ရေအိုင်တွင်ရေသောက်ဆင်းနေသည့် တောဝက်ကြီးတစ်ကောင်ကိုတွေ့လိုက်သည်၌ . . .

“ဖထိ ပစ်ချေ . . အတော်ကြီးတဲ့ကောင် . . အစွယ်ကလည်းကပ်ပြီး ချန်ပြီ”

နေတာပဲ.. အလေးချိန်တော်တော်ထွက်မယ်.. ဖထိအတွက် တွက်ခြေကိုက်လောက်တယ်.. "လို့ပြောလိုက်သည်။"

မုဆိုးကြီးတာပုသည် မချီပြူးလေး ပြူးလိုက်ပြီး ပျဉ်းမရွက်ကြီးပင်တစ်ပင်ရှေ့ သွားလိုက်ကာ ဝက်တောင်ကို သူ့လက်တွင်း၍ သေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်လိုက်လေ၏။ မုဆိုးကြီးတာပု၏ လှုပ်ရှားမှုကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်အံ့သြမိတော့သည်။ ဘယ်တွက်သစ်ပင်ကို အကာအကွယ်မယူ ပစ်မှတ်ငြိမ်ရန် မုဆိုးဦးထောက် ထိုင်လေခြင်း မဟုတ် မတ်တပ်အနေအထားဖြင့် တောဝက်ကောင်ကို ပစ်ရန်ကြံစည်နေပါလိမ့်..

ကျွန်တော်တို့ဝက်ပစ်လျှင် အကာအကွယ်ကောင်းကောင်းယူ၍ ပစ်တတ်ကြ၏။ လွဲချော်မှုအဖြစ်မခံ။ အန္တရာယ်များသည်တိုး။ ကိုယ်တောအပိုင်မပစ်နိုင်လို့တော့ ဝက်တောင်၏ ကမ္ဘာမှူးထိုး တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရပြီမှတ်..။

ကျွန်တော်သည် မုဆိုးကြီး တာပုအတွက် စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်မိသော်လည်း လက်ဖြောင့်သော မုဆိုးကြီးဖြစ်မှန်း သိထားလေခြင်းကြောင့် စိတ်ပြေသာသေးတော့၏။ ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် မုဆိုးကြီး၏ လုပ်ရပ်ကို သစ်တစ်ပင်နောက်တွယ်မှ ချောင်းမြောင်းကြည့်နေကြသည်။

"ဒိန်း"

"ဟာ"

"ပြောင်း"

"ကျိုးလိ"

ကျွန်တော့်မျက်လုံးများ ပြာသွားတော့သည်။ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ။ မုဆိုးကြီးတာပု၏ ပစ်မှတ်သည် လွဲချော်သွားတော့၏။ တောဝက်ကောင်သည် အောင်စပ်မှနေ၍ မုဆိုးကြီးတာပုထံ ဝါးလုံးထိုးပြေးဝင်လာတော့သည်။ မုဆိုးကြီးတာပုက ကပ္ပာကုသီဆိုသလိုပင် ခုန်လွှားတိမ်းရှောင်လိုက်သည်။ ဒေါလမာန်ဖြင့် ပြေးဝင်

သော တောဝက်ကောင်သည် အားမာန်နှင့်ထိုးပက်လိုက်ပြီး သူ၏သားတောင်ဆိုးကြီးတာပုကို လွှဲချော်သွားလေပြီး 'ပျဉ်းမရွက်ကြီးပင်' ကိုသာချင် ပက်မိသွားသဖြင့် ဖင်ထိုင်လဲကျသွားတော့၏။ သို့ပေမည် အပ္ပာကုသီဆိုသလို.. 'ချင်းသားလဲ' ကရှေးတိုးထွက်ပြေးသွားလေ၏။

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် မြေပြင်တွင် လဲကျနေသော မုဆိုးကြီးတာပုကို ပြေးပွေ့လိုက်ကြ၏။

တော်သေးရဲ့.. ကာမှမဖြစ်ပေလို့။ သို့ပေမည်...

"ဖထိရယ်.. အသေအချာမစိတာ မဟုတ်ဘူး.. အချိန်တော်စီးမယ့်တောင် နှမေ့မှားရာကြီးရယ်.. ပြီးတော့ ကံသိပေလို့ အသက်အန္တရာယ်တောင်ဖြစ်မိတယ်.."

"ဟေးဗျာ.. ဒီတောင်ကြီး ရလိုက်လို့ကတော့ အသားဖျက်ရောင်းလျှင်ဖြင့် နှသားသုံးလေးသောင်းပြေးမလွတ်ချေဘူး.."

"ကျွန်တော်တို့ကလည်း နှခိုမိစိတ်ကြောင့် ကြောင်ပြီးတော့ဝက်ကောင်တို့အဆတ်ဖို့ သတိလစ်သွားတယ်ဗျာ.."

သိန္နယ် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်က နှမေ့မှားသော ပြောလိုက်ကြ၏။ သည်တွင် မုဆိုးကြီးတာပုသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ပြေးပြလျက် သွားမရွက်ကြီးပင်တွင် စိုက်ဝင်ကျိုးကျန်နေသည့် ဝက်စွယ်ကို ဆွဲနှုတ်လိုက်လေပြီး

"တောဝက်ကို မက်လျှင် ဒီအစွယ်က ဘယ်တန်ဖိုးရှိမှာတုန်း" ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် စိတ်ဝင်စားမတတ်အောင် ဖြစ်သွားကြတော့၏။ သို့ကြောင့်...

"ဘယ်လိုကြောင့်လဲ ဖထိ.. "လို့ မြိုင်တူမေးလိုက်ကြသည်။

"ဝက်မာန်စွယ်စစ်စစ်ရလျှင် ငွေသားသုံးသိန်းပေးမယ်ဆိုပြီး ဝါးလုံးထိုးမိလူတစ်

ကောလာဟလ

မည်သည့်သားကောင်မျှမစွာမည်အပြင် မျက်စိလည်လမ်းမှားနေကြသည်မှာ တစ်နေ့ကုန်လေပြီဖြစ်သောကြောင့် ကျောက်ချောင်းလေးတစ်ခုအနီးတွင် ညအိပ်စခန်းချလိုက်ကြသည်။ သို့ရှိစဉ် ကျောက်ချောင်းလေးအတွင်းမှ သားကောင် ဖြတ်လျှောက်သွားသံကြောင့် ကယုဏသီပြေးသွားလိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ထင်ထားသလို တောကောင်မဟုတ် လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၏။ ထိုသူသည် ချောင်းကမ်း တစ်ဘက်ချုံနွယ်ပင်တို့ကြား ဖြတ်ဝင်သွားသည့် လမ်းမြောင်းလေးအတိုင်း ဝင်သွားတော့သည်။

"သည်နားတဝိုက်မယ် ရွာ... နို့မှမဟုတ် ဝါးခတ်ကနို့လိမ့်မယ်..."

"မရှိနိုင်ဘူး... မဖြစ်နိုင်ဘူး..."

သို့သော် ဆမ်းပြုဦးစောထွန်းရွှေက မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ပြောလာသဖြင့် အံ့သြမိသေးတော့၏။ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။ သို့ဖြင့် စခန်းချနေရာလေးသို့

သုခုမစာပေတိုက်

ပြန်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည်ဆာလောင်ခြင်းကိုဖြေဖျောက်လို ခြေပျောက်ငြား၊ ဝိစကီပုလင်းပြားလေးကို ထုတ်သောက်လိုက်ကြသည်။ သို့ရှိစဉ် လေပြေလေးတစ်ချက် တိုက်ခတ်လာသည်တွင် လူတို့စတားသံသဲ့သဲ့ကြားလိုက် သဖြင့်...

"သည်နားမယ် ရွာရှိတာ သေချာပြီ... စောတောကလည်း လူတစ်ယောက် ဆွေလိုက်တယ်... "လို့ကျွန်တော်ကပြောလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ် ကိုဝိုက်ရဲ့... ကြားမိတယ်... မိန်းမအသံ၊ အလေးသံလည်း ကြားရဲ့... နို့ဖြင့် ရွာနဲ့နီးနေပြီ... သည်မယ်စုကုန်ညအိပ်မနေတော့ဘူးဗျာ... အချိန်ရှိသေးတာပဲ... သွားကြစို့"

သည်ဆိုဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်သကောအတိုင်း ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ သို့သွားလာကြရင်း စတားသံတို့ပို၍ ကျယ်လောင်စွာကြားရခြင်းကြောင့် ဝမ်းသာမိကြတော့၏။ ရွာရောက်လျှင် ဆာလောင်နေခြင်းကိုစွဲပြေလည်ပေရောမည်။ သို့ဖြင့် ဝါးတောလေးအလွန်တွင် လူတစ်စုကို လှမ်းတွေ့လိုက်တော့သည်။ ကျွန်တော် တို့ထင်ထားသလို ရွာတော့မဟုတ်။ ဝါးခတ်ကလည်းမဟုတ်။ ခရီးသွားလူတစ်စု စခန်းချနားနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့ထံမှ စားစရာတစ်ခုခု တော့ဖြင့် ရနိုင်ပေလိမ့်မည်။

"ဆရာလေးတို့ခဏနေဦး... သူတို့တွေ လူကောင်းတွေမဟုတ်ရဲ့လား..."

သို့ပြောစားသီးလာသည့် စကားကြောင့် ခြေလှမ်းတို့တုံ့ခနဲ ရပ်သွားကြ၏။

"ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုန်း ဖထိရယ်... ကလေးတွေ... မိန်းမတွေအပြင် အုန်းကြီးတစ်ပါးလည်းပါရှိမဟုတ်လား..."

သို့လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်သည်တွင်...

"နို့ဖြင့်လည်း ခဏလေးတော့နေပါဦး" ဆိုလျက် စောထွန်းရွှေသည်

သုခုမစာပေတိုက်

ကျွန်တော်တို့အနားရှိ လက်ပံပင်ကြီးကို အသေအချာလှည့်ပတ်ကြည့်နေလေတော့၏။ ပြီးလေမှ ကျွန်တော်တို့နားပြန်လာကာ..

“ကဲ.. ဆရာလေးတို့ ဘာမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မေးမနေနဲ့တော့.. ကျုပ်တို့ဟာ သေချာသလိုလုပ်.. သည်မှာပဲ စခန်းချသူအိပ်တော့မယ်..” ပြောလေသဖြင့် ဆရာအဖေနှင့် အပြောအဆိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် တစ်ခုခုခိုင်လုံသော အကြောင်းသို့တွင်မီ၍ ဖြစ်လိမ့်မည် တွတ်လိုက်ကာ ခေါင်းညှိတ်သဘောတူလိုက်တော့သည်။

စောထွန်းရွှေသည် ဤအရပ်ဇာတိဖြစ်သည်။ သူ့ဇာတိအကြောင်း သူ့အဖေက အသိဆုံးဖြစ်သည်။

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် အနားရှိလက်ပံပင်ကြီးအောက်တွင် ကျောမှိုထိုင်လျက် ခြံ၊ မုတ်၊ ဖြတ်၊ မွှားကောင်တို့၏ ခုကွပေးခြင်းခံနေရသည့်ကြားမှ ငွတ်မှိုတ်အိပ်လိုက်ကြသည်တွင် မိုးလင်းလှမှ အိပ်ပျော်ကြရသည်။ သို့ဆိုပေမည် ခဏလေးသာဖြစ်ချေ၏။ အဝေးမှ ကြက်ထွန်သံ ခွေးဟောင်သံတို့ကြောင့် အိပ်ယာမုန်းလာကြသည်။

ညကခရီးသွားလူတစ်စု မရှိတော့ချေ။ ဘယ်ထွက်သွားကြပါလိမ့်..

“ဖထီ.. သည်လူတစ်စု ဘယ်အချိန်က ထွက်သွားကြတာလဲ..”

စောထွန်းရွှေက ပြုံး၍ကြည့်လာလေပြီ..

“သူတို့ဘယ်ကမှ မထွက်သွားကြပါဘူး.. အဲဒီမှာပဲရှိကြတာ..”

“ဟာ.. မရွေးမိပါဘူးဗျာ..”

“ရှိပါတယ်.. လာလိုက်နဲ့..”

သို့ဖြင့် စောထွန်းရွှေနှောက် ဘုမသိ ဘမသိလိုက်သွားခဲ့ကြသည်။ လူတစ်စုစခန်းချသွားသည့်နေရာသို့ရောက်သည်တွင် “သူတို့သည်မှာ နေကြတာလေ..”

ဆိုလျက် မြေပြင်သို့ လက်မွှေးယမ်းပြလေသည်ကြောင့် အသေအချာပုံကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

“ဟာ”

ကြက်သည်းမွှေးညင်းများဝင်ထသွားသည်။ ခုမှ အသေအချာ ပြည့်မီပါရုံ ဖြင့်ဟောင်းတွေပါတလား.. ကျွန်တော်တို့ရောက်နေသည်မှာ သုဿာန်မြေဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် စောထွန်းရွှေကို အံ့သြတကြီးကြည့်နေမိတော့၏။

“ကျုပ်လည်းညာ သူတို့ကိုတွေ့တွေ့ခြင်း လူသားစင်စစ်ခရီးသွားတစ်စုလို့ ခင်မိသေးတယ်.. နို့မေမ.. ကျုပ်တို့ကျောမှီအိပ်ခဲ့တဲ့ လက်ပံပင်ကြီးကို အသေအချာကြည့်မိတော့မှ ကျုပ်တို့မီးတွင်းကုန်းရွာအပြင်က သုဿာန်ဟောင်းနားအောက်နေပြီဆိုတာ သိလိုက်လျှင်ပဲ အဲဒီလူစုက လူသားစင်စစ်မဟုတ်နိုင်လောက်ဘူးဆိုတာတွက်မိလိုက်တော့ ဆရာလေးတို့တို့ သူတို့ဆီမသွားခိုင်းတာ.. ပြီးတော့ သောက်ချောင်းလေးမယ် လှမ်းတွေ့လိုက်တဲ့ လူကလည်း မီးတွင်းကုန်းရွာသူကြီးအာတာပုရဲ့ အမ္မာညီ ‘တာပေလူး’ဖြစ်နေတယ်လေ..”

“ဟင်.. တာပေလူးက တောထဲမယ် သစ်ခုတ်ရင်း သစ်ပင်ပိသေသွားပြီမဟုတ်လား..”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဆရာလေးရယ်.. သည် သုဿာန်က အင်မတန် စာမည်ကြီးတာကလား.. ခေတ်ပျက်တုန်းက လက်နက်တိုင်လူဆိုးတွေလတ်ချက်နဲ့ သေသွားရတဲ့ မိသားစုက ခုထိမကျွတ်ဘူးလို့ ပြောကြတယ်.. နို့ကြောင့်လည်း သည်သုဿာန်ကို အသုံးမပြုကြတော့တာ.. ကျုပ်တို့တွေရွာနဲ့နီးနီးလေးမှာ တောမှောက်လမ်းပျောက်နေကြတာ ဟိုးရှေ့က သစ်ပင်ကွပ်လေးက မီးတွင်းကုန်းရွာပေါ်”

“ဗျာ..”

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် စောထွန်းရွှေကို အထင်ကြီးစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြသည်ဆိုပေမည် မီးတွင်းကုန်းရွာသို့ ရောက်ကြပြီး သူကြီးစောထွန်းနှင့်

တွေ့သည်တွင် . . .

“အိမ်မယ် . . . ဧည့်သည်တွေမနက်စောစော ဘဲရောက်လာကြတယ် . . . သာယာဝတီအစက်က ငါမိတ်ဆွေမိသားစုလေ . . . ရွှေအပတ်မှာ ရွာသူများလုပ်မလေ . . . အဲဒီအတွက်လာကြတာ . . . အာဂန္တုတုန်းကြီးတစ်ပါးလဲပါတယ် . . . အဲဒါတွေ ညာတည်းကရောက်ရမှာ . . . ရွာလမ်းကောင်းကောင်းမှတ်မိလို့ဆိုပြီး ကောစင်က သုဿန်ဟောင်းမယ်ညှစ်မိကြတာတဲ့ . . . လွဲချင်တော့ ငါကောင်တောထဲကအဖြူ မောင်စပျိုလေးမှာ သုဿန်ဟောင်းနေရာကပဲ ဖြတ်ဖြန်တာ နည်းနည်းလေးက လွဲသွားတယ် . . .”

သူကြီးဟာပုစကားဆုံးသွားသည်နှင့် စောထွန်းရွှေကိုကြည့်လိုက်ပြီး . . . “ကောလာဟလ”ဆိုတာ အခြေအမြစ်ရှိမှ ဖြစ်တာဆိုတော့ ဖတ်စကားကိုယ့်လိုက်ကြ တော့ တစ်ညလုံးခက်ရောက်လိုက်တာဗျာ . . .”လို့ ဒေါသတကြီးပြောလိုက်မိတော့ သည်။

ကိုပိုက်

ဖတ်စရာဌာနယ်၊ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၁၄
၂၀၀၅၊ ဧပြီလ

သုတေသနစာပေတိုက်

ကျွန်း
အိမ်မယ်အေး

www.burmeseclassic.com

ကြားဝါလုံခြင်းကြောင့်ရယ်

တစ်ချက်တစ်ကောင်မြင့်မောင်ဆိုပါလျှင် အနောက်တောတစ်ခွင်၌ မသိသူမရှိကြချေ။ မြင့်မောင်တောတက်ပြီဟောဆိုလျှင် အိမ်တွင် ခြပ်သီးထောင်းထားကြပေရော။ အဲဒီလောက်သေချာသော မြင့်မောင်ဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့်လည်း မြို့မအပျော်တမ်းမဆိုးများ... မီးလောင်ကုန်းသူရောက်လာကြလျှင်မြင့် မြင့်မောင်ကိုဖမ်းလမ်းပြအဖြစ်ငှားကြ၏။

သို့ဆိုသလို လမ်းပြအဖြစ် ငှားကြသည်ဆိုပေမည် မြို့ပြန်လက်ဆောင်မတ်မနီပါဖြစ်စေရန် မြင့်မောင်ကိုပင် အားကိုးအားထားပြုကြသည်။

“ကိုမြင့်မောင်ရေ... လုပ်စမ်းပါဦးဗျာ... မြို့ကမိတ်ဆွေအတွက် တောဖြိုလက်ဆောင်လေးယူသွားချင်လို့...” ဆိုလျက် သူ့ကို ကျည်တစ်တောင့်သာ ထည့်ပေးပြီး တစ်ချက်သာပစ်ခိုင်းလိုက်... တောကောင်တစ်ကောင်သေချာ၏။

သို့ဆိုတော့ မြင့်မောင်တစ်ယောက် ပြုံးပြီး... ပြုံးပြီးနှင့် ဖော်ကြွေးလို့နေ၏။

သုစုမစာပေတိုက်

သို့သော်

ဂုဏ်ရှိန်တက်လို့နေ၏။

တစ်ချက်တစ်ကောင်မြင့်မောင်ရယ်လို့ ဆိုထိုက်သလို မြင့်မောင်သည် သားကောင်ကို ပစ်ပြီဟောဆိုလျှင် သေချာမှပစ်တတ်သူပေကိုး။ သူ့အတွက်မသေချာလို့တော့ မောင်းထိန်းခံလိုက်ကို ဘယ်တော့မှ ဆွဲညစ်လေ့ရှိသူမဟုတ်ချေ။ တစ်နေ့ကုန်လျှင်ကုန်ပလေစေ... သေချာစွာ ပစ်ခတ်ရနိုင်လောက်သည့် သားကောင်ကို ဇွဲနဘဲကြီးစွာ ရှာဖွေပစ်တတ်ချေ၏။

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် မြင့်မောင်နှင့်ဆုံလိုချင်... တူတူအမဲလိုက်လို၏။ သို့ဖြစ်၍ မီးလောင်ကုန်းရွာသူကြီး ဦးဇာမင်္ဂီစီစဉ်ပေးချ်မြင့် တစ်ချက်တစ်ကောင် မြင့်မောင်နှင့် ဆုံခွင့်ရခဲ့ချေ၏။

“ဒါ... မုဆိုးကိုပိုက်နဲ့ လင်းမြင့်လှိုင်ပေပ...”

သူကြီးက မိတ်ဆက်ပေး၏။ နှစ်လို့ဖွယ်ပြီးပြလေသည်ဆိုပေမည် သူ့လောက်မှ တော်ကြမည့်သူတွေမဟုတ်ဟု တွက်ဆထားပြီဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်ကြ၏။

မြင့်မောင်၏အားနည်းချက်ကိုလည်း သိမြင်လိုက်ကြတော့၏။

“ကဲ... ငါ လုပ်စရာတွေရှိလို့ နေခဲ့ကြချေကွာ...” ဆိုလျက် သူကြီး ဦးဇာမင်္ဂီသည် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်ကို မြင့်မောင်တံတွင် ထားလျက်ထွက်သွားချေတော့၏။

“ကဲ... ဆရာလေးတို့ ခဏလေးစောင့်ဗျာ... သည်သေနတ်ပြောင်းလေးတိုက်ချွတ်ပြီးလျှင်ဖြင့် သွားကြတာပေါ့...”

“အေးအေးဆေးဆေးလုပ်ပါ... ရပါတယ်...” ဆိုလျက် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် တိရစ္ဆာန်ပျစ်လေးတွင် အဖန်ရည်သောက်ရင်း ထိုင်နေလိုက်ကြ၏။ သို့ရှိစဉ်...

သုစုမစာပေတိုက်

“အဖေ... သား... သုတ်ကိုင်းသွားထောင်ဦးမယ်... အိုလျက် အသက် အားဖြင့် ၁၅-၂၀ ခန့်ရှိမည့် ကောင်လေးတစ်ယောက်သည် မြို့တွင်းမှ သုတ်ခြေတင် ထွက်သွားနေတော့၏။

“ဒီကောင် ကျုပ်သားပေါ့... သေနတ်ပေးပစ်တယ်... မကိုင်ချင်ဘူးတဲ့... မုဆိုးပညာသင်ပေးတယ်... စိတ်ဝင်စားပုံမရဘူး... သူဝါသနာပါတာ ကြက်ထောင် ငှက်ထောင် အလုပ်ပေပဲဗျ... ဖခင်အခြေရာနှင်းနိုင်မယ့်ပုံ မမြင်ဘူးဗျာ... ”

“ငယ်သေးလို့ ဖြစ်မှာပါဗျာ... နောင်တော့လည်း ဖြစ်လာမှာပေါ့... ”

“မြောတတ်ပေဘူးဗျာ... ကဲ... လာ... ကျုပ်တို့ထဲသွားကြစို့” ဆိုလျက် မြင့်မောင်သည် အကျအနက်ကိုချွတ်ပြီးသေနတ်ကို ပုခုံးထက်လွယ်ပိုးလိက်လေပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ဦးဆောင်ခေါ်သွားလေ၏။

ကျွန်တော်တို့ဦးတည်ထွက်ခဲ့ကြသည်မှာ ပဲခူးရိုးမအနောက်ခြမ်းသို့ဖြစ် ချေ၏။ တစ်နေကုန်လှ တောတိုးလျှောက်ခဲ့လေသည့်တိုင် မည်သည့်သားကောင်မျှ မတွေ့လေသည်ကြောင့် မြင့်မောင် လက်စွမ်းကြည့်ခွင့်မရခဲ့ကြချေ။

“ဘယ်လိုလဲ မုဆိုးကြီး... ခင်ဗျားအစွမ်းအစမြင်လိုလို့ တကူးတကလာ ခဲ့ကြတာဗျ... ”

“မြင်ရမှပေါ့ဗျာ... မစွပ်ပါနဲ့... မြင့်မောင်တစ်ယောက် သားကောင်မရဘဲ တောကပြန်ရိုးထုံးစံမရှိပါဘူးဗျ”

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရှေ့တောတိုးခဲ့ပေငြား အချင်းနီးသာဖြစ် တော့၏။ ကျွန်တော်က ‘ပြန်ကြစို့’ဆိုလျက် အဆိုပြုလိုက်၏။

မြင့်မောင်က သဘောတွေ့ပုံတော့ဖြင့် ဒေါ် သို့ပေမင့် သားကောင်မတွေ့ တော့မည်သို့တတ်နိုင်ပါမည်နည်း။ အပြန်လမ်းတွင်လည်း သားကောင် အရိပ် အယောင်မတွေ့မမြင်။

သည်သို့ဖြင့် မောင်စပိုးချိန်ရွာနားရောက်ထုတွင်... “ဟာ... ဟိုရွှေခင်း တောလေးမယ်... သားကောင်ပေပဲဗျ... ”

မြင့်မောင်ကပြောလာသဖြင့် လှမ်းကကြည့်လိုက်၏။ သားကောင်တို့ တော့ဖြင့် ရုပ်လုံးပေါ်မြင်ရလေခြင်းမရှိ။ ခန်းပင်တို့သာလျှင် လှုပ်ခတ်နေ၏။ ကျွန်တော် အသေအချာစိုက်ကြည့်နေမိ၏။

“ချောက်”

သို့ရှိစဉ်မြင့်မောင်ထံမှ သေနတ်မောင်းတင်သံ ကြားလိုက်၏။

“ဟာ... နေဦး... နေဦး... အသေအချာကြည့်ဦး”

ကျွန်တော်က ကယာကသီဟနံတားလိုက်ပေငြား...

“ဒီနံး”

မြင့်မောင်သည် သေနတ်မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ကွေးညွှတ်လိုက်ပြီး ဖြစ်တော့၏။

“တစ်ချက်တစ်ကောင် မြင့်မောင်ပါဗျ... ”

သို့ဖြစ်စိပြောလျက် မြင့်မောင်သည် ခန်းတောသို့ ခြေလှမ်းကျကြိုးများဖြင့် ထွန်းသွားလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်မြိုင်လှိုင်သည်လည်း ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ထိုက်ဝါသွားကြတော့၏။

ခန်းတောလေးနားရောက်သည်တွင်...

“ဟင်... ဟာ... ”

သုံးယောက်သား အံ့ဩခြင်းများစွာနှင့်အတူ ရင်ဆို့သွားကြတော့၏။

သားကောင်မဟုတ်ပါကလွှား...

လူသားတစ်ယောက်ဖြစ်နေချေတော့၏။

တစ်ချက်တစ်ကောင်မြင့်မောင်ပေပဲ...

လူသားသည် မလွယ်မယုတ်သလေပြီ။ သူ့နား၍ သုတ်ကိုင်းတွင် လည်ပင်း
ကြိုးတန်းလန်းနှင့်တောကြက်ဖကြီးတစ်ကောင် သေနေပြန်သေး၏။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သားရယ်..”

ဆိုလျက် မြင့်မောင်သည် သူ့လက်တွင်းမှ မီးခိုးမငြိမ်းသေးသော သေနတ်
ကို မြေပြင်သို့ပစ်ချလိုက်လေပြီ။ သားဖြစ်သူ၏ အလောင်းကို ပွေ့ပိုက်ငိုကြွေးနေတော့
၏။

ခန်းတောတွင် သုတ်ကိုင်းလာဖြုတ်သော သားဖြစ်သူကို အဝေးမှနေ၍
သားကောင်ထင်ပြီး ကျွန်တော်ဟန်တားလေသည်ကိုပင် နားမထောင်လေဘဲ သူ့
အစွမ်းကို ပြလိုဇောနှင့် သူ့အလေ့အကျင့်ကိုဖျက်၍ ကပျာကသိမဆင်မခြင်
ဝစ်လိုက်မိသော မြင့်မောင်၏မုဆိုးဘဝအပြီးဇာတ်သိမ်းပိုင်းပင်ဖြစ်ချေတော့၏။

ကိုပိုက်

ဖတ်စရာကောင်းလှ၊ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၀၅

၂၀၀၅၊ ဧပြီလ

အောင်
မြင့်မောင်
သားရယ်

သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် နားပေါက်ကျယ်ရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်တွင် 'ဝီးလ်' တို့သားအဖအပါအဝင် လူတစ်စု လှံရှည်များကို... ခံစားရသဖြင့် ကြည်ညိုကြသည်။

"လှံကိုယ်စီနဲ့ပါကလား... ဘာဖြစ်တာလဲ... ဘယ်သွားကြမလို့လဲ..."

သို့ ကျွန်တော်က... ဩဇာတိလန်စီးရိပ်ပြောလိုက်သည်။

"အမဲလိုက်ထွက်ကြဖို့ ပြင်ဆင်နေကြတာ..."

"အတော်ပေပေဗျာ... ကျွန်တော်တို့လဲ လိုက်ခဲ့မယ်... နို့ဝေခင်လို့ ဝီးလ်... သားကောင်ဖမ်းတာကို ဟောသုတအလို့ငှာ ကြည့်ဖို့ပဲနော်... နို့နုပါဦး... ကျောကွင်းမယ်... ဘာကောင်များမိထားလို့လဲ..."

သူတို့အမဲလိုက်နည်းကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသ သိထားသော ကျွန်တော်ကမေးလိုက်၏။ သူတို့သည် သားကောင်ကိုကျောကွင်းနှင့်ထောင်ဖမ်းကြ၏။ ကျောကွင်းမိနေသော သားကောင်ကို လှံရှည်ဖြင့် ဝိုင်းခန်းထိုးငှက်သတ်ဖြတ်ကြခြင်းဖြစ်၏။ အန္တရာယ်တော့ အများသား။

"ကျားကောင်"

သို့ဆိုသလို ဝီးလ်ကပြောပြီး 'ဖွဲ့'ခနဲပါးစပ်တွင် ပါးလုပ်ပါးလောင်း ဝါးနေသည့် ကွမ်းများကို ထွေးထုတ်လိုက်တော့၏။

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်မျက်လုံးပြူးသွားရတော့၏။

"လွယ်ပါးလား..."

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်သည်တွင်...

"ကျောကွင်းမှာ မိထားတဲ့ သားကောင်ရဲအခြေအနေဆိုတာ ဝီကောကွင်း... ဝိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သားရဲကောင်မှာ စွပ်စီနေသလား... အများခက်သာလျှင် စွပ်စီနေ

ဦးညွတ်မှုသည် အားဆီပေမင့်

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် ခရီးသွားဟန်လွဲဆိုသလို ရခိုင်ပြည်နယ်တောင်ကုတ်ဆရာပြင် ကြီးဝိုင်းတွင်း အမဲကြီးလိုက်ရန် ထွက်ခဲ့ကြရာမှ 'ခလီခလာ' ချောင်းဖျားတွင် နေကြသည့် နားပေါက်ကျယ် ချင်းလူမျိုး စောင်ယာတစ်စုသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

မိတ်ဆွေကြီး 'ဝီးလ်' နှင့်တွေ့လို၍ဖြစ်၏။ ဝီးလ်သည် မုဆိုးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့လို သေနတ်ကိုင်မုဆိုးတော့မဟုတ်။ ကိုင်းထောင်၊ ကပ်ဘိထောင်၊ ကျောကွင်းထောင်သုတ်ကိုင်းထောင်၊ ပိတ်ထောင်ခြင်းစသည့်နည်းများဖြင့် အမဲရှာလေသူဖြစ်၏။ သူတို့အားကိုးရာဇာတ်နက်ကား လက်ဖုံးရည်၊ နှလုံးရည်နှင့် လှံရှည်လက်နက်မင်ဖြစ်သည်။ သို့ဆိုသလို သူတို့ခိုးရာနည်းဖြင့် ဘိုးဘွားတိဘင်လက်ထက်တစည်းတစည်းဖြင့်သာ အမဲလိုက်ကြသူများဖြစ်သည်။ သူတို့အဖို့ မည်သို့မျှ မထူးဆန်း။ သို့ငြား အခန့်မသင့်လျှင် လွှဲချော်မှုအနည်းငယ်တော့ဖြစ်တတ်

သလားဆိုတာ မသိသေးဘူးဗျ . . ဆိုပါစို့ . . လက်ကောက်စက်၊ ခြေကျင်းဝတ်မှာ မိနေလျှင်ဖြင့် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မိထားတယ်လို့ပြောရပေမယ့် . . ခြေချောင်း . . လက်ချောင်းတွေကသာ မိထားတယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် သားရဲကော၊ အခြေချောင်းလက်ချောင်းတွေကို အပြတ်ခံရုန်းကန်မယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် လုံထိုးသမားတွေအတွက် အန္တရာယ်ရှိတယ် . . "လို့ ဂီးလ်ကပြော၏။

"လိအပ်လျှင်ဖြင့် ဣန်တော်တို့ ဝင်ကူပါ့မယ် . . "

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဂီးလ်တို့နောက် လိုက်သွားခဲ့တော့သည်။ ခန့်လစ်နိုင်ခန့်အရောက်တွင် သူညီစွာအော်လ်နေသည့် ကျားကောင်သံကြောင့် ထိတ်လန့် ဖွားမိ၏။

စောတန်းလေးအလွန် ဝါးနက်ဝါးတော့အောက်တွင် ကျောတွင်းမိသော ကျားကောင်ကိုတွေ့လိုက်ကြသည်။ ကျားကောင်သည် ဣန်တော်တို့လူစုထဲ မြင်ထိုက်သည်နှင့် ဝေါင်းရယ်စို့ အော်ဟစ်လိုက်လေပြီး အန္တရာယ်ပြုတိုက်ခိုက်မလှုပ်ရှားရုန်းကန်လိုက်ပြန်ခြား ကျောတွင်းခက်ကြောင့် နာကျင်သွားရသဖြင့် အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်ရင်း ငြိမ်ကျသွားပြန်၏။ အသံစက်ရှုမြန်နေပုံလည်းရ၏။ သည်နောက် သူနု တရွေ့ရွေ့တိုးကပ်လာသော ဂီးလ်တို့လူတစ်စုကို မျက်လုံးစူးစူးဖြင့် ကြည့်နေလေပြီး အကြံထုတ်နေပုံရ၏။

"ဟိတ်ကောင်တွေ . . သူနုလက်တစ်ကမ်းအလွတ်တို့ နေသောတွက်ချက်ပြီး နေကြနော် . . ကဲ . . တို့တွေဝိုင်းတွယ်ကြရအောင် . . "လို့ ဂီးလ်က ပြောရင်း သူ့လက်တွင်းရှိ လှံရှည်ဖြင့် ကျားကောင်၏လက်ပြင်နေရာသို့ ပြေးထိုးလေ၏။ ကျန်လူတစ်စုသည်လည်း ဂီးလ်နယ် ထိုကျားကောင်၏ခန္ဓာကိုယ်အနီးသို့ တစ်ဘက်တစ်နေရာဆီ ပြေးထိုးကြစော၏။ သို့ဆိုရာတွင် သူတို့၏ထိုးနှက်ချက်သည် ဂီးလ်ကဲ့သို့ အားမရှိ . . မာန်မပါ . . ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် ဝင်ထိုးကြဟန်တူ၏။ ကျားကောင်

နှစ်နေပေလို့လားမသိချေ။

တစ်ကိုယ်လုံးမထိလည်နေရာအနံ့လုံးများဖြင့် ထိုးနှက်ခြင်းခံရသည်ကြောင့် ကျားကောင်သည် နာကျင်လွန်းသည်ဖြစ်၍ အသံကုန်အော်ဟစ်ရုန်းကန်လေတော့၏။

"ထိုးထိုး . . လက်ပြင်ထိုး . . "

"နဲ့လုံးသားကို ထိုး . . "

"လည်ပင်းကို ထိုး . . "

"ဝေါင်း . . ဂရောင်း . . ဝေါင်း"

လူသံ . . ကျားသံ . . ဆူညံနေ၏။ ထိုစဉ်ကြားမှပင် . .

"ဖြောင်း . . "

"ဂျွတ်"

"ဟာ"

"သားကြီး မထိုးနဲ့ မထိုးနဲ့ နောက်ပြန်ဆုတ်"

ဂီးလ်၏ ကြောက်လန့်တကြား သတ်ပေးသံမင် မဆုံးလိုက် . . ကျားကောင် အားစိုက်ရုန်းကန်ထိုက်သည်အခိုက်တွင် ကျောတွင်းကြိုးပြတ်တောက်ခြင်းမရှိသော်ငြား။ သုတ်ကိုင်းဝါးသည် 'ဖြောင်းခနဲ' ကြိုးသွားသည်ကြောင့် ကျားကောင်နှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာတွင်ရှိနေသည့် ဂီးလ်၏သားကြီးသည် တံဆိုးစွာပင် ကျားကောင်၏ ကျားနာခံခြင်းကို ခံလိုက်ရတော့၏။

"အား"

"ဟာ"

ဂီးလ်၏သားကြီးအော်ဟစ်လိုက်သည်အသံ စူးစူးဝါးဝါးသည် ကျားကောင် မာန်ဖီသံနှင့်ရောထွေးနေရာမှ တဖြည်းဖြည်းတိမ်ဝင်သွားတော့သည်။ မထင်မှတ်

၈၈

ရှင်ဥပုဉ္ဇူနှင့် သက်စူးစပ်မန်းကားတို့

သော ခြင်္သေ့ကြောင့် ကျားထိုးသူများ နောက်သို့ ဆုတ်ပြေးသွားကြတော့၏။ ဂီလ်
သည်သာလျှင် သားလေးဖြင့် ကျားကောင်ကို သူ့လက်တွင်း လှည့်ဖြင့် ပြေးထိုးလိုက်
ပြန်၏။

ကျားကောင်သည် သူ့ထံပြေးဝင်လာသော ဂီလ်ကို တိုက်ခိုက်ရန် နောက်
သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်၍ ကိုယ်ကျွဲကာ ခုန်အုပ်ရန် အားယူလိုက်သည်နှင့် . . .

“ဒိန်း”

ကျွန်တော်သည် လျှပ်တစ်ပြတ်ဆိုသလို ကျားကောင်ကို ပစ်လိုက်တော့
သည်။ ကျားကောင် ဖင်ထိုင်လဲကျသွားတော့၏။

တိုက်ပွဲပြီးဆုံးချေပြီ။ ကျားကောင်သေလေပြီ။ သို့ဆိုသလို ဂီလ်၏သားကြီး
အသက်ပေးဆပ်လိုက်ရ၏။ သို့ဖြစ်ရခြင်းသည် အပိုင်တုပ်နှောင်ပြီး ကျားကောင်ကို
မစွဲမရဲတိုက်ခိုက်ကြလေခြင်းကြောင့် ကျားကောင်သည် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန်
အခွင့်အလမ်းရလိုက်၍ ဖြစ်ရသည်ဟု ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင် သုံးသပ်လိုက်မိကြ
တော့သည်။

ကိုရိုက်

ဖတ်စရာဇာနည်၊ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၁၇

၂၀၀၅ မေလ

သုစုမစာပေတိုက်

ကျွန်တော်သည်
သတ်လိုက်သည်

သတိလက်လွတ်

လင်းမြင့်လို့ငါ ကျွန်တော်နှင့် မုဆိုးကြီးတာမလာတို့သည် ပုဂံချောင်းဖျားသို့ အမဲကြီးပစ်ရန် လာခဲ့ကြရာမှ မိုးသည်းထန်စွာ ရွာလာသဖြင့် ဖာလာစခန်းတွင် ဝင်ရောက်ခိုနားနေကြ၏။

သို့ မိုးခိုရင်း ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သည် ဆင်ပိုင်ကြီးတည်ခင်းသော် ဆတ်သားခြောက်ဖုတ် ဆီဆမ်းနှင့် ဝီစကီကို သောက်စားကြလေပြီး မိုးဖွဲ့ဖွဲ့တွင် ဆင်ပိုင်ကြီးစောစံကြိုင်ကို နှုတ်ဆက်၍ ထွက်ခဲ့ကြ၏။

သို့ဖြင့် ဆင်စခန်းနှင့်တစ်မိုင်ခန့်ရှိ ဝါးတောသို့ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုဝါးတောသည် ဆင်တို့၏ စားကျက်ဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ မိုးရွာထားလေခြင်းကြောင့် ဝါးကွဲဝါးလဲတို့ကို ဂရုတစိုက် နှင်းဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြရ၏။

သို့ ကျော်ခဲ့ကြရာမှ ရွှေမှ ဦးဆောင်သွားနေသော မုဆိုးကြီးတာမလာက "ရှေ့မယ်... စွန်ရဲတစ်ကောင်ကွ မိုးသည်းလို့နားနေတာဖြစ်မယ်..."

သို့ဆိုလျက် သူ့လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် လှမ်းထိုးချိန်လိုက်သည်ကြောင့် "စွန်ရဲကောင်ကို အလွတ်ပေးလိုက်ပါဟု... ဘာလုပ်မှာတုန်း... ကျွန်တော် ဒီသားကောင်ကြီးတွေ ပစ်ဖို့လာကြတာပဲ..." လို့ ကျွန်တော်ကပြော ခဲ့၏။

ကျွန်တော်သည် တောတောင်အတွင်း အမဲပစ်လာပြီဆိုလျှင် ရှည်ရှည် ဆတ်မှတ်ထားသော သားကောင်ကိုသာ ပစ်ခတ်တတ်လေရှိ၏။ ကြုံရာမြင်ရာသား သောင်ကို ပရမ်းစတာ ပန်ခတ်ခြင်းမရှိချေ။ ကျွန်တော့်ခံယူချက်အရပြောရလျှင် ဆိုးစည်းမဖောက်လိုသဖြင့် သဘောဖြစ်၏။

မလွဲမရှောင်သာ ကိုယ့်ကိုအန္တရာယ်ပြုလာမည့် သားရဲကောင်တို့ကိုသာ ရှောင်တခင် ပစ်ခတ်တတ်ခြင်းဖြစ်၏။

ဆူသည်မုဆိုးကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမည်...
"ဒိန်း"

စိတ်မြန်လက်မြန်သော မုဆိုးကြီးတာမလာဖြစ်ချေ၏။ အရက်ခွန်ကြောင့် ဆင်တွေထွေလည်းဖြစ်နေပုံရ၏။ ကျွန်တော့်တားမြစ်စကားသည် အနည်းငယ်နောက် တွဲသွားပုံရ၏။

"စွန်ရဲကောင်သည် မြေပြင်သို့ အရပ်ကြိုးပြတ် ကျလာတော့သည်။ သို့ပေမည် မြေပြင်ပေါ်တွင် ဖားယူခုန်လွှား ပြေးနေပြန်သေး၏။ လေဟင် သို့ ပျံတက်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေ၏။"

"အလွတ်ပေးလို့မဖြစ်ဘူး" ဆိုလျက် မုဆိုးကြီးတာမလာသည် ကျွန်တော်တို့ အပါးမှ လှစ်ခနဲပြေးထွက်သွားတော့၏။

ဝါးကွဲဝါးလဲတို့ကြားမှာ ကျော်လွှားခွဲသွားနေလေ၏။

"ဟာ"
"ဟင်"

မုဆိုးကြီးတာမလာတစ်ယောက် စွန်ခဲကောင်နားရောက်လှသွင်ခြေချော်မုဆိုးကြီးကော့၏။ ရေစို၍ ချောနေသော ဝါးလုံးကိုတက်နင်းမိ၍ (ဟန်ချက်မထိန်းမိဘဲ) လဲပြီသွားခြင်းဖြစ်သည်။

မုဆိုးကြီးတာမလာသည် ပြန်ထကာ ခုန်စွန်စွန်ပြေးလွှားရှုန်းကန်နေသော စွန်ခဲကောင်ကို သူ့လက်တွင်းမှိုသေနတ်ဖြင့် ကပျာကသိသွဲရိုက်လေမှ စွန်ခဲကောင် ငြိမ်ကျသွားတော့၏။

“ငါပစ်လိုက်တဲ့ကျည်က စွန်ခဲကောင်ကို ရှုပ်ထိသွားတာကိုး... နို့ကြောမသည့်ကောင် ရုန်းကန်ပြေးလွှားနိုင်သေးတာ...”

သို့ဆိုလျက် မုဆိုးကြီးတာမလာသည် ကျွန်တော်တို့အား စွန်ခဲကောင်တို့ထိုးပြောလာလေ၏။

“ဟင်... ဖထီ... လက်မှာလဲ ဒဏ်ရာနဲ့ပါလား”

“ဟုတ်တယ်... စောစောက ချော်လဲတာမှာ ဝါးကွဲပေါ်လောက်ထောက်တော့ကာ လက်ဖဝါးမယ် ဝါးရှူသွားတယ်လေ...”

“ပတ်တီးစည်းထားပါကလေး...”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်၏။

“ရပါတယ် မဆိုစလောက်ဒဏ်ရာလေးပါ...” သို့ဆိုလျက် မုဆိုးကြီးတာမလာလည်း ရွှေဆက်သွားလေသည်ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း သူ့နောက်လိုက်သွားကြတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဝါးတော့ကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ မိုးသည်လည်း ဖွဲရာမှစသွားလေပြီဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့လည်း မှုန်ချောင်းဖျားသို့ဆင်းရန် ချုံနွယ်ပင်တို့ကြားဖြတ်သွားသည့် လမ်းမြောင်းလေးအတိုင်း တောတိုးလျှောက်ခဲ့ကြရာ ရွှေမှသွားနေသော

မုဆိုးကြီးတာမလာသည် ရုတ်ခြည်းရစ်လိုက်လေပြီး...

“နှာတိုကောင် လမ်းမိတ်နေတယ်...” သို့လျက် သူ့လက်တွင်းမှိုသေနတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်ပြန်ချေ၏။

“နှာတိုကောင်” ဆိုသည်မှာ ရွှေဆိုးကိုပြောလေခြင်းဖြစ်၏။

“ဝိန်း”

ရွှေမှသွားနေသော မုဆိုးကြီးတာမလာကို ဗုတုပေးရန် ဝါးပျဉ်းခွက်နေသော နှာတိုကောင်သည် ဦးခေါင်းပြတ်ဖွက် ခွေကျငြိမ်သက်သွားတော့၏။

“တောကြီးမြွေဟောက်သား စားကောင်းတယ်ကွ” ဆိုလျက် မုဆိုးကြီးတာမလာသည် ခေါင်းပြတ်မြွေသေကောင်ကို ကောက်ယူပွေ့ပိုက်သွားတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ပုဂံချောင်းတွင်းသို့ ရောက်လာကြ၏။

မုဆိုးကြီးတာမလာသည် ရွှေမှ ဆက်လျှောက်သွားပြန်၏။

“ဟင်”

“ဟာ”

ရွှေမှခပ်သွက်သွက်သွားနေသော မုဆိုးကြီးတာမလာသည် အယ်လိုကြောင့်ရယ်မသိ နေရင်းခွေလဲသွားတော့၏။

“ဖထီ... ဖထီ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ပူးလို့လား...”

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် မုဆိုးကြီးတာမလာအနားသို့ ပြေးလွှားသွားကြ၏။ တစောင်းအနေအထားဖြင့် ခွေလဲနေသော မုဆိုးကြီးတာမလာကို ပက်လက်အနေအထားသို့ ဆွဲလှန်လိုက်၏။

“ဟာ”

လွန်ငင်းစွာ ထိတ်လန့်သွားမိတော့၏။ အယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။ အယ်လိုမရှိတော့ချေ။ တစ်ကိုယ်လုံး ညှိမည်းလို့နေချေတော့၏။

၈၆

ရှင်စန္ဒာနှင့် ဇင်မင်းကုန်း

“ဒါ.. ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကိုလင်း..” သို့ ကျွန်တော်က ဖြေကြားပြော
နေလိုက်၏။

“မုဆိုးကြီးတာမလာ သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားတာလေ.. သူ့လက်ဝါဒ
ခက်ရာနဲ့တာကို မဆန်းစစ်ဘဲ သွေးသံရဲရဲနဲ့ တောကြီးမြို့ဟောင်းကောင်ကို ပွေ့ပိုက်
တော့တာ မြွေဆိပ်တွေ ပြန်ထွက်ခရာနဲ့တော့ မြွေသွေးတွေက သူ့ဝါဒရှက်ရာ
တနေ စိမ့်ဝင်သွားရတာပေါ့..”

“ဗျာ..”

ကိုပိုက်

ဖတ်စရာဌာနယ်၊ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၁၈

၂၀၁၅၊ မေလ

သုစုမစာပေတိုက်

ကျွန်ုပ်
ယုံကြည်ချက်
အချက်အလက်

ယုံကြည်ချက် စခန်းသိမ်း

“ငမိုးရိပ်ချောင်းဖျားမယ် ဆလိုင်း တို့ မြောင်သွားပစ်ကြမယ်” သို့ မုဆိုးကြီး နာသီးကပြောလေသဖြင့် ကျွန်တော်လွန်မင်းစွာ စိတ်ဝင်စားသွား၏။

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် အခါအားလျော်စွာ နယ်တကာလှည့် အမဲပစ်ထွက်တတ်ကြသည်တွင် သူ့အရပ်ဒေသအလိုက်အသုံးပြု လက်နက်၊ အမဲ လိုက်နည်းတို့ကို စိတ်ဝင်စားစား လေ့လာတတ်ကြ၏။ သို့ဆိုပေမည် တူမီးတစ်လုံး ထိုးသေနတ်ဖြင့် ပြောင်ပစ်ခြင်းကို ကြားဖူးခြင်းသာရှိပြီး မြင့်ဖူးခြင်းမရှိကြချေ။

မုဆိုးကြီးဆလိုင်းသည် ချင်းလူမျိုးဖြစ်၏။ အလယ်ရိုးမတွင် အခြေချနေ ထိုင် အမဲလိုက်နေသူဖြစ်၏။ သို့ငြား မိုးရာနည်း၊ ဒေသနည်းနှင့် အသုံးပြုခြင်းကြောင့် ယခု ပြောင်ပစ်ကြမည်ဆိုတော့ ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားမိ၏။ သို့ကြောင့် မုဆိုးကြီး ဆလိုင်းတို့ မြောင်ပစ်ရာသို့ မုဆိုးနာသီး၏စီစဉ်မှုဖြင့် လိုက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သည်တွင် မုဆိုးကြီးနာသီးက မည်သို့စိတ်ကူးပေါက်သွားလေသည်မသိ။

နိဂုံး

“ကျုပ်တည်း ဝင်ပစ်ကြည့်ချင်တယ်..”

“တောင်းတာပေါ့.. ဖယ်သေနတ်ကောင်းကြီးနဲ့ဆိုတော့ ငါတို့ သတ်သာ တာပေါ့”

သို့နယ် မုဆိုးကြီးဆလိုင်းက ဝမ်းသာလို့က်လဲ့ ကြိုဆိုလေ၏။

မုဆိုးကြီးဆလိုင်းတို့သည် တစ်လုံးစီ တုမီးသေနတ်တိုက်ဆောင်ကြသူများ ဖြစ်၏။ ပြောင်ကို ဆုတိုခိုင်းလိုက်ပြီး တစ်ယောက်ချင်း တစ်တောင့်ချင်း ပစ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြောင်လည်း သူ့ကိုနာကျင်အောင်လုပ်လာသော သေနတ်သမားထံပြေး သွား တိုက်ခိုက်တတ်သည့် စရိုက်ရိုင်း ဖြစ်ချေ၏။

သေနတ်သမားသည် တစ်တောင့်ပစ်ပြီး နောက်တစ်တောင့် ကျည်ထပ် ထိုးနိုင်မီ ရောက်လာ တိုက်ခိုက်တတ်သော ပြောင်၏ရန်မှလွတ်ရန် မြေပြင်တွင် ပြားပြားဝင်နေလိုက်ရ၏။ ပြောင်သည် လည်ဂုတ်တို့သဖြင့် မြေသို့ ဦးခေါင်းကို သိပ်မစိုက်နိုင်ခြင်းကြောင့် မြေကွင် ပြားပြားဝင်နေသော သူသည်ပြောင်ဦးချီတော့ တော့ကြီး၏။ ဝှေ့လမ်းတိုက်ခိုက်ခြင်းမှ ပွတ်ကာသီကာလွတ်မြောက်နိုင်၏။

သည့်တွင် ယမ်းထိုးပြီးနောက်တစ်ယောက်က လှမ်းပစ်လိုက်ပြန်၏။ ပြောင်သည်ထိုသို့ထံ ပြေးလွှားတိုက်ခိုက်ပြန်၏။ ထိုနည်းလည်းကောင်း ရှောင်တိမ်း ဝတ်တွားလိုက်ရပြန်၏။

နောက်ထပ်တစ်ချက်၊ နောက်ထပ်တစ်ယောက်၊ သုံးယောက် သုံးချက်ဖြင့် လေလော့က်လျှင် ယခင်လူနှစ်ယောက်သည် ကျည်ထပ်ထိုးပြီး ဖြစ်သည်ကြောင့် စိစွမရှိချေတော့ပြီ။ ပြောင်သေချမ်း ပစ်လို့ရချေသည်။ ယခု မုဆိုးကြီးနာသီးက သူပိုင်ပစ်ချင်သည်ဆိုသည်ကြောင့် မုဆိုးဆလိုင်းသည် သဘောကျသွားပုံနှင့် သူတို့အားသိပ်စိုက်စရာမလိုဟောပြီကိုး။ ဘယ်ထွက်မှ မုဆိုးကြီးနာသီးတွင် သေနတ် စတာရိုင်ဖယ်ရှိနေသည်။ တစ်လုံးထိုးတူမီးလို့မဟုတ် တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက်

ဆက်တိုက်ပစ်၍ရသည်။

“အဲလို ဟုတ်ဘူးလေ . . ခင်ဗျားတို့ နို့ရောအမဲပစ်နည်းကို ခြင်္သေ့ချင်တာ
ဗျ”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်သည်တွင် . . .

“နို့ဖြင့် သည်လိုလုပ်မယ် . . ငါတို့သုံးယောက် အရင်ပစ်မယ် . . ကျည်
တောင့်နှံမလိုလောက်မှ နာသီးဖြစ်ချေတာ . . ”

“အိုကေ”

သည်သို့ဖြင့် ပြောင်ခြေရာကောက်လိုက်ခဲ့ကြရာမှ အင်းပျက်တစ်နေရာ
တွင်ပြောင်ထီးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ကြတော့၏။ သည်တွင် မုဆိုးကြီးဆလိုက်
သုံးယောက်နှင့် မုဆိုးကြီးနာသီးသည်ပြောင်ထီးကြီးတို့ ပတ်လည်ဝိုင်းလိုက်ကြ၏။

“ဒီနီး”

အချိန်မဆိုင်း ဆလိုင်းကစလို့ပစ်လိုက်၏။ ကျောထုန်းကို ရှပ်မှန်သွား
ရ၏။ ပြောင်ထီးကြီးသည် ဆလိုင်းထံပြေးဝင်လာတော့၏။ ဆလိုင်းသည် အသံ
အကျင့်ရှိပြီးဖြစ်၏။ မြေပေါ်သို့ ရုတ်ခြည်းဝပ်ချလိုက်၏။

အသည်းလားဖို့ကောင်းသေးတော့၏။ ပြောင်ထီးကြီး၏ ဦးချိုနှင့် ပွတ်ထ
သိတာ လွဲသွားတော့၏။

“ဒီနီး”

နောက်တစ်စောက် ပစ်လိုက်ပြန်သည်။ လွဲချော်သွားပုံရ၏။ ပြောင်ထီးကြီး
သည် ထိုလူထံ ပြေးသွားတိုက်ခိုက်ပြန်၏။ ထိုသူလည်း ပွတ်ကာသိကာ ရှောင်တတ်
လိုက်နိုင်၏။

“ဒီနီး”

နောက်တစ်ယောက် ပစ်လိုက်ပြန်၏။ ထိုသူသည် ပစ်ချက်လွှဲမည်မို့

သုစုမစားပေတိုက်

ပစ်၏။ ကိုယ်လုံးကြီးကို ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မသေတောင်မှ နာသွားအောင်
သည်။ ပြောင်ကောင်၏ဝမ်းဗိုက်မှ အူတို့ပြုလွှက်လာ၏။ သို့ပေမည် သေလောက်
သည့်နေရာ ဒဏ်ရာမဆွတ်ခြင်းကြောင့် ထိုသူထံပြေးသွားပြန်၏။

“ဒီနီး”

မုဆိုးကြီးနာသီး ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ပြောင်ထီးကြီး၏ ပါးပြင်ရှပ်ထံသွားပုံရ၏။ ပြောင်ထီးကြီးအပျက်ဒေါသ
ထွက်သွားပုံရ၏။ မုဆိုးကြီးနာသီးထံ ပြေးဝင်သွားပြန်၏။

မုဆိုးကြီးနာသီးသည် သူ့ထံတရားထိုးပြေးဝင်လာသော ပြောင်ထီးကြီးတို့
ဆိုက်မသန်ကြည့်နေလေပြီး ကိုက်ငါးဆယ်အကွာအဝေးရောက်လာသည်တွင်
ဆက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားလေ၏။

သူ့တွင် ခေတ်မီလက်နက်ရှိသည်မဟုတ်ပါလား။ ဆလိုင်းတို့လို မြေပြင်
ဆီပြားပြားဝပ်ချရှောင်တိမ်းရန်မလို။ နောက်ထပ်ကျည်တစ်တောင့်ပစ်လွှတ်၍ရ
သည်။

လာစမ်း။ မစ်မှတ်သေချာပြီဆိုလျှင် ခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်လိုက်ရ။

မုဆိုးကြီးနာသီးသည် ခေသူမဟုတ်။ ကိုက်ငါးဆယ်အကွာအဝေး လှုပ်ရှား
နေသော မစ်မှတ်သားကောင်ငယ်လေးများကိုပင် မလွတ်တမ်းပစ်ခတ်နိုင်သူဆိုသည်
ကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းကြီးသိထားပြီးဖြစ်၍ မုဆိုးကြီးနာသီးအတွက် ဖိုးရိမ်မှု
မရှိပါချေ။

“ဆင်ပေါက်နီးနီး ခန္ဓာကိုယ်နှင့်မြှောင်ကြီးဆိုတော့ ပစ်မှတ်လွှဲစရာ
အကြောင်းမရှိ။ ကိုက်ငါးဆယ်အကွာအဝေးပင် ကျော်လာချေပြီ။

“ပစ်တော့လေ ဗထီ”

သို့ ကျွန်တော်က လှမ်းဖောက်သတ်ဝေးလိုက်သည်။

သုစုမစားပေတိုက်

“ချောက်”

“တင်”

အချိန်ပိုသေနတ်မောင်းထိန်းလုတ်ကို မုဆိုးကြီးနာသီး ဆွဲညှစ် လိုက်
စေခွင့် တွာကားပေါက်ကွဲထွက်မလော။ သေနတ်ချင်းဖြစ်သွားပါကောလား..

“အား...”

တို့ပိုက်

ဖတ်ချော့နယ်၊ အတွဲ - ၁၊ အမှတ်

၂၀၀၅၊ မေလ

ငါ့အမည်မှာ...
[Signature]

သုတေသနပညာရှင်

ဆိုက်

နေသည်တော့ ရှိချေ၏။ ဘယ်တွက်မူ သားကောင်များပေါ်သဖြင့် သားရဲကောင်များလည်း ရှိတတ်လေခြင်းကြောင့်ဖြစ်ချေ၏။ သို့နေရာမရှိတွင် မုဆိုးသည် သားကောင်ဖြစ်သွားတတ်၏။ သားကောင်ချည်း ကိုယ်ကချောင်းခြောင်းနေလို့မိမ်း သတိလက်လွတ်တော့ဖြင့်ထား၍မဖြစ်။

သို့သွားရင်း ဝါးတောတစ်ခုသို့ရောက်လာကြ၏။ တပင်တိုင် မီးတောဟုပြောရပေမည်။

“လိပ်ကောင်ဗျ..” ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် အတော်လှမ်းလှမ်းနေရာတွင် တွေ့လိုက်ရသည့် တောင်လိပ်ကောင်ရှိရာသို့ ပြေးသွားလိုက်၏။

“ဟင်”

အံ့ဖွယ်ပါကလား။ လိပ်ကောင်သည် အခွံချည်းသာရှိချေ၏။ အခွံချည်းဆိုရာ၌ လူတို့သတ်ဖြတ်ထားခြင်းမဖြစ်နိုင် အပေါ်ခွံ၊ ဗိုက်ခွံပျက်စီးယိုယွင်းခြင်းမရှိ၊ ခေါင်း၊ ခြေ၊ လက်၊ အမြီး၊ အတွင်းကလီစာတို့ လုံးဝမရှိ ဟောင်းလောင်းဆီပေမင်းကောင်လုံးသဏ္ဌာန်တော့ဖြင့် မဟုတ်။

“အဲဒါ ကျားကောင် စုမိစားထားတာလေ..”

“ဟင်”

သို့ဆိုသလို မုဆိုးကြီး စောနယ်လ်စင်ပြော၏။ အံ့ကြမိသေးတော့၏။ အံ့ဖွယ်ပါကလား။

“လူတွေ ခရုခွံစုပ်သလို ကျားကောင်က လိပ်ကောင်ကို စုပ်စားတာပေါ့”

သို့သိရှိခြင်းကြောင့် ကျားကောင်၏သနစွမ်းမှုကို စဉ်းစားမိလိုက်သည်တွင် ကြက်သီးမွေးညင်းပင်ထစ်သဖြင့် လိပ်ခွံကြီးကို ပစ်ချလိုက်ကာ ထိုနေရာမှ ထွက်လေတော့၏။ သို့လျှောက်ခဲ့ရာမှ ဝါးတောအလွန် ချုံနွယ်မိတ်ပေါင်းတို့ဖြင့် ခွလင်းသွားလှသော ပင်လုံးမြင့်မြင့် ပန်းစုံသစ်တို့ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော တောစိမ့် ရောက်ခဲ့

ငါသည်မုဆိုးဟုဆိုငြား

ဆောင်းဦးကာလဖြစ်ခြင်းကြောင့် ‘မဟုရာချောင်း’ ဖျားရှိ သစ်ပင်ကြီးတော်သည် စိမ်းစိမ်းစိုစိုရှိနေသေး၏။ သို့ဆိုသလို မြေသားတို့သည် ပျော့ပျော့မြောင်းမြောင်း သားကောင်ကြီးဝယ်တို့သည်လည်း သွားသွားလာလာရှိကြသေးတော့၏။ ရောင်းခြောက်နေသည့် ချောင်းမြောင်းမရှိသလောက်ပင်။ သို့ကြောင့် သားကောင်တို့ ရေကြည်ရာမြက်နုရာ ဆိုသလိုစားကျွတ်ပြောင်းရန်လည်း မလိုအပ်ကြသေး။ နေရာလေးမှာပင် သွားလာလှုပ်ရှားနေထိုင်စားသောက်ကြကုန်၏။

သို့ဖြစ်၍ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် မုဆိုးကြီးစောနယ်လ်စင်ခေါ်၍ မဟုရာချောင်းဖျားသို့ အမဲပစ်ရန်အဖို့သာ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

မုဆိုးတို့သည် သားကောင်ပေါသော နေရာတွင် အမဲပစ်ရာသည်ကို နှစ်ခြိုက်ကြသည်မဟုတ်ပါကလား။

အချိန်ကုန်သက်သာ၊ လူသက်သာသည်ပေ။ အဆိုးနှင့်အကောင်း ခွန်

သုစုစောပေတို့က်

သုစုစောပေတို့က်

နိဂုံး

ကြသည်တွင် ဂျီ(ချေ)တစ်ကောင်ကို လမ်းတွေ့လိုက်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည်
ထက်တွင်း၌ သေနတ်ဖြင့် လှမ်းချိန်လိုက်သည်။

အန္တရာယ်ကိုမမြင်သော ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးသည် လမ်းပြောင်လေး
အတိုင်း အေးအေးလူလူလျှောက်လာလေ၏။ ကျွန်တော်တို့ချောင်းမြောင်းနေသည့်
နေရာနှင့်ဆိုပါလျှင် ဘေးတိုက်အနေအထားဖြစ်ချေ၏။

စိပ်ပြေနားပြေ ချိန်၍ပစ်ရုံသာ။

ဟုတ်ပြီ။ ပစ်မှတ်အတွင်းဝင်လာချေပြီ ဖြစ်သည်ကြောင့် မောင်းထိန်
ခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်မည်အလုပ်တွင် မြေသို့ခေါင်းငုံ့လျှောက်လာသော ဂျီ(ချေ)ကောင်
လေးသည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကာ ကဆုန်ပေါက်ပြေးသွား
လေတော့၏။ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။ ကျွန်တော်သည်ပင် မှင်တက်မိသွားရတော့
၏။ ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးအလန့်တကြား ထွက်ပြေးသွားသည့်နေရာတွင် ဘာကောင်
သည်ကို သိလိုသဖြင့် သတိဖြင့်သွားလိုက်၏။

မုဆိုးကြီးစောနယ်လိစင်နှင့်လင်းမြင်လှိုင်သည် အတော်လှမ်းလှမ်းနောက်
သိုက်လာကြတော့၏။ မြေပြင်တွင်တောကြီးမြွေတောက်များလား။ ဘာများလေလဲ...
သို့လော... သို့လော... သတိချစ်၍ တိုးကပ်သွားလိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ... ရယ်စရာပင်ကောင်းသေးတော့၏။ ခြေကားယား လက်
ကားယားဖြင့် ဗက်လက်လန်နေသော လိပ်ကောင်လေးတစ်ကောင်ပါကလား။

ဂျီ(ချေ)ကောင်က လိပ်မြင်လို့ အလန့်တကြား ထွက်ပြေးပြေးရတယ်
လို့ဗျာ... “ငါ့ပစ်မှတ်သားကောင်တို့ မင်းလုပ်လို့ လက်ရွတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရတာ...
တော့မင်းကို ငါအလွတ်ပေးလို့ မဖြစ်ချေဘူး” ဆိုလျက် လိပ်ကောင်ကို ကုန်းကောင်
လိုက်သည်တွင်...

“ဒီနီး”

သုစုမစာပေတိုက်

နိဂုံး

သို့အသံနှင့်အတူ ကျွန်တော်ရှေ့တစ်တောင်လောက်အကွာမှ ကျည်တောင့်
ဖြစ်ထွက်သွားတော့၏။ တစ်ပြိုင်နက်ပင်...

“ဝေါင်း”

ခပ်လှမ်းလှမ်းချုံ့နွယ်ပင်နောက်ကွယ်မှ ကျားတောင်ငါးအသံနှင့်အတူ
ဆာတိုးပြေးလွှားသွားသောအသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ် မှင်
တက်မိသွားတော့သည်။

“ကိုပိုက်က ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးလောက်မှ အသံဉာဏ်မရှိပေဘဲ ကံသိပေ
လို့”

သို့ပြောလာသည့် မုဆိုးကြီးစောနယ်လိစင်ကို အံ့သြစွာ ကြည့်မိတော့၏။
“လိပ်ကလေးပက်လက်လန်နေတာ ကျားကောင်ဆော့ကစားထားတာဗျ... လူသံ
ကြားလို့ကျားကောင် ချုံ့ကွယ်မှာပုန်းဖို့နေတာ... ကျားကောင်က အခွင့်သာလျှင်
တိုပိုက်ကို ဒုက္ခပေးတော့မှာ... နို့ကြောင့် ကျွပ်ကျားကောင်ကို ခြောက်လန့်ပစ်ထုတ်
လိုက်ရတာပဲပေါ့...”

“ဗျာ...”

ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးလောက်မှ အသံဉာဏ်မရှိသည့် ကျွန်တော်ပါကလား

ကိုပိုက်

၃၁-၅-၂၀၀၅

ဖတ်ရောဂျာနယ်၊ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၂၂

၂၀၀၅ ခုနှစ်

သုစုမစာပေတိုက်

အမေရိကန်
 စိတ်ဖြန်လက်ဖြန်
 မဖြစ်သင့်ဘူး

စိတ်ဖြန်လက်ဖြန် မဖြစ်သင့်ချေပြီ

မိကျောင်းချောင်းဖျားသို့ မောက်ပစ်ရန် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လွင်
 ရောက်ခဲ့မြန်သည်။

ဆူညံသော မောက်တို့အသံကြားရာ တောင်ကြောလေးသို့ ရောက်ခဲ့ကြ
 သည်တွင် လွန်စွာမျှ မျက်စိလျင်သော မောက်ကောင်တို့သည် တစ်ကောင်တစ်ဦး
 မျှ မရှိကြလေတော့။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့သွားတော့၏။

"အတော်လျင်တိုကောင်တွေပေပဲ..."

သို့နယ် လင်းမြင့်လွင်က ပြောပြီး တောင်သရက်တစ်ပင်ခြေရင်းသို့ နားနေ
 ထိုင်ရန် သွားလိုက်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်း တစ်လိုက်သွားတော့၏။

"ဟင်"

တောင်သရက်ပင်ခြေရင်းတွင် ငတ်တုတ်ထိုင်နေသည့် မောက်တစ်ကောင်
 ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။ မောက်ကောင်သည် သူ့နားရောက်လာသော ယုတ်မြင့်လွင်နှင့်

သုခုမစာပေတိုက်

ရှင်ရှင်နွဲ့နွဲ့ သက်သွေးခင်းပတ်စရာရာရာ

ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်လုံးလေးအဝိုင်းသားဖြင့် ကြည့်နေတာတော့။ ကျွန်တော်သည် လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် ကယာကသီထိုးချိန်ပစ်လိုက်မည်မပြုတွင် . . .

“မဝစ်ပါနဲ့ကိုကိုရယ်. . . သူ့မယ် ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ လင်းမြင့်လှိုင်က ခြေလှမ်းလေးမှ. . . ကျွန်တော်သတ်ထားမိတော့၏။ မျောက်ကောင်၏ရင်ဝတွင် မြွေတစ်ကောင် လန့်စိုက်လို့ပါကလား။ မျောက်ကောင် မြွေပစ်မှဆိုးလက်ချက်မိထားလေသည်။

မျောက်ကောင်များ မျောက်ခြင်းမလှပျောက်သွားခြင်းသည် မြွေပစ်မှဆိုးရောက်လာပစ်ခတ်မှုကြောင့် ထွက်ပြေးသွားခြင်းဖြစ်သည်။ မြွေပစ်မှဆိုးလက်တွင်း မျောက်ဘယ်နှစ်ကောင် သေကြေပါသွားလေသည်တော့မသိ။ သည်တစ်ကောင်တော့ဖြင့် ဒဏ်ရာဖြင့် လွတ်ကျန်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်တွင် စည်းတမ်းထားကြသည်ရှိ၏။ ထိုသည်ကား သားသတ်မှဆိုးတို့လက်မှ လွတ်ထွက်လာသော သားကောင်တို့ကို ဘယ်သောအခါမှ လွယ်လင့်တကူ ပစ်ခတ်ခြင်းမရှိကြသော ကျွန်တော်တို့ပစ်လိုက်၍ ဒဏ်ရာဖြင့် ပြေးထွက်သွားသော သားကောင်တို့တို့လည်း ဘယ်သောအခါမှ သကြားခံကြီး လိုက်လံမပစ်ခတ်လေမရှိချေ။ သူတို့၏ကံကြမ္မာ သူတို့၏ အားကျိုးမာန်တက် ရှမ်းတန်ပြေးလွှားနိုင်ခြင်းကို အသိအမှတ်ပြုကြခြင်းဖြစ်၏။ သို့ဆိုရာ၌ သားရဲကောင်များကိုတော့ဖြင့် အသိအမှတ်မပြုပါချေ။ သားကောင်လေးများကိုသာ ဆိုလိုခြင်းဖြစ်၏။ ယခုလည်း မြွေပစ်မှဆိုးလက်မှ ဒဏ်ရာဖြင့် လွတ်ထွက်လာသော မျောက်ကောင်လေးကို လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်တော့၏။

“ရှင်”

သို့နည်း ကျွန်တော်တ ခြောက်ထုတ်လိုက်သည်နှင့် မျောက်ကောင်သည် မနားကျွေးသော အရှိန်နှုန်းဖြင့် ခြေပြင်မှာပင် ပြေးလွှားသွားလေတော့၏။ အထက်လှမ်းလှမ်းအရောက်တွင် မဝစ်မရှိဖြင့် ပြန်လည်ကြည့်လာသေးတော့၏။ ကျွန်တော်

သုစုမစားပေတို့ကံ

သိပြီး၍ ကြည့်လိုက်ပြီ စိတ်ချလက်ချသွားပါကွာဆိုပြီး လက်ဖြင့် မက်ထုတ်ပြလိုက်၏။ “တို့စ်” ရယ်လို့ တစ်ချက်တော်လိုက်လေပြီး ထွက်သွားချေတော့၏။

“တိုဝိုက်ကို နှုတ်ဆက်သွားတာဗျ. . . ဟဲ... ဟဲ...”

သို့နည်း လင်းမြင့်လှိုင်က ပြုံးစရာဖြင့် ပြောလေပြီး ဝိစတီပုလင်းပြားလေးတိုက်ဆတ်ထောင်တွင်းမှ ထုတ်လာချေတော့၏။ ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် တစ်သောက်လျှင် နှစ်ပတ်ခန့်စီ အလွတ်သောက်လိုက်ကြလေပြီးမှ ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ဖြင့် အောက်ပေါင်းခွံထုထပ်သောသော နေရာသို့ရောက်လာကြသည်တွင် ဂျီ(ချေ)တစ်ကောင်ကို လှမ်းမတွေ့လိုက်ကြသည်။

“ကျွန်တော်ပစ်မယ်. . .”

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဆူလက်တွင်းရှိ ‘ဝင်ချက်စတာ’ ခိုင်ဖယ်ခြင်း မုဆိုးဒူးဆောက်ထိုင်လျက် ချိန်ခွယ်လိုက်တော့သည်။

ချုံနွယ်တို့ ထုထပ်သည်ဖြစ်၍ ဂျီ(ချေ)ကောင်၏ဦးခေါင်းစိုင်းကိုသာလျှင် မုဆိုးဒူးလင်းလင်းမြင်ရခြင်းဖြစ်သည်ကြောင့် ပစ်မှတ်အငြိမ်ကို စောင့်နေလေတော့၏။ အယုံတွက်မူ ဂျီ(ချေ)ကောင်သည် ခေါင်းကိုလှုပ်ယမ်းနေသည်မဟုတ်ပါကလား။ ဆိတ်ဆူသော လင်းမြင့်လှိုင်သည် တည်ငြိမ်စွာနှင့်ပင်ပစ်မှတ်ငြိမ်ကို စောင့်နေတော့၏။ ကျွန်တော်သည် အားမလိုအားမရ စိတ်တစထင့်ထင်ဖြင့် စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေ၏။ လွတ်ထွက်သွားမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်နေမိ၏။

သို့ရှိစဉ်. . .

“တို့စ်. . . တို့စ်. . . တို့စ်. . . တို့စ်...”

ကျွန်တော်တို့နောက်ဘက်စားလွယ်ခတ်လောက်နေရာရှိ သစ်ပင်တစ်ခု

သုစုမစားပေတို့ကံ

ချောက်တင်ကောင်၏ အသံစူးစူးကြောင့် ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးသည် ရုတ်ခြည်းဖြင့် ခြာင့် ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းအတွက် လွန်မင်းစွာ ထွက်သွားတော့၏။ လူတစ်ပြတ်ဆိုသလိုပင် ကျွန်တော်ဆန္ဒလည်း ကျွန်တော်၏ ခံစိစေတော့သည်။ မိတ်ဆွေရန်သူ ခွဲခြားသိတတ်ဖို့အတွက် ဆင်ခြင်တုံတရား နှစ်ပါးတို့အပေါ်သည်မဟုတ်ပါကလား။

သည့်တွက် ထိုက်သင့်သော အချိန်တော့ဖြင့် ပေးရမလိမ့်မည်။

“ဒိန်း”

“ဝေါင်း ဂရောင်း ဂရောင်း”

အလိုအလျောက်... မျောက်ကောင်သည် ထိုသစ်ပင်ထက်မှ ပြုတ်ကျလာ သလို ထိုသစ်ပင်အောက် ချုံဖုတ်နွယ်ပင်နောက်ကွယ်မှ ကျားကောင်သည် သေနတ် သံကြောင့် သိန္နယ်အော်ဟစ်ပြေးလွှားထွက်သွားချေတော့၏။

“ကံကောင်းတယ်ဗျာ... ချုံကွယ်နောက်မယ် ကျားကောင်ရှိနေတယ်ဗျာ... ကျွန်တော်တို့ကသာ ရေက ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးကို အာသာငမ်း ချောင်းနေကြတာ ကျားကောင်က ကျွန်တော်တို့ကို ချောင်းနေတာ လုံးဝမသိပေဘူးဗျာ... မျောက်ကောင် တို့လဲ ကျေးဇူးတင်ရမလို့ဖြစ်နေပြီ”

သိန္နယ် ကျွန်တော်မြောရင်း မျောက်ကောင်မြုတ်ကျသွားသည့် သစ်ပင် အောက်ခြေသို့ သွားလိုက်သည်။

“ဟာ...”

“ဟင်”

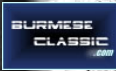
ကျွန်တော်တို့ အသက်ချမ်းသာခွင့်ပေးလိုက်သော မြားစူးမျောက်ကောင် ဖြစ်နေတော့၏။

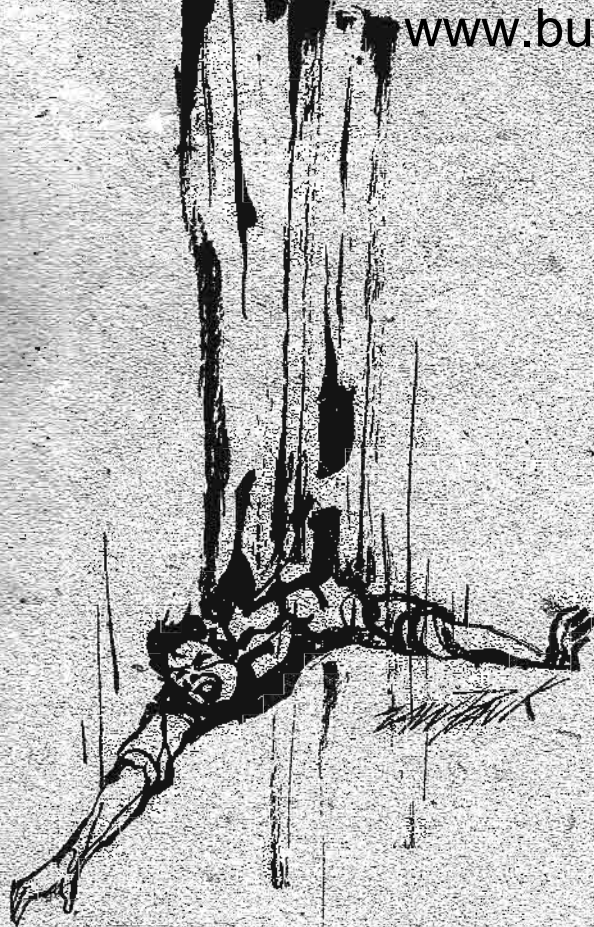
“ကျွန်တော်တို့ကို လယ်လိုက်တာဗျာ...”

တိရစ္ဆာန်ဖြစ်လင့်ကစား ကျေးဇူးတရား သိတတ်ပါကလား။

ကျွန်တော်လို သေနတ်တိုက်ခတ်ခံရတတ်သော သစ်ပင်သည် မိတ်မြန်လက်မြန်ခြင်း

ကိုပိုတ်
၄-၆-၂၀၀၅
ဖတ်စရာဌာနယ်၊ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၂၃၊
၂၀၀၅၊ ဇွန်လ

နောက်ကြောမှ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်သူတို့၏ရဟန်း

လင်းမြင့်လို့ရ၊ ကျွန်တော်နှင့် စောတာပလူးတို့သည် မဟာရာဇာချောင်းဖူး
သို့ ရောက်လာကြသည်တွင် ကောင်ကြောပေါ်တွင် အောက်ပေါင်းရွှပ်လွန်းသည်
ကြောင့် ချောင်းအတိုင်းလျှောက်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ချောင်းသည် ရေနည်းနေပြီဖြစ်၍ မြေသလုံးသာသာ ရေစီးကြောင်းလေး
သာလျှင် ရှိနေ၏။ သို့ကြောင့် စောတာပလူးသည် ရေစီးကြောင်း ကပ်လျက်
သဲသောင်ခုံပေါ်တွင် နင်းလျှောက်လျက် အောက်သို့ဆာင့်၍ တစ်ခုတစ်ရာကို ရှာဖွေ
နေသည့်ကြောင့်...

“တာပလူး... မင်း ဘာရှာနေတာတုန်း”

သို့ ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည်တွင် မည်သို့မျှပြန်လည်ပြောကြားခြင်းမရှိ
လေဘဲ...

“ဟာ... ဟိုဖယ်တွေ့ပြီ” ဆိုလျက် ရေစပ်သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှ ခရုခွံအုပ်ငါး

သုခုမစာပေတိုက်

နောက်ကြောမှ
လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်သူ
ရဟန်း

အစလေးများကို အသေအချာကြည့်လိုက်လေပြီး . . .

“သည်ကောင် သည်နားတစ်စိုက်တင် ရှိလိမ့်မယ် . . .” ဆိုလျက် လက်တွင်း
ရှိ ဆူးချွန်နှင့် သံပြင်အနံ့လျှောက်ထိုးနေလေတော့၏။

“ဘာတုန်းက”

လင်းမြင့်လှိုင်က တာပလူးကို တအံ့တကြွကြည့် မေးလိုက်ပြန်၏။

သည်ခရုခွံအပိုင်းအစလေးတွေက လိပ်ကောင် စားထားတာလေ နို့ကြောင့်
သည်ကောင် သည်နားတင်ရှိနိုင်တယ်”

သို့ပြောလျက် ဆက်ထိုးနေပြန်၏။

“ဟာ . . . မိပြီ . . . မိပြီ”

သို့ဆိုလျက် တာပလူးသည် သံပြေအတွင်းသို့ ထိုးနှစ်စိုက်ဝင်နေသော
ဆူးချွန်ကို ဆွဲမယူလိုက်တော့၏။

“ဟာ”

“ဟင့်”

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်ကျွန်တော်သည် လွန်မင်းစွာ အံ့သြသွားမိကြသလို
ကြက်သီးမွေးညှင်းများပင် ထသွားမိကြတော့၏။

ကြည့်စမ်း . . . ‘ဘီးဝန်း’လိပ်ကောင်တစ်ကောင်သည် တာပလူး၏ ဆူးချွန်
ထိပ်တွင် သွေးတို့ယိုစီးတန်းလန်းဖြင့် ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြစ်နေချေတော့၏။

တာပလူး၏ဆူးချွန်သည် လိပ်ကောင်၏ခါးစောင်းမှ ဖောက်ဝင်၍ တစ်ဖက်
ဝမ်းဝိုက်အောက်မှ ဖောက်ထွက်နေတော့၏။ အတော်ကလေး ခံစားနေရပေလိမ့်
မည်။

“တာပလူးရယ် . . . ဝင်လိုက်နေပါဦးမယ်ကွာ . . .”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်သည်။

သုစုမစာပေတိုက်

“လွယ်ပါတယ် ဆရာလေးရယ် . . .”

သို့ဆိုလျက် တာပလူးသည် ဆူးချွန်တန်းလန်းဖြင့် လိပ်ကောင်ကို သံသောင်
ပြင်ပေါ်သို့ ထိုးစိုက်ချလိုက်လေပြီး နာကျင်လွန်း၍ ရုန်းကန်နေသော လိပ်ကောင်
ခါယမ်းနေသည့် ဦးခေါင်းအရင်းလည်စောင်းကို လက်တွင်းရှိ ဝါးခုတ်စာဖြင့် ခုတ်ချ
လိုက်လေသည်။

“အို”

“ဟာ”

ဦးခေါင်းပြတ်ထွက်သွားသော်လည်း လိပ်ကောင်သည် ယက်ကန်လှုပ်ရှား
နေဆဲဖြစ်တော့၏။ အတန်ကြာမှ ငြိမ်ကျသွားတော့သည်။

“ဟူး”

သည်တော့မှ သက်ပြင်းချနိုင်တော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်ကျွန်တော် ထိုမြင်
တွင်းကြောင့် အတော်ကလေးစိတ်မသက်မသာ ဖြစ်မိကြတော့၏။

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြလေပြီး . . .
အောက်ပေါင်းရှင်းလောက်သည့် တောင်ကြောလေးကို ဖြတ်တက်လိုက်ကြသည်။

ဘယ့်အတွက်မူ သို့အတိုင်း ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြပါက တာပလူးသည်
လိပ်ကောင်တို့ကို ထပ်မံရှာဖွေသတ်ပေးမည်။ ထိုမြင်ကွင်းမျိုး ဆက်မကြည့်လိုက်
လမ်းလွှဲတက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်တော်တို့တက်လာခဲ့ကြသော တောင်ကြောလေးသည် အတော်လေး
မြင့်ချေ၏။

တောင်ကြောပေါ်သို့ ရောက်သည်တွင် မြတ်နိုင်တော့နှင့် ဝါးသုန်းပင်ကြီး
တိုးကျဲတအပြင် ကျွန်းပင်ခပ်ကျဲကျဲပေါက်ရောက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့၏။

အောက်ပေါင်းရှင်းသည်တူလည်း ပြောရနိုင်၏။ တောင်ကြောမအတိုင်း

သုစုမစာပေတိုက်

လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ

"ဟာ... ကိုလင်း... ရှေ့မယ် ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးကောင်လေး..."

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို လက်တွင်းရှိသော ဖြင့် ထိုးချိန်ပစ်လိုက်တော့သည်။

"ဒီနား"

ပစ်ချက်လွှဲချောသွားပုံတော့မရ။ သို့ပေမင်္ဂ ဆေးလောင်သည်။ အကဲမဟုတ်နိုင်ချေ။

ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးသည် မြက်ခိုင်းနှင့် ဝါးသုန်းပင်တို့ကြား တိုးဝေ့ပျောက်သွားတော့၏။

ဆည်တွင် တာပလူးသည် သူ၏လက်တွင်းမှ ဆူးချွန်ဖြင့် ထိုးသတ်လုပ်ငြိရန် လှစ်ခနဲပြေးသွားလေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဆက်ပစ်ခွင့်မရလေခြင်းကြောင့် အသာရပ်ကြည့်နေလိုက်၏။ တာပလူးသည် စောင်ကြောအစပ်လေးသို့ ရောက်သည်တွင် ထွက်ပြေးသွားသော ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးကို လှမ်းကပ်ရပ်၍ ရှာကြည့်နေတော့၏။

"ပီးလီ"

မထင်မှတ်လေဘဲ... ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးသည် တာပလူးရပ်နေသည့် နားမှရှုန်းတပြေးသွားလေခြင်းကြောင့် တာပလူးသည် စိတ်လန့်စွာ နောက်သို့လှုပ်ရှောင်လိုက်သည်တွင်...

"ဟာ..."

"ဟင်"

တစ်ဖက်တောင်ကြောအောက် လဲမြို့ကျသွားတော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ထိတ်လန့်တကြား စိုးရိမ်စွာဖြင့် တာပလူးရှိရာသို့ ပြေးသွားလိုက်

သည်။

တောင်ကြောမတ်စောက်စောက်ကြီးပါကလား။

ကဲဆိုသော တာပလူးသည် တောင်ကြောမတ်စောက်စောက်အောက်သို့ ဆိုးကျသွားလေခြင်းဖြစ်၏။

ပို၍ကဲဆိုသေသည်မှာ တောင်ကြောအောက်ခြေရင်းရှိ ဝါးချွန်တစ်ခုက တာပလူး၏ဝမ်းဗိုက်မှဖောက်၍ ကျောပြင်သို့ ဖောက်ထွက်နေချေတော့၏။

တာပလူးတစ်ယောက် လိပ်ကောင်လေးလို ရှုန်းကန်လှုပ်ရှားရင်းကြားမှ ငြိမ်သက်သွားချေတော့သည်။ ငြောက်... ဝဋ်ကြွေးလက်ငင်းပေးလိုက်ရပါကလား။

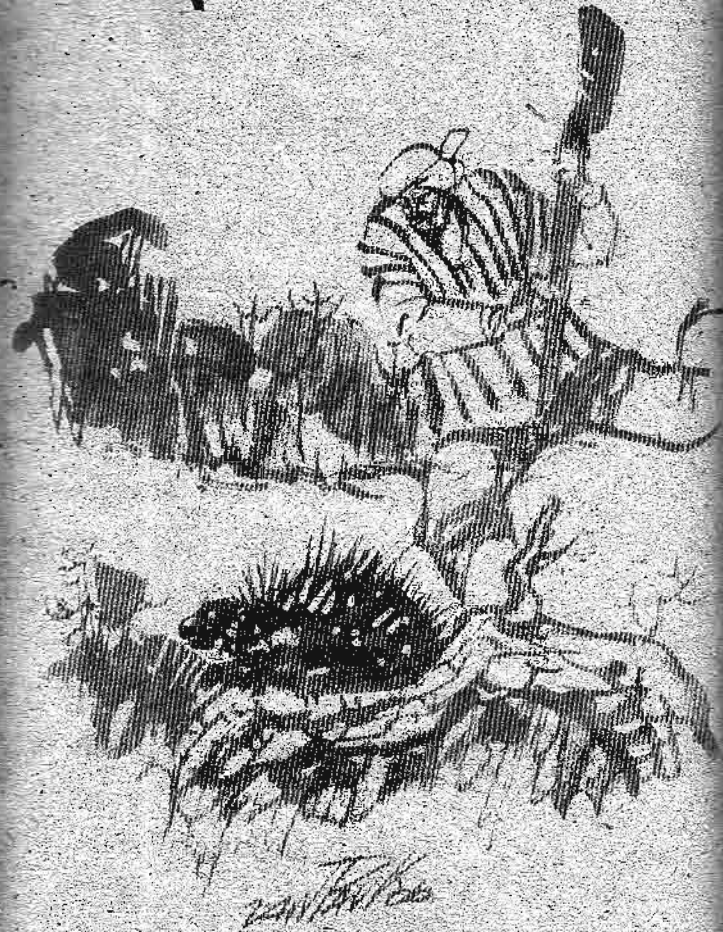
ကိုဗိုက်

၁၄-၆-၂၀၀၅

ဖတ်စရာဇာနည်၊ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၂၄

၂၀၀၅၊ ဇွန်လ

ကျွန်း
နေပင်မကျွန်းပါလေ

နေပင်မကျွန်းပါလေ

“မုဆိုးဆိုတာ သူများအသက်သတ်မှ ကိုယ်ဝမ်းဝတ်ခမ္မာပေမည် ညည်းပမ်း
နိုင်စက်တာတော့ မလုပ်သင့်ဘူးဗျ. . . အခဲစားရတဲ့ သေဆုံးသွားရလေအောင်. . . ဝမ်း
သတ်နိုင်လျှင်ဖြင့် အကောင်းဆုံးပေါ့. . .”

သို့ မုဆိုးကြီး စောရွှေကို ပြောရခြင်းမှာ သူသည်လက်မှနှုတ်သည့်သူ
ဖြစ်ခြင်း စိတ်ရည်ခြင်းမရှိ။ သားကောင်ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် လုံးဝအလွတ်မပေးလို
သူ။ သည်တော့ ကပ္ပာကသီဆိုသလိုပင် ဒဏ်ရာရလွှားအောင်တော့ဖြင့် ယထာဓကျပည်
တစ်တောင့် မစ်လွတ်လိုက်ချေ၏။ သည်တွင် သားကောင်သည် ထိုဒဏ်ရာဖြင့်
ပြေးနိုင်သလောက် ပြေးနေဆဲ နာကျင်မှုကို ခံစားရတော့၏။ ပြီးလေမှ. . . အသက်
ပျောက်ကြရချေ၏။

“ညည်းပမ်းနိုင်စက်ရာ ကျတာပေါ့ဗျာ. . . သားကောင်ကိုတွေ့ပြီး. . . စိတ်
ရှည်ရှည်ထား သေချာချိန်ပြီး တစ်ချက်တည်းနဲ့ သေလောက်တဲ့ဝမ်းမှတ်ကို ရွေးမစ်
ပါကလား. . .”

သို့ဆိုလေတော့. . . သူ ခေါင်းကို ယမ်းပြလေပြီး. . .

သုစုမစာပေဓာတ်

“ကျုပ်အဖီလောက် အချိန်မပြန်ချင်သလို သားကောင်ကိုလည်း ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ဖို့ အခွင့်အရေး မပေးနိုင်ဘူး.. ဒဏ်ရာရသွားလျှင် သူ ဝေးဝေးမပြေးနိုင်တော့ပါဘူး.. စိတ်အေးလက်အေး သွေးစိတ်ခြေရာခံလိုက်ရုံပေါ့.. ကျုပ်လက်က ပြေးလွတ်ဖို့ထုံးစံမရှိခဲ့ပါဘူး.. ”လို့ ပြောချေ၏။

သို့ဆိုသလို မျောက်ကောင်ကိုပစ်သည့်အခါတွင်လည်း တစ်ချက်တည်းနှင့် အသတ်ထွက်လို့ကတော့ အဖီမျောက်ကောင် ငရဲကျပြီသာမှတ်။

“မျောက်သားစား မျောက်မျက်နှာကြည့်”ဆိုစကားကြောင့် မျောက်မျက်နှာ ခြေညှိဖြစ်အောင်ဆိုလျက် မသေမရှင် မျောက်မျက်နှာကို ဓားဖြင့်စွမ်းလေတော့၏။ ရုတ်စက်လွန်းပေပွ။

“ကိုလင်းရေ.. နောင်ဆိုလျှင်ဖြင့် သည်လူနဲ့ဘယ်တော့မှ အမဲပစ်မထွက်ချေတော့ဘူး.. ”

ကျွန်တော်သည်လည်းကောင်း၊ လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်းကောင်း သားသတ်မုဒ်စွာဖြစ်ကြပေမည် ဘယ်သောအခါမျှ မသေမီးသားကောင်တို့ကို ညည်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်း မပြုတတ်ကြချေ။ အတတ်နိုင်ဆုံး တစ်ချက်တည်းဖြင့် သေလောက်သည့် ပစ်မှတ်တို ရွေးပစ်တတ်ကြ၏။ သို့အတွက် စိတ်ရှည်ရှည်ထား.. ပစ်မှတ်ချိန်တတ်ကြသည်။ မသေချာလို့တော့ ခြေလိုက် ပြေးချေတော့ မဖြစ်မနေ ပစ်လိုက်ပြီဆိုလျှင်ဖြင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ကို မျက်ခြေပြတ်လောက်အောင် အေးအေးသို့ ပြေးနိုင်ခွင့်မပေး။ သည့်ပြင် ဒဏ်ရာရန်အတွက်မူ ကြာရှည်မခံစားရလေအောင် အထူးတတ်ပြေးလိုက်ကာ အသက်ခြွေကျည်တစ်တောင့် ပစ်လွှတ်တတ်ကြသူများဖြစ်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် မုဆိုးကြီးစောရှိုက်နှင့်တစ်ကြိမ်တစ်ခါသာလျှင် အမဲပစ်ထွက်ခဲ့ဖူး၏။ တစ်ခါဆို ဆိုသလောက်ပင် သုံးလေးရက်အတွင်း အတော်ကလေးစိတ်ပျက်ခဲ့ကြရ၏။

စောပေတိုက်

စိတ်ပျက်ခဲ့ရသည့်အလျောက်လည်း သူနှင့်ကျွန်တော်တို့တယ်သောအခါမျှ ပြန်မကြုံရလေသည့်အဖြစ်ဆိုတစ်ခုသည် အပြန်ရက်မှာပင် ကြုံခဲ့ကြရတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ မုဆိုးအဝတ်စားသက်တွင် မေဖျော့ကီမရသော တုန်လှုပ်ချောက်ချားခဲ့ရသည့် အဖြစ်ဆိုကြီးပင်ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ကအပြန်လမ်းတွင် သူသည်အရက်ကိုလွန်ကြွစွာသောက်ခဲ့လေ၏။ လွန်မင်းစွာလည်း မူးနေသည်ဖြစ်၏။ သူ့လက်စွဲတော် သေနတ်ကို ခါးလယ်မှဖြတ်တိုင်ထားချေတော့၏။

လမ်းလျှောက်သည်မှာပင် အခြေမခိုင် ယိုင်လို့နေချေ၏။

“စောရှိုက်က မုဆိုးကောင်းတစ်ယောက်ဗျ.. အင်မတန် လက်မှန်းတည့်တယ်.. ”ဆိုလျက် ကျွန်တော်တို့နှင့် သူ့တိုထည့်ဝေးလိုက်သော် မအူကုန်းသားဖို့လှိုင်ညွန့်ကိုပင် စိတ်ဆိုးရမလို့ ဖြစ်မိသေးတော့၏။

အပြန်လမ်းတွင်...

“ကလောက်.. ကလောက်.. ကလောက်.. ”

သို့အသံကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းချုံ့ပုတ်အတွင်းမှ ဖြောထွတ်သွားသော သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

ဖြူကောင်ပါလား။ အပြီးကို ခါယမ်းပြေးလေခြင်းကြောင့် အပြီးဖျားတွင်နှိမ့်ကျောက်လျက် လို အဆစ်ခိုင်းမှ မြည်သံဖြစ်သည်။

“ဟာ.. ဖြူကောင်.. ”

စောရှိုက်သည် မူးနေသော်လည်း သမ္မာရင် မုဆိုးမီးလွန်းလှ၏။ သူ့လက်တွင်းရှိ သေနတ်ခွင်ဖြင့် လျှပ်တစ်ပြက်ပြေးရိုက်ချေတော့၏။

ရယ်စရာပင်ကောင်းသေးတော့၏။ ဖြူကောင်သည် ရမ်းကာ ခါကာ အသက်လုပြေးနေသလို စောရှိုက်သည် မူးနေသည်ကြောင့် ယိမ်းကာ ယိုင်ကဲ့ ပြေးလိုက်

သူရစမစာပေတိုက်

နေတော့၏။

ဖြူကောင် ကံဆိုးပေရောမည်။ ရွှေတွင် ပြေးစရာလမ်းမရှိချေတော့။ သူ
ပြေးလမ်းရွှေတွင် လဲပြီနေသော 'နတ်သတ်'ပင်ခဲနေတော့၏။ သို့ကြောင့် ဖြူကောင်
သည် မြန်အလှည် တစ်ပြိုင်နက်ဆိုသလိုပင် စော့ရှိုက်သည် ရွှေကိုအားလွန်ဟပ်ထိုး
မှောက်ချန်လဲသွားချေတော့သည်။

"အား"

"ဟာ...ဟင်"

ကြွကြွဖန်ဖန်ဖြစ်ရတယ်လို့...။ ဖြူကောင်က ငြိမ်းမလွတ်သာသည်
ကြောင့် နောက်ပြန်လှည့်ပြီး မိမိကိုယ်ကိုကာတွယ်ရန်အလို့ငှာ ဆူးတောင်များကို
ဖြန့်ကာလိုက်ချေသည်နှင့် စော့ရှိုက်သည်လည်း ဟပ်ထိုးလဲအကျ ဖြူကောင်၏ဆူး
များက စော့ရှိုက်မျက်နှာပြင်အနံ့ ဆူးဝင်သွားကြတော့သည်။

စော့ရှိုက်၏နှစ်ဖက်သော မျက်လုံးသည်လည်း ဖြူဆူးတို့ ဖောက်ဝင် လည်
တိုင်တွင်လည်း ဖြူဆူးတို့တိုးဝင်။

ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းတွင် မသေခင် မျက်နှာကိုခားဖြင့် အမွှမ်းခံလိုက်ရ
သော မျောက်ကောင်လေးကို မြင်ယောင်မိတော့သည်။

စော့ရှိုက်တစ်ယောက် ဝိပါက်ကြွမှာ ငင်လေပြီ။ နိုင်လိုမင်းထက် လုပ်တတ်
သူတို့၏အပြစ်သည် ချက်ချင်းလက်ငင်းဆုပ်ရပေမည် ကြွေးပူဖြစ်တတ်ချေတော့၏။

တိုရိုက်

၂၀-၆-၂၀၀၅

ဖတ်စရာဇာနည်၊ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၂၅၊

၂၀၀၅၊ ဇူလိုင်လ

သုစုမစာပေတိုက်

ကျွန်း
သစ္စာအကျ

သစ္စာစာကျိုး

‘ရင်ငန်း’မြိုင်ဖျားတွင် ကျွန်တော်တို့ရောက်နေကြသည်မှာ နှစ်ရက်ခန့်ရှိပြီဖြစ်သည်။ အဖွဲ့ဝင်များသည်မှာ မည်သည့်သားကောင်မှ မရကြခြင်းဖြစ်သည်။ ပါလာသည် ဆီသွတ်သွားတို့လည်း ကျန်ချေပြီဖြစ်၏။

“သည်လိုမျိုး တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးဘူးကိုလိုက်ရယ်”

သို့နည်း လင်းမြင့်လွှဲက မည်းစမ်း ညည်းညူလာချေသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့်ပါလာသော လမ်းပြမှုဆိုးစောတီကလပ်ဆိုပါလျှင် လွန်မင်းစွာ မှတ်မိမတ်မိပျက်လို့နေတော့သည်။ ဘယ်တွက်မှ ကျွန်တော်တို့သည် စမ်းရွာမှထွက်လာခဲ့ကြတယ်လို့ဆိုရန်ခဲမီးပေါက်လာကြသည်တိုင် မည်သည့်သားကောင်မှ ပစ်ခတ်ပစ်လေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့တုံးစုံအတိုင်း လိုရမယ်ရယူလာသည့် ဆီသွတ်သွား သုံးဘူးသည် ထိုနေ့မှာပင် ကျန်သွားသည်။

နေ့စက်နေ့တွင်မတော့ သားကောင်ရမ်း အက်လက်တောတိုးခဲ့ကြရာ

သားကောင်တွေတော့ တွေ့ပါရဲ့။ သို့ပေမယ့် ပစ်သင့်ပစ်ထိုက်သော သားကောင်များ မဟုတ်လေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လွှဲက လက်ရှောင်ခဲ့ကြသလိုလမ်းပြဆိုးလေး စောတီကလပ်ကိုလည်း တန်ဖိုးထားခဲ့ရလေတော့၏။ ပထမတော့ သူသည် ဩဇာကြည်သာသာလိုက်နာခဲ့ချေသေး၏။ နေ့မှန်းတည့်လေသည်တွင် မည်သည့်သားကောင်မျှ ပစ်ခတ်မရလေခြင်း။ မည်သည့်စားစရာမျှ မရလေခြင်းကြောင့် လွန်မင်းစွာ ဆာလောင်နေခြင်းကြောင့်ဖြစ်မည်။ ရင်ခွင်ပိုက်သားငယ်နှင့် မျောက်မကြီးကို သူက ပစ်မည်လုစပ်သည်တွင် . . .

“ဟိုး . . . ဟိုးပြီး မသေနိုင်ပါဘူးကွာ မုဆိုးစည်းဆိုတာ ထားစမ်းပါ . . . စာနာစိတ်ထားစမ်းပါ . . .”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလေသည်တွင် “ကမ္ဘာမီးလောင် . . . သားကောင်ချင်းရမယ့် အချိန်ရောက်နေပြီပုဗျ . . .”လို့ စောတီကလပ်က မကျေမနပ် ပြောလာချေတော့၏။ သို့ပေမယ့် သူသည် မျောက်မကြီးကိုတော့ဖြင့် အလွတ်ပေးလိုက်သည်။ သည်တွက် ကျွန်တော် ကျေနပ်မိသေးတော့၏။

“ကျွန်တော်တော့ အာလွန်းလို့ ရစ်တွေထုန်ပြီး . . . ခေါင်းတောင်မူးလာပြီဗျာ”

စောတီကလပ် သို့ပြောလာပြန်တော့လည်း ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသေးပြန်၏။

“ကဲ . . . ဒီလိုပုပ် . . . မင်းသည်မယ်နေခဲ့ချေ . . . ငါ့ကိုလည်း မဖြစ်မနေ အမဲသွားရှာချေမယ် . . . အမဲမရတောင် စားစရာတစ်ခုခုရအောင်ရှာခဲ့မယ်ကွာ”

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် သူ့ကိုနားနေစေပြီး လင်းမြင့်လွှဲနှင့်အတူ ဆက်ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။ သူလွန်မင်းစွာ ဆာလောင်နေ၍ လမ်းလည်းမညွတ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်လေခြင်းကြောင့် သို့ စီစဉ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကဲ... ကိုလင်းရေ သည်ကြော့ဘက်ကျွန်တော်သွားမယ်... ဟိုဘက်ကြော့
ကိုတော့ ကိုလင်းသွားချေရာ...”

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် သည်သို့အဖြစ်မျိုး ကြုံခဲ့ပေါင်းများပြား
သည်ကြောင့် ခံနိုင်ရည်ရှိခြင်း စောတီကလစ်သည် ငယ်ရွယ်သူဖြစ်ခြင်း သည်
ကြုံဖူးလေခြင်း မရှိလေသည်ဖြစ်၍ ဆာလောင်မွတ်သိတ်ခြင်းကို မခံနိုင်သည့်အပြင်
ကျွန်တော်တို့၏ သားကောင်တွေလျက် ဟိုအကောင်မမစ်နဲ့ သည်ကောင်မမစ်
သို့လေသည့် ဟန်တားမှုကြောင့် မလွန်သန်နိုင်သောခြင်း စိတ်တွင်းမှာ ကြိတ်၍မ
မနပ်ဖြစ်ခြင်း ဒေါသဖြစ်ပေါ်ခြင်းတို့ကြောင့် ဝိညာဉ်ခံစားနေရပုံဖြစ်သည်။ သို့ကြော့
ကျွန်တော်သည် သူနားနေရပါလျှင် သူ့တွင်ဖြစ်ပေါ်နေသော ဆာလောင်ခြင်း
ဒေါသဖြစ်နေခြင်း။ မကျေမနပ်ဖြစ်မှုများ သက်သာမှုရလေမည်တွတ်၍ သို့စိတ်
လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သို့ ကျွန်တော် တောတိုးလျှောက်ခဲ့ရာမှ မမျှော်လင့်ဘဲဂျီ(ချေ)တစ်ကောင်
ကို တွေ့လိုက်ချေတော့၏။

အားရဝမ်းသာလည်းဖြစ်သွားတော့သည်။ ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးသည် လယ်
မြောင်လေးအတိုင်း လျှောက်ခဲ့လေခြင်းကြောင့် သူ့ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်း ချုံနွယ်
နောက်ကွယ်တွင်ရှိနေသည့် ကျွန်တော့်ကိုမြင်ဟန်မတူချေ။

“ဖီးစ်လ်... ဖီးစ်လ်”

သို့နွယ်အော်ဟစ်ရင်း ရွှေတူရွှေသို့သာ လျှောက်လှမ်းလာသည်။ ဝဲ
တစ်ဘက်တစ်ချက်သို့ လှမ်းကအော်နေလေခြင်းကြောင့် ဂျီ(ချေ)ကောင်လေး အ
ပျောက်နေသည်ကို သိလိုက်လေရာ ကျွန်တော်တွေဝေသွားတော့သည်။

အမေ ဂျီ(ချေ)မကြီးနှင့် လမ်းကွဲထွက်လာသော ဂျီ(ချေ)ကောင်လေး
နေတော့သည်။ ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမည်မသိ ဖြစ်နေတော့၏။ လွန်မင်း

သုစုမစာပေတိုက်

ဆာလောင်မွတ်သိတ်နေခြင်းကြောင့် အားမကုန်ခန်းနမ်းဖတ်နေသော စောတီ
ကလစ်ကိုလည်း မြင်ယောင်မိသေးတော့၏။ အသံစာစာဖြင့် အမေပျောက်ရှာနေ
သော ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးကိုလည်း ကြည့်ရင်းကြားမှစင် ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို
မြင်ယောင်လာမိပြန်၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လော့ချွေးများပြန်လာချေတော့
သည်။ ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးကို ပစ်သတ်ရန် ချိန်ရွယ်ထားသော သေနတ်တိုင် လက်
သည် တုန်ယင်လို့နေသေး၏။ စောတီကလစ်ပြောသလို ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်
အုန်းရတော့မည်လား။ သို့အတွေးဝင်လာခြင်းသည်လည်း အချိန်လည်းမရှိတော့
ခြင်း ရှားရှားပါးပါးတွေ့ရသော သားကောင်ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင် ဂျီ(ချေ)ကောင်
လေး အမေပျောက်ရှာနေပါကလားဆိုသည့် အတွေးဝင်လာခြင်းကြောင့် အခက်တွေ့
နေရခြင်းပင်။ သို့အတွေးတိုဝိနည်းရှောင်ဖျောက်ဖျက်နိုင်ပါက ပစ်လို့ရချေသည်။
သင်းမြင့်လှိုင်ထံမှလည်း သေနတ်သံကြားလေခြင်းကြောင့် သားကောင်ရနိုင်ဟန်
မြင်။ ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးသည်လည်း ကျွန်တော့်ကိုပို၍အခက်တွေ့အောင်
ချွေဆက်လျှောက်မလာလေဘဲ ကျွန်တော့်ရှေ့ ကိုက်ငါးဆယ်နေရာလောက်တွင်ရပ်
၍ “တဖီးစ်လ်... ဖီးစ်လ်” အော်ဟစ်နေပြန်သေးတော့၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်၏
ပြတ်သားသော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်တော့သည်။ ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးကို
ပစ်ခတ်ရန် ချိန်ရွယ်ထားသော သေနတ်ကိုပြန်စွတ်သိမ်းလိုက်လေပြီး...

“ကျွန်တော့်မုဆိုးသတ်တမ်းတစ်လျှောက် မုဆိုးစည်းဖောက်ကာ သတ်ခဲ့
ခြင်းမရှိခဲ့ဖူးသလို သားအမိ သားအဖ သေကွဲကွဲစေခြင်းကို ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းမရှိခဲ့ဖူးပါ။
ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ဤမှအပြန်လမ်းတွင် “ချီတီးနားရွက်ပုံသားကောင်
တစ်ကောင်ရပါစေသား” ရယ်လို့ သစ္စာပြုကာ ထိုနေရာလေးမှ ထပြန်ခဲ့ချေတော့
သည်တွင် ခြေလှမ်းငါးဆယ်မျှပင် မရှိလောက်သည့်နေရာရောက်သည်တွင်...

“ဖီးစ်လ် ဖီးစ်လ် ဖီးစ်လ်” ရယ်လို ဂျီ(ချေ)ကောင်လေး၏ ငယ်သံပါအောင်

သုစုမစာပေတိုက်

အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ ရှန်းရင်းဆန်ခတ်ပြေးလွှားသိကြားရာသက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်တွင် ထင်မှတ်မထားသော မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရတော့၏။

ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးကို ကျားကောင်ကြီးက လိုက်လံကိုက်ခဲသတ်ဖြတ်ခြင်းကြောင့် လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် အပြာကဒီမင် ခြောက်လှန့်ပစ်လိုက်ရတော့၏။

"ဒိန်း"

ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံကြောင့် ကျားကောင်သည် ကြေးလန်တကြား လှည့်ပြေးထွက်သွားချေတော့သည်။

ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးသည် ကျားကောင်ကြီး၏ ကိုက်ခဲချီသွားခြင်း မသော်လည်း ကုတ်ခြစ်၊ ကိုက်ခဲစက်ကြောင့် အတန်ကြာသည့်တိုင် ဆန့်ငင်၊ ဆန်ငါးဖြစ်ရင်းမှ အသက်ထွက်ငြိမိသက်သွားတော့၏။ အသံကြောင့် ဖားသေရာသည့် ကိုမျိုးပါကလာ။ မည်သို့ဖြစ်စေ ကျွန်တော်အတွက်တော့ 'ချိုကျိုးနားရွက်ဝှံ' မင်းတော့သည်။

ကိုပိတ်

၂၉-၆-၂၀၀၅

ပတ်စရာဌာနယ်၊ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၂

၂၀၀၅ ဇူလိုင်လ

သုစုမစာပေတိုက်

ကျွန်း
လေးကွင်းသို့
သွားလေ

ဟောဘနှင့်စားလို့သော သားကောင်

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်ကျွန်တော်သည် အမဲပစ်ရန်အလို့ငှာ ပုဂံချောင်းရောက်ခဲ့ကြသည်တွင် သားကောင်တို့၏ လက်ဆတ်သောခြေရာများတွေ့ရလည်း...

"သည်နေရာသားကောင်ပေါ်တယ်ဆိုပေမယ့်... ဟင်းကောင်ခြေအတော်များများလည်း တွေ့ရတယ်ဆိုတော့ ဒါဟင်းကောင်ရဲ့ စားကျက်ဖြစ်မယ်။ သည်တော့ လက်ရှောင်ကြတာ စောင်းမယ်ဗျ" ဆိုလျက် မရမ်းမြောင်ဘက်သို့ ကြွေတော့၏။ မရမ်းမြောင်သည် ပုဂံချောင်းလက်တက်ဖြစ်ချေ၏။

မရမ်းမြောင်တွင် သားကောင်တို့၏ခြေရာရှားပါးလေသည်ကြောင့် ဟင်းကောင်ရှိမည်ပုံ၊ ရောက်လာမည့်ပုံမပေါ်ချေ။ သို့ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့အကြောင်း အမဲပစ်ကြမည်တော့ မဟုတ်။ ဘယ်တွက်မူ ဝါးခတ်သမားများ ရှိနေခြင်းကြောင့်လည်း။

ကိုးကွယ်

"ကိုလင်းရှေ့... သည်မယ် ခဏနားကြပြီး နောက်နေ့တခြားနေရာသွားကြတာပေါ့ဗျာ..."

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် မရမ်းမြောင်ကြောတွင်ရှိ ဝါးခတ်သမားစောလော်တီတတွင် နားနေကြတော့၏။

မရမ်းမြောင်တွင် ကြက်၊ ငှက်ပေါင်ရချေ၏။ မရမ်းမြောင်တစ်ဝါးနံရံတွင် ကြက်ခြင်းသီးများပေါက်လျက်ရှိခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပေမည်။ သို့ကြောင့် ဝါးခတ်သမားတို့အတွက် ကြက်၊ ငှက်မရှားဖြစ်ချေသည်။

မရမ်းမြောင်တဝိုက် သုတ်တိုင်ထောင်ကြခြင်းဖြင့် ထောကြက်နှင့် ရစ်ကောင်တို့ မရမရှိကြချေ။ သည်ပြင် ချောင်းမြောင်းရေအိုင်တို့တွင်လည်း ငါးများကို ဖမ်းယူရရှိနိုင်သေးသဖြင့် ဝါးခတ်သမားတို့အတွက် ဝါးခတ်ခန်းချရာ နေရာကောင်းဖြစ်ချေတော့၏။ သို့ဆိုငြား...

"ဖထီရယ်... ဟိုဘက် ပုဂံချောင်းဘက်မယ်... ဟင်းကောင်ကျက်စားနေတယ်... သတိလည်းရှိကြဦးဗျ... ဝါးခတ်သမားတွေ အဲဒီဘက်ကိုတော့ဖြင့် ကူးမသွားကြစေနဲ့နော်..."

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က သတိပေးပြောလိုက်၏။

"အီဟယ်... ဆရာလေး... ဘယ်သူမှတော့ ပုဂံချောင်းဘက် မတူးကြပါဘူးဟင်းကောင်ကြီးကလည်း အဲဒီဘက်မှာပဲ ကျက်စားတာပါ... သည်ဘက်ခြမ်းကို လမ်းမှားပြီးတောင် ရောက်လာမယ့်ပုံမရပါဘူး..."

"ဟုတ်ပါတယ်... ဖထီရယ်... သူမယ်လဲ စည်းရုံးပါတယ်... ကျွန်တော်နဲ့ ကိုလင်းလည်း လမ်းတစ်လျှောက်ကြည့်ခဲ့သေးပါတယ်... သည်မရမ်းမြောင်ဘက်အခြမ်းမယ်... ဟင်းကောင်ခြေရာ လုံးမတွေ့ခဲ့ကြဘူးဗျ"

"နဲ့ကြောင့်လည်း ငါတို့သည်မရမ်းမြောင်မယ်... ဝါးခတ်ခန်းချကြတာ

ရွှေစင်္ကြံနှင့် လက်ရွေးစင်သီချင်းများ

သီချင်း

... ငါတို့အတွက် အဆင်ပြေဆုံးနေရာပေါ့... ဝါးတွေလည်း ပေါ့ဇာ... စားစရာ အတွက်ဆိုလည်း ဆရာလေးတို့မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ... ကြက်၊ ငှက်နဲ့ ငါးကပေါ့ပေါ့”
“အေးဗျာ... စည်းဆိုတာတွေ ယာဇာကြပေါ့ဗျာ...”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လွင်သည် စောလော်တီ၏ ဝါးခတ်တဲတွင် ညအိပ်စခန်းချလိုက်ကြတော့သည်။

ညဘက်တွင် ဖုန်ချောင်းဘက်မှ ဟင်းကောင်၏အသံကို စဉ်ဆက်မပြတ် ဆိုသလို ကြားရသည်ကြောင့် နားကိုစွင့်ထားလိုက်၏။ အသံကိုနားထောင်ခြင်းအား ဖြင့် ခည်သည့်နေရာလောက်တွင် ရှိနိုင်သည်ကို မုန်းလို့နေမိ၏။

ဟင်းကောင်သည် တစ်ဘက်တောင်ကြော အစပ်လောက်တွင် ရှိနိုင်လောက် ချေ၏။ ဟင်းကောင်အသံထေးလိုက်၊ နီးလိုက် ကြားလိုက် ပျောက်လိုက်။

ကျွန်တော်သည်လည်း အိပ်မပျော်လေသည်ကြောင့် နားစွင့်ရင်း နက်ဖြန် အမဲပစ်ခံရစဉ်အတွက် စပါးကြိုးမြှောင်ဘက်သွားရန် စဉ်းစားနေလိုက်မိ၏။ သို့ရှိစဉ် တဘက်မြှောင်ဘက်မှ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် တောတိုးပြေးလွှားသံနှင့် ဟင်းကောင်၏ မာန်ဖီသံ၊ ဟိန်းဟောက်သံကြောင့် အိပ်ယာမှ လှုပ်ထလိုက်၏။ နံအေးရှိသနက်ကို လည်း တောက်ကိုယ်ထူးလိုက်သည်။ ရင်းမြင့်သို့နိုင်သည်လည်း နီးလာချေပြီဖြစ်၏။

“ဟင်းကောင်... ကိုဘက်တောင် ကြောအစပ်မှာပဲဗျာ...”

“သားကောင်လို့က်ဖမ်းတာပဲဗျာ...”

စောလော်တီနှင့် ဝါးခတ်သမားတို့သည် နီးဝိမိတ်တိလန့်စွာဖြင့် ကျွန်တော် တို့ထံ ရောက်လာတော့၏။

“ဟင်းကောင်ဗျာ... သည်ဘယ်ကူးလာလေများ မသိသွား...”

“မလာလောက်ပါဘူးဗျာ... သားကောင်လိုက်ဖမ်းရင်း တခါကတောင် ကြောအစပ်ကို ရောက်လာတာပါ... ယစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့ဗျာ... ဟင်းကောင်တွေက

သားကောင်ကိုရလျှင် စိုက်ဖောက်တူနွတ်စားတတ်ကြပြီ၊ ထွက်သွားတတ်တယ်... ပြီးလေမှ မြန်မြန်လာပြီး တတိတ်သားကောင်အသားကို စားတတ်ကြတယ်... နို့ကြောင့် သည်ဟင်းကောင် အဲဒီကောင်ကြောမှာပဲ သုံးလေးရက်တန်သည် နို့နှင့် သေးတယ်... ကျွန်တော်သတိပေးချင်တာ... ဘယ်သူမှ အဲဒီကောင်ကြောဘက် မသွားမိကြဖို့ပဲ”

သို့နှင့် ဝါးခတ်သမားတို့ကို မှာကြားလေပြီး နောက်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော် နှင့်လင်းမြင့်လွင်သည် စပါးကြိုးမြှောင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

“ငါတို့... သည်မယ် ကြက်... ငှက်နဲ့ငါးချည်းစားနေရတာ ပြီးငွေနေ ပြီဗျာ... သားကောင်ဟင်းလျာရလျှင်လည်း ပေးကြေးပါဦး...”

သို့ဆိုသလို စောလော်တီနှင့်အထူတူနေသော ဝါးခတ်သမား စောဘုတ်က မှာလေသည်ကြောင့်...

“အေးပါကွာ... ငါတို့ သည်လမ်းကပ် မြန်လာရမ္မာပါ...” လို့ပြောခဲ့သေး တော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် စပါးကြိုးမြှောင်ဘက်တွင် ကံအားလျော်စွာပင် ဂျီ(ချေ)တစ်ကောင်နှင့် မောက်ခြိုးရှည်တစ်ကောင်ရလိုက်သည်ကြောင့် ထိုစပါးကြိုး မြှောင်တွင်ဆိုရသည့် များစွာသမားနှစ်ယောက်ကို အကူအညီတောင်းကာ မရမ်းမြှောင် သို့ မြန်ခဲ့ကြတော့သည်။

မရမ်းမြှောင်ရှိ ဝါးခတ်သမားများအတွက် အစားဟင်းလျာများရလာခြင်း ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ပီတိဖြစ်ရသလို သူတို့သည်လည်း ဝမ်းသာသွားကြပေလိမ့် မည်။ သို့ဖြား...

မရမ်းမြှောင် ဝါးခတ်စခန်းသို့ ရောက်သည်တွင် သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့ ကို အားရဝမ်းသာ ကြိုဆိုနိုင်ကြချေ။ လွန်မင်းစွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသော

မင်းစွန်းနှင့် လင်းစွန်း၏အချစ်အရေးရာ

စောလောတီကို “ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲဗျာ..” လို့ မေးလိုက်သည်။

“စောလောတီကို ဟင်းကောင်ကွေးပေးသွားပြီ”

“ဗျာ.. ဘယ်လိုလဲဗျာ.. ဟင်းကောင်က သည်ဘက်ကျဲလာကွေးပေးတာ
ထား” လို့မေးလိုက်သည်တွင် စောလောတီက ခေါင်းခါမြပြီး...

“သူက ဟိုဘက်ကောင်ကြောသွားတာလေဗျာ.. ဟင်းကောင်လဲထားတဲ့
သားကောင်ကိုသွားဆွဲတာပေါ့.. သူနေရာသွား သူ့အစာသွားမလဲနဲ့ မလုပ်ကောင်း
ဘူး အစာနဲ့တန်ပြောထားပေမင်္ဂ ငါ့မသိတုန်းထွက်သွားတာလေကွာ.. ဟင်းကောင်
နဲ့ပတ်ပတ်တီးတော့ သေတာပေါ့.. သူ့အလောင်းကောင်မှ သွားမကောက်ရဲဘူး..
ဆရာလေးကိုရောက်လာတော့ အတော်ပဲပေါ့..”

“ကိုယ့်မယ်လဲ ပြည့်စုံနေလျက်နဲ့စည်းဖောက်ကာ ဟင်းကောင်အစာသွား
လုတာကိုး”

သို့နယ်ညည်းတွားရင်း လင်းမြင့်လှိုင်သည် ရွှေမှဦးဆောင်၍ ကဆက်
တောင်ကြောလေးသို့ စောလောတီအလောင်းကောက်ရန် ထွက်သွားလေသည်ကြောင့်
ကျွန်တော်နှင့်ပါးခတ်သမားတစ်စုသည် ခပ်သွက်သွက်ခြေလှမ်းပြီး လိုက်သွားကြ
တော့သည်။

တို့မိတ်

၅-၇-၂၀၀၅

ဖတ်စရာဇာနည်၊ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၂၇

၂၀၀၅၊ ဇူလိုင်လ

သုစုမစာပေတိုက်

အဝင်အထွက်

တကယ်ဆိုပါလျှင် သည်လမ်း၊ သည်ခရီးကို သူ သည်အချိန်မလာသေး
ပေ။ သို့ပေမင့် . . .

"အယ်လ်ဒို မင်းမိန်းမ မီးဖွားတော့မယ်. . . အမြန်ပြန်လာခဲ့ပါ. . . " ဆိုသော
သည့် လူကြီးအမှာစကားကြောင့် သစ်ခွက်ကွက်မှ ကမန်းကတန်းပြန်လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်
သည်။ သို့ကြောင့် ညစာဝင် စားမလာခဲ့မိ။ လာခဲ့ရသော ခရီးသည်လည်းမနီး
တော့လမ်းဖြစ်သည်ကြောင့် လမ်းကြမ်းပါဘိနယ်။ သည်တော့ အားအင်ကုန်
နွမ်းပြီပေါ့။ သို့ပေမင့် သံယောဇဉ်ဖောဆိုတော့လည်း မောတယ်. . . ပန်းတယ်. . . န
တယ်. . . ပြောလို့တယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ သို့ဖြင့် သူသည် မောင်စပျိုးလှတွင် ရွာအနီး
ကျွန်းတောလေးသို့ပင် ရောက်လာရချေပြီဖြစ်၏။

သည်ကျွန်းတောလေးလွန်လျှင် ကွင်းရောက်ပြီ။ သည်ကွင်းရဲ့တဖက်အ
မယ် သူနေထိုင်ရာ တံအိမ်ရှိနေသည်။

သူရဲမစာပေတိုက်

"သည်ကျွန်းတောလေးကို မမှောင်ခင်ပြန်လေမှ"

သို့တွေးလိုက်လေပြီး ခပ်ဆွက်သွက်လျှောက်လိုက်သည်။ အိမ်ရောက်လျှင်
တော့ သူဝမ်းသာမိသည်တော့အမှန်။

သစ်ခွက်စခန်းကအထွက် ကြက်ခြမ်းမြောင်လေးတွင် သူထောင်ထားလေ
သည့် သုတ်တိုင်း၌ မိရလာသော တောကြက်စောင်ကို တိုင်မြှောက်ကြည့်ရင်း ပီတိ
စိမ့်ရတော့၏။

မီးဖွားပြီးစ နီးသည်ကို အားရှိသွားလေအောင် ကြက်စွပ်ပြုတ်လေးလုပ်
တက်ရပေတော့မည်။

သူ့အတွေးနှင့်သူ ကျွန်းတောလေးအတွင်း လျှောက်ခဲ့ရာမှ . . .

"ဟင်"

ခြေသံပါတလား။ သူ့နောက်မှ သစ်ရွက်ခြောက်တို့အပေါ် ဖွဖွနင်း
လျှောက်လာသံ။ တစ်စုံတစ်ဦး သူ့နောက်မှချောင်းမြောင်း လိုက်လာနေသည်လား။
သူ့ကျောမလုံချေတော့ပြီ။ သို့ကြောင့် သူသည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို နောက်လှည့်ကြည့်
လိုက်သည်။

"ဟာ"

ဘာမှမတွေ့ပါတလား။ သို့ကြောင့် အတန်ကြာ ရပ်ကြည့်နေလိုက်သေး၏။
သည်တော့လည်း တိတ်ဆိတ်လို့နေပြန်၏။ သူတိတ်ထင်လို့ဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့တွက်တာ
ပြန်လှည့်ဆက်လျှောက်ခဲ့ပြန်သည်။

ကြားရပြန်သောပြီကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ ဘာမှမတွေ့ပြန် တော
ခြောက်တာလေများလား။

ဆက်လျှောက်ခဲ့ပြန်သည်။ ကြားရပြန်လေပြီ။ သည်တစ်ခါတော့ နောက်မှ
မဟုတ် ဘေးမှလည်း ကြားရပြန်၏။ သို့ကြောင့်သူသည် ခါးကြားတွင် ထိုးလာ

သူရဲမစာပေတိုက်

သည့် ဝါးခတ်မေးကြီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်တော့သည်။ ခြေထောက်
ချေပြီး သည်တန်းတောကလေးလွန်လာဖို့က အရေးကြီးသည်။ သို့ကြောင့် ပိဋ်
ခြေလှမ်းတို့ကို ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ခဲ့မိတော့၏။

သူ့နောက်မှ၊ နံဘေးမှ ခြေသံတို့ကိုတော့ဖြင့် ကြားရဆဲဖြစ်သည်။
စောဇွေးများပင် ပြန်လာရတော့၏။ မေးရှိုးကိုဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်မှ ခွေးသေ
ဝင်ထွက်လာကြချေပြီဖြစ်သည်။

သူ ကျောမလိုတော့ပြီ။ မှောင်စလည်းဝိုးလာချေပြီ။ ကွင်းသို့ အမြန်ရောက်
လေမှ သူ့ကျောလှပေရောမည်။ ခြေသံရှင်ကို လှည့်ကြည့်လေတိုင်း မတွေ့ပါကလေး
သူလည်လည်ကြည့်နေရသည်နှင့် အချိန်တွေကုန်ခဲ့ရသည်ကြောင့် ခြေသံရှင်ဖြစ်သူ
တာဖြစ်စေတော့ ကွင်းရောက်ဖို့ အရေးကြီးသည်တွက်တာ ခပ်သွက်သွက်
လျှောက်ခဲ့ပြန်တော့၏။

ဟော... ဟုတ်ပြီ။ ရင်တယ်တံထိတ်နှင့် လျှောက်လာခဲ့ရသည့်ကြား
တန်းကောလေးကို လွန်လာချေပြီဖြစ်သည်။ သူ့အနည်းငယ်တော့ဖြင့် စိတ်အေးသွား
ရသည်။ ကွင်းရောက်လျှင် ကြောက်စရာမလိုတော့ပြီ။ နောက်မှလိုက်လာသော
ခြေသံရှင်သည်လည်း ဆက်လိုက်ရုံတော့မည်မတုတ်ချေ။

ကွင်းသို့ မဖြတ်မီ နောက်သို့တစ်ချက်တော့ဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသေး၏။
ဘာမှမတွေ့၊ ဘာမှမကြား။ ဟုတ်ပြီ... သူ့ ကွင်းကို ဖြတ်ခဲ့တော့သည်။

လရောင်လေးကြောင့် ကွင်းကိုသူဖြတ်ခဲ့သည်တွင် လူသွားလမ်းမြောင်လေး
ကို အသုံးပြုနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သည်လမ်းမြောင်လေးသည် သူ့အိမ်ခြံဘေးသို့ တစ်
ရောက်မီသည့် လမ်းမြောင်လေးပေပဲ။ ခုလောက်ဆို သူ့မိန်းမ မွေးပြီးလာ
ဘာလေး မွေးလိုက်ပါလိမ့်။ သိလိုလှချေပြီ။ သူ့မိန်းမ သူ့ကိုမျှော်နေရောမည်။

ဟို သူ့အတွေးနှင့်သူ လျှောက်ခဲ့ရာမှ သူ့လက်မှ တောကြက်ကောင်

ခံစားစဉ်က လာရောက်ဆွဲလေသည်ကြောင့် ရင်ထိတ်သွားကာ တဖုတ်သီ
ည့်ကြည့်လိုက်တော့သည်။

“ဟာ”

ဘာမှမတွေ့။ အောက်မှဆွဲနေတာပဲ။ သို့ကြောင့် အနည်းငယ်ည့်ကြည့်လိုက်
သည်။

“ဟင်”

ခွေးသာသာရှိ ကျားသစ်ကောင်ပါကလေး။ သူ့လက်တွင်းမှ တောကြက်
အာင်ကို ဝင်ဆွဲနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဘယ်ရမလဲ။ သူ့မိန်းမအတွက် ယူလာတာပဲ။ ဘယ်လက်တွင်းပေးလို့ဖြစ်
မလဲ။

“ကဲကွာ”

သူ့လက်တွင်းမှ ဝါးခတ်မေးဖြင့် လှမ်းခုတ်လိုက်သည်။ ဒဏ်ရာအနာတရ
သွားသော ကျားသစ်ကောင်သည် အစာကိုခွဲဆွဲလုနေသည်မှ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို
သူ့ကိုမာန်ဖီ အန္တရာယ်ပြုလာချေတော့၏။ သည်သို့ဖြင့် လူသားနှင့်ကျားသစ်ကောင်
တို့ ပြေငြိမ်တွင် လုံးထွေးသွားကြတော့သည်။ လူသားနှင့် တိရစ္ဆာန်အစာလုနေကြချေ

လရောင်အောက်တွင် သိန္နယ်အစာလုတိုက်ပွဲဖြစ်နေသည်ကို မည်သူမှ
သိကြချေ။ အတန်ကြာတွင် လူသားကော၊ ကျားသစ်ကောင်ပါ ငြိမ်သက်သွားကြ
လေသည်။ တိုက်ခိုက်ရင်း သေဆုံးသွားကြလေပြီလား။

“ဂစ်... ဂီးလ်”

သိန္နီစဉ် ငှက်ဆိုးတစ်ကောင်သည် သူတို့အပေါ်မှ ဖြတ်ပျံသွားတော့သည်။
ငှက်ဆိုးသံကြောင့် လူသားသည် လူးလွန်လာတော့၏။ ခြေပြင်မှ လူးလဲထ

လာတော့၏။ ထိုသူသည် ကျားသစ်ကောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ လုံးဝငြိမ်သက်သောအခါလေးဦး သူ့အောင်ပွဲခံနိုင်ပြီဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် တောကြက်သေကောင်ထိုင်နေရာလေးတွင် ရှာလိုက်သည်။

“ဟင်”

သူ့တောကြက်ကောင်ကို ကျားသစ်သားပေါက်နှစ်ကောင်က အသံလှလှစားစားနေကြသည်။ သူမှားများသွားလေပြီလား။ ကျားသစ်မကြီးသည် သားတို့အတွက် သူ့ထံမှ အစာဝင်လှလေခြင်းပါကလား။ သူ့စိတ်ထိခိုက်သွားမိသည့်သူတို့ အမိမိသားလေးတွေ ဖြစ်သွားကြပြီပေါ့။ သို့ဆိုသလို သူ့မိန်းမကိုလည်း သတိလိုက်မိတော့၏။ “ယောက်ျားဖောင်စီး မိန်းမမီးနေ”တဲ့ ဘုရား.. ဘုရား.. ချောစောစော မွေးဖွားနိုင်ပါစေ။ ကလေးကော မိခင်ပါ ကျန်းမာပါစေ။

သူသည် ထိုင်နေရာလေးမှ ချာခနဲလှည့်ထွက်ခဲ့တော့သည်။ ကျားသစ်ကောင်တို့ကိုခိုက်မှုကြောင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ရွေးတို့စိမ့်လို့နေသည်။ နာကျင်ခြင်း စေတနာကိုလည်း ခံစားနေရသည့်ကြားမှ အားတင်းလျှောက်ခဲ့လေခြင်းဖြစ်သည်။

သည်သို့ဖြင့် အိမ်နားသို့ပင် ရောက်လေချေပြီ။ ကြည့်စမ်း သူ့အိမ်ထဲလူအဝင်အထွက်တွေ များလှသည်လား။ ဘုရား.. ဘုရား.. ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့်သိမြင်ကွင်းကြောင့် ရင်ထိတ်သွားမိသည်။

စောစောကလည်း ငှက်ဆွဲတစ်ကောင် သူ့ခေါင်းပေါ်က ဖြတ်ဖျံသွားသည်။ နိမိတ်မကောင်းပါကလား။

သူ့ခြံပေါက်ဝနားသို့ ရောက်လာချေပြီ။ သို့ကြောင့် အားရဝမ်းသာ “မိန်းမရ”လို့ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

သူ့အသံကား ပေါ်ထွက်လာခြင်းမရှိ။ သူ့အိမ်အတွင်းမှ “အုဝဲ.. အုဝဲ”ဆိုသည့် ကလေးငယ်ငိုယိုသံနှင့်အတူ “ဟယ်.. ယောက်ျားလေးတော့”ဆိုသည့်

ဆိုသည် အရာမသိသကတော့ဖြင့်ပျံ့လွင့်ထွက်လာသည်ဆိုပေမည် သူ့မကြားနိုင်တော့ချေ။

လူ့လောကကြီးမှ လူတစ်ယောက်ထွက်သွားရသလို...

လူ့လောကကြီးထဲ လူသားတစ်ယောက် ဝင်လာလေခြင်းဖြစ်တော့သည်။

သို့ဆိုသလို မီးလောင်ကုန်းရွာသူကြီး ဦးဇာမကီက သစ်ခုတ်သမားလေးအယ်လ်ဒို “အကြောင်းပြောပြ၍ သိရလေသည်တွင် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် လွန်မင်းစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိကြတော့သည်။”

ကိုရိုက်

၁၂-၇-၂၀၀၅

ဖတ်စရာလျာနယ်၊ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၂၈

၂၀၀၅ ဇူလိုင်လ

စုပ်စုပ်စွဲစွဲ

မနက်ခင်းစောစောလေးက သဲကြီးမည်းကြီး ရွာခဲ့သောမိုးသည်တဖွဲဖွဲဖြင့်
တဖြည်းဖြည်းစဲသွားချေပြီဖြစ်သည်။

“မိုးစဲသွားပြီ... ငါ ဟင်းစားထွက်ရှာချေဦးမယ်...”

‘စောချစ်ထွန်း’သည် သို့နယ်ပြောလျက် ခူးလေးကိုဆွဲကာ မြေစိုက်တံလေး
မှ ထွက်ခဲ့ချေတော့၏။

မနက်ကတည်းက တသသ မစရွာခဲ့သော မိုးသည် ယခုမှ စလေပြီး အချိန်
တော့ရှိပါသေးသည့်။

ကိုရွှေမိုးက နေ့တစ်ဝက်သာ အချိန်ဇာတိသွား၍ တော်အေးတော့၏။

“အချိန်မရှိတော့လျှင်ဖြင့် ဟိုနားဒီနားလောက်ပဲသွားနော်... နွယ်တော
ကိုစော့ဖြင့် မသွားပါနဲ့ရှင်”

သို့နယ်... ဇနီးသည် ‘စေးဖော’က မြောလိုက်သည်ကို မော့ချစ်ထွန်း

သုစုမစာဝေတိုက်

ကောင်းကောင်းကြားလိုက်ပေပြော သူ၏ခြေလှမ်းတို့သည် နှယ်တောတက်သို့သာလျှင် ခြေလှမ်းတော်မူ၏။

နှယ်တောကို မသွားဖို့သို့မဟုတ်သည်ကသာလျှင်မဟုတ်။ သူကြီးကလည်း ညီသူမသွားကြရန် အမိန့်ထုတ်ထား၏။

နှယ်တောက တောကြွင်းသည်။ နတ်ကြီးသည်တူဆိုကြ၏။ ယုံကြည်ထား ကြ၏။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ နှယ်တောသည် သားကောင်ပေါလု၏။ 'နှယ်တော'သည် သူတို့ရွာနှင့်ဆိုပါလျှင် နှစ်ပိုင်းခန့်သာဝေးလိမ့်မည်ထင်၏။

ညဉ့်သန်းခေါင်မယ် တိတ်ဆိတ်ချိန်ဆိုပါလျှင် နှယ်တောမှ ပျံလွင့်ထွက်လာ သော သားကောင်မျိုးစုံ၏ အသံမလံတို့ကို သူတို့ရွာမှပါ ကြားရတတ်၏။

သို့သော်မည်သူမျှ ထိုနှယ်တောသို့ အမဲလိုက်၊ အမဲရှာသွားဝံ့ကြပါချေ။ သွားဝံ့ခဲ့သူများရှိခဲ့ပါသော်လည်း ထိုသူတို့သည် သက်ဆုံးမရှည်ခဲ့ပါချေ။

ထိတ်လန့်ထွန်လွှပ်စွာမြန်ရောက်လာ၏။ မျက်လုံးများပြူးထွက်လာလျက် . . ငိုက်ကြီးဖောင်းကား သေကြရသည် ချည်းဖြစ်တော့၏။

"တောစောင့်နတ်ကြီးက ပြုစားလိုက်တာချည်း"ဟု ခြေကြာလေ၏။ တစ်ယောက်မှသည် နှစ်ယောက်သုံးယောက် သို့နှယ်ဖြစ်လျက် သေကြရ သည်ကြောင့် ဖြေသူမျှမသွားဝံ့ကြတော့ခြင်းဖြစ်တော့၏။

စောချစ်ထွန်းကတော့မူ တစ်ခေါတ်လောက်တော့ဖြင့် ရောက်ဖူးခဲ့၏။ နှယ်တောအစပ်လောက်မှာပင် ဂျီတစ်ကောင်ရှိခဲ့ဖူး၏။ သူအရံနှင့်၍ ခိုး

သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဖိုသည်တို့မစိတ်မိသော ဇနီးသည်က ယခုကဲ့သို့ပြောတာအဖြစ် သတိဝေးလာခြင်းဖြစ်ချိန်မည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စောချစ်ထွန်းသည် သားကောင်ပေါသည့်နှယ်တောသို့ ဒုတိယအကြိမ် အရံနှင့်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်တော့သည်။

သို့သော် သူ၏အမြန်နှုန်းသည်မလှပမဖြစ်ခဲ့ရချေတော့သည်။ ထိုနေ့ညဦးပိုင်းတွင် သူကြီးခေါ်သည်ဆို၍ နော်စေးဖောတစ်ယောက်

အပြေးအလွှားသွားခဲ့၏။ "ဟင်"

သူကြီးနှင့်အတူ ရွာသားအချို့သည် အပြေးအလွှားရောက်လာမည်သူမကို ဂရုစားသက်စွာကြည့်နေကြတော့၏။

"ဘယ်ဆိုကြောင့်ပါလိမ့်" "ဟာ"

မြေပေါ်တွင် ဖတ်လက်ဖြစ်နေသည့် ထူစာမိယောက်ကို အသေအချာ ကြည့်လိုက်၏။

စောချစ်ထွန်းပါကလား။ "ဘာ . . ဘာဖြစ်တာလဲ သူကြီး . . ဟင် . ."

မျက်လုံးအစုံတို့ပြူးထွက်၊ ငိုက်ကြီးဖောင်းကားလျက် ပါးစပ်စောင်းထောင်း ဖြင့် အသက်ရှူရန်နေသော စောချစ်ထွန်းကို ကြည့်လျက်ဝေးလေတော့၏။

"ဘာဖြစ်ရမှာလဲ . . နင့်ယောက်ျားက ဖျါစကားမုန်းမထောင်တာ . . နှယ် တောကိုမသွားပါနဲ့ . . ပိတ်ပင်ထားတဲ့ကြားက သွားခဲ့တာကို . . ခုတော့ တောစောင့်

နတ်ကြီးကိုင်လိုက်တာဖြစ်မပေါ့ . ."

"ဟင်" သူမခေါင်းကိုကမ်းလိုက်သည်။ နေ့လယ်ခင်းကသူမာလိုက်စေသည်။ "ကျွန်မ သူအမဲရှာထွက်သွားတုန်းက အသေအချာမာလိုက်သေးတာပဲ"

သူကြီးရယ်... အဟင့်... ဟင့်... ဟင့်... ဟီး”

“ကဲ... ဖြစ်ပြီးမှတော့ မထားဘူး... သူ့အလောင်းကို ခြေချဖို့လုပ်ပေတော့
ထဲ... ကဲ... မင်းတို့ကလည်း နော်စေးမောကို ကူလိုက်ကြပါဦးကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... သူကြီး”

ရွာသားတစ်စုသည် ဟောချစ်စွန်း၏ အလောင်းကို ဖမ်းကာ နော်စေးမော
နှင့်အတူ သူကြီးအိမ်ခြံဝင်းမှ ထွက်သွားကြလေတော့သည်။

သူကြီးသည် သူတို့၏နောက်ကျောကို ငေးကြည့်နေရာမှ နွယ်တောရှိရာ
အရှေ့ဘက်စူးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိတော့၏။

နွယ်တော၏တောစောင်နတ်ကြီးဖြစ်နေသည့် ဆေးဆရာအဘိုးကြီး ဦးဒိဋ္ဌတို့
မှန်းဆမြင်လိုက်မိတော့၏။

ထိုကဏ္ဍာန်ကြီးလင်မယားနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့အဖေပြောခဲ့သည်များကိုလည်း
သူကြီးသည်ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိပြန်ပေတော့သည်။

သံတွင်းကြီးရွာသည် ပဲခူးရိုးမတောင်ခြေရှိ ရွာသိမ်ရွာငယ်လေးတစ်ခုဖြစ်
ချေသည်။

ရွာသိမ်ရွာငယ်လေးဆိုသော်လည်း ဘိမိခခြ(၈၀ - ၁၀၀)ခန့်ရှိချေ၏။
အစိတ်အပိုင်းနှင့် တောင်ယာလုပ်ခြင်း၊ အမဲလိုက်ခြင်းဖြင့် ဝမ်းစာရှာဖွေစားကြသူများ
ဖြစ်ကြ၏။

ရွာလူကြီးမှာဦးဖိုးကောင်းဖြစ်ချေ၏။

ဇနီးသည် “မယ်မွှင်” သားဖြစ်သူ ဖိုးဒေါင်းနှင့်အတူ တောင်ယာတဲတွင်နေ
ကြသူများဖြစ်၏။

ဦးဖိုးကောင်းသည် ငယ်စဉ်တပည့်ရွာကြီးတွင် နေခဲ့ဖူး၏။

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် စာသင်ခဲ့ဖူး၏။ ရေတတ်ဖတ်တတ်အဆင့်
တော့ဖြင့် ရှိချေ၏။ သို့ကြောင့် သံတွင်းကြီးရွာတွင် အခြေချသည့်အခါ ရေတတ်
ဖတ်တတ်အဆင့်ရှိသောသူ အား ရွာလူကြီးအရာထားခြင်းခံရချေတော့၏။

သို့ကြောင့်လည်း ရပ်နေရွာရောက်ခွဲကို သူကဦးဆောင်ခဲ့ရ၏။ ရွာသူရွာ

သားတို့သည် သူ၏ဦးဆောင်မှုကို လိုလားစွာလက်ခံခဲ့ကြ၏။ သူတို့ကို ဦးဆောင်ခဲ့သည်မှာ သူ့သားဖိုးခေါင်းတစ်သက်ပင်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

သူ့သားကို သူတတ်သည့် ပညာလေးသင်ပေးခဲ့သည်မှာ သူ့သားသည် အသက်အားဖြင့် ရှစ်နှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်သလို နေ့တတ်ဖတ်တတ်အဆင့်သို့ပင်ရောက်ခဲ့ပြီ။

သူ့သားသည် ဖင်မကုတ် ပညာလိုလားသူ(စာရေး/စာဖတ်တတ်လို့သူ) လူကြီးလူငယ်အချို့သည်ပင် သူသင်ကြားပေးခဲ့သည်ကြောင့် နေ့တတ်ဖတ်တတ်ပြပေပြီ။

တစ်နေ့သူတို့ရွာသို့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာလေတော့၏။ ထိုအဘိုးကြီးသည် ရွာလူကြီးဖြစ်သည့် သူ့ထံသို့စုစမ်းမေးမြန်းရောက်လာခြင်းဖြစ်တော့၏။

“ကဲ... ဆို... ကျုပ်အာရုံပေးရမယ်ပြော”
သို့ သူကပြောလိုက်သည်တွင် အဘိုးကြီးသည် သူ့ကိုမြီးမြီးကြည့်၍ သဖြင့် သူသည်လည်း စေ့စေ့ကြည့်လိုက်မိတော့၏။

အသက်အားဖြင့် (၆၀)ခန့်ရှိခဲ့မည်။
ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းအရပ်။
မဲနက်သော ဆံပင်ရှည်ကြီးကို လျှောင်ထိုးထား၏။
အဖြူရောင်စွပ်ကျယ်လက်စက၊ အနက်ရောင်ရှမ်းတောင်းဘီနှင့်ပြုသော အသားအရည်သည် ခန့်ညားမှုကို ဖြစ်စေတော့၏။

ထိုအဘိုးကြီးသည် စလွယ်သိုင်းလွယ်လာသော ငှက်ကြီးတောင်စားရှည် ဖြတ်၍နံဘေးတွင် ချထားလိုက်ပြီး ပန်းထက်လွယ်ပိုးလာသည့် လွယ်အိတ်ကြီးထဲ လည်း ဖြတ်ချလိုက်ကာ လွယ်အိတ်အတွင်းမှ အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်

တာ...

“ဒါ... ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေဖြစ် လက်ဆောင်ပေါ့ဗျာ”ဟု ဆိုလျက် သူ့ကိုလှမ်းပေးလာတော့၏။

“ရှမ်းပဲပုပ်တွေပါကလား...”
ဖိုးကောင်းသည် အဘိုးကြီးကိုစေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြန်၏။
အဘိုးကြီးသည် နှစ်လိုဖွယ်မြီးမြလာပြီး...

“ကျုပ်ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းကလာတာ၊ ကျုပ်နဲ့အတူ ကျုပ်ရဲ့မိန်းမနန်းစိုပါတယ်... ဟိုးရှေ့နှစ်က တောင်ခြေမှာအခြေချဖို့လုပ်နေတယ်... အဲ... ပြောမလို့မယ်... ကျုပ်နာမည် ဦးဒီဗွတ်”

“ပြော... ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ... တခြားဘက်စွာများရှိပါသေးလဲ ဘာတူညီပေးရဦးမလဲဗျာ... ကျုပ်နာမည် ဖိုးကောင်းလို့ခေါ်ပါတယ်”
“ကျုပ်သိပြီးပါပြီ... လာရင်းကိုစွဲကလည်း အကူအညီတောင်းချင်လို့ပဲ”

“ပြောပါ”
သည်တွင် ဦးဒီဗွတ်သည် နှုတ်ခမ်းလေးတို့ခွဲလိုက်ပြီး နှစ်လိုဖွယ်အပြုံးပြပြသာ ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကိုတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က ဆေးဆရာတစ်ယောက်ပဲ... ကျုပ်နေမယ့် နေရာလေးမယ်... သစ်ပင်တွေစိုက်ချင်တယ်... အစောန်များများကို စိုက်ချင်တာ... အဲဒီအတွက် အလုပ်သမားတွေများများလိုတယ်...”

သည်တွင် ဖိုးကောင်းတင်ယောက်နားလည်စပြုလာခဲ့တော့၏။
“ကူညီတာ မခဲဟဉ်းပါဘူး... နို့ပေမင့် သူတို့ရဲ့ဗားဂတ်နေရောက်စွဲသကဲ့သို့ ကြည့်ရတာပဲလေ”

သို့ ဖိုးကောင်းကပြောလိုက်သည်တွင် ဦးဒီဗွတ်သည် ခပ်ညှင်းညှင်းလေးရယ်

သူ

ရွှေစုံစုံနှင့် သက်စွန်းဝင်းမင်းကုသိုလ်

လိတ်ပြီး...

"ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း... သည့်အတွက်တော့ဖြင့် မပူပါနဲ့ဗျာ... လုပ်သားတွေအတွက် အခွင့်အရေးနဲ့ လုပ်သားတွေကို ထမင်းလည်းကျွေးပါမယ်..."

"ဗျာ..."

"တာလဲ... မယုံပေဘူးလား..."

"ဪ... ယုံ... လုပ်ပါတယ်ဗျာ..."

"နီဖြင့်လည်း အမြန်သစ်စဉ်ပေးစမ်းပါ... ကိုဖိုးကောင်းရယ်..."

သည်သို့ဖြင့် သူကြီးဖိုးကောင်းသည် ဆေးဆရာကြီးဦးဒိဋ္ဌအတွက် ရွာရွာကြီးလူငယ်တို့ကို စုစည်းပေးလိုက်ချေတော့၏။

သစ်ပင်လာရောက်စိုက်သည် လုပ်သားတွေကို ဆေးဆရာကြီး၏ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်နန်းစိန်က ချက်ပြုတ်ကျွေးလေ၏။ သည်ပြင်လုပ်အားအခွင့်ဖြင့် လူတစ်ယောက်လျှင် တစ်နေ့ငွေတစ်ရာပေးလေ၏။ သည်သို့ဆိုလေတော့ သူကြီး၏သား ဖိုးဒေါင်းသည် အသက်မှာရှစ်နှစ်ခန့်သာရှိသော်လည်း စားပြီးသောက်ပြီး တစ်နေ့ငွေတစ်ရာမတ်ဆိုတော့ကာ အားအားနေ မဆိုးလှဆိုလျက် ဝင်ရောက်လုပ်အားပေးလေတော့၏။

တစ်ပတ်လျှင် နားရက်တစ်ရက်ပေးလေ၏။

ထိုနားရက်တစ်ရက်အတွက်ဆိုကာ ဆယ်ပြားပေးလေပြန်၏။ ဖိုးဒေါင်းသည်ပင် ငွေအတော်အတန်စုစီနေချေပြီဖြစ်၏။

တစ်နေ့ ဖိုးကောင်းတစ်ယောက်မိသားစုညစာအတူတူစားနေစဉ် သားဖြစ်သူဖိုးဒေါင်းသည် အိမ်တိုင်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေပြီး...

"တာ...ဟိုမယ်...ဟိုမယ်... ဟုဆိုလျက်..."

ထမင်းစားလျက် တန်းလန်းမှပင် ထမင်းဝိုင်းမှ ရုတ်ချည်းထပြေးသွားလေ၏။

သူ့စုမစာမေတို့က

သူ

သည်ကြောင့် သူကြီးဖိုးကောင်းနှင့်ဇနီးမယ်မျှင်တို့သည် သူတို့သား၏လုပ်ရပ်ကို အမည်နိုင်စွာငေးကြောင်ကြည့်နေမိကြတော့၏။

"မယ်မျှင်... မင်းသားဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ"

"သိဘူးလေ..." ဟု ဆိုလျက်...

ဖိုးဒေါင်းကိုကြည့်နေလိုက်ကြတော့၏။

"ဟင်"

"တာ"

အိမ်တိုင်တွင်ခိုကပ်နေသည့် အိမ်မြှောင်လေးတစ်ကောင်ကို အမိအရလိုက်ဖမ်းနေပါကလား။

နောက်ဆုံး အိမ်မြှောင်လေးကို ဖမ်းမိသွားချေတော့၏။

သည်တော့မှ ဖိုးဒေါင်းသည် ပြီးရှင်သောမျက်နှာဖြင့် လက်တွင်းဆုပ်ကိုင်ထားသည့် အိမ်မြှောင်လေးကို အိမ်လုပ်ရည်ပုလင်းလွှတ်တစ်လုံးအတွင်းထည့်ကာ အဝကို ဘူးစိုဖြင့်ပိတ်လိုက်လေတော့၏။

"အဲဒီအိမ်မြှောင်လေးကို မင်းဘာလုပ်မလို့လဲ..."

သူကြီးဖိုးကောင်းကသားဖြစ်သူ ဖိုးဒေါင်းကိုမေးလေ၏။

"ရောင်းမလို့ပေါ့အဖေရာ..."

"ဟေ..."

"ဟင်"

သူကြီးဖိုးကောင်းတို့လင်မယားနှစ်ယောက် အံ့ဩသွားကြတော့၏။

အိမ်မြှောင်ကို ရောင်းစားမလို့တဲ့... ဘယ်သူကဝယ်မှာလဲ ဖိုးထံလေတော့စစ်နားဝင်ပင်ပမ်းပမ်း အလုပ်သွားလုပ်နေသည့် သားလေး၏ကံမကုန်သဖြင့် သွားလေပြီလားဟု မိခင်ဖြစ်သူမယ်မျှင်တွက်လိုက်မိတော့၏။

သူ့စုမစာမေတို့က

www.burmeseclassic.com

ဘုရား... ဘုရား... သားလေးငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အလွတ်ခင်မန်းသွားကြောင့် စိတ်မပူမနပ်ဖြစ်သွားလေပြီလား...။

“သား... မင်းနေကောင်းရဲ့လား...”

သို့နယ်ဆိုလျက် သူကြီးကောင်းသည့် သားဖြစ်သူ ဖိုးခေါင်း၏မျက်နှာထဲတွင် သူ၏လက်ဝဲခြေမကြိုးဖြင့် စမ်းနေလေတော့၏။

“ဟဲ့... အဖေကလည်း သားနေကောင်းပါတယ်... အာလို့လဲဗျ...”

“မင်း... ဒီအိမ်မြှောင်လေးကို ရောင်းစားမှယ်လို့ စောစောကပြောလို့တာတကယ်လား... အဖေတို့ကို နောက်မြှောင်နေတာလား”

“ခက်ပါပြီကောအဖေရယ်... သားရောင်းမယ်လို့ပြောလိုက်တယ်လေ သို့နယ်ပြောပြီး ဖိုးခေါင်းသည် ပခပ်ဖြစ်သူကို အအံ့တခြာဖြန်ကြည့်လေတော့၏။

“သားရယ်... မင်းဒီအိမ်မြှောင်လေးကို ဘယ်မှာသွားရောင်းမှာလဲ... အသက်သက်မှာလဲ”

သူကြီးကတော် မယ်မျှင်က မေးလာပြန်တော့၏။

“ဦးဆေးဆရာကြီးမိန်းမက ဖယ်မှာစဉ်ဗျ... တစ်ကောင်ကို ဆယ်ပြားမယ်တဲ့”

“ဟေ... ”

“ဟင်... ”

သူကြီးဖိုးတောင်းနှင့် သူကြီးကတော် မယ်မျှင်တို့သည် တစ်ယောက်တည်း မျက်နှာအစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြကာ အံ့အားသင့်နေကြတော့၏။

“မင်း ရွာများနေလားကွာ...”

သူကြီးဖိုးတောင်းက ထပ်ပြောလိုက်ပြန်၏။

သူရဲမစာပေတိုက်

“အဖေကလည်း မယုံလှင်နတ်ပြန်လိုက်ခဲ့ချေဗျာ”

သို့ပြောလာပြန်တော့ ယုံလိုက်ရတော့၏။

“တစ်ခါကင်ဆယ်ပြားနဲ့ မေးခယ်ပြီ၊ သူကအာလုပ်တာလဲ”

“အဲဒါတော့ သားမသိသေး၊ အဖေရာ... သားသူငယ်ချင်းမီးလှောင်ဆိုလျှင်

မမြှောင်လေးငါးခြောက်ကောင်လောက်ရောင်းပြီးနေပြီ... သားကခုမှ ဒီတစ်ကောင်

နသေးတယ်... အိမ်ကလည်း အိမ်မြှောင်ရှားလိုက်တာအဖေရာ...”

ဖိုးခေါင်းသည် သို့နယ်ပြောပြီး အိမ်မြှောင်ထဲညှိထားသော အိမ်လုပ်ချည်

ဆင်းလေးကို နံဘေးတွင်ချလျက် ထုမင်းဝိုင်းသို့ ပြန်ထိုင်ကာ ကမင်းဆတ်စားနေ

တော့၏။ သို့ပေမည် သူ့မျက်လုံးများက အိမ်တိုင်၊ အိမ်နံရံများဆီသို့သာ ဝေ့ဝိုက်

ပြည့်နေလေတော့၏။

“ဒီမိန်းမကြီး အိမ်မြှောင်တွေဝယ်ပြီး ဘာလုပ်မလို့ပါလိမ့်”

သူကြီးကတော် မယ်မျှင်က သို့နယ်ပြောလာတော့၏။

“ဆေးဖော်ဖို့ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ...”

သို့နယ် သူကြီးဖိုးတောင်းက ပြောလိုက်တာ ထမင်းဝိုင်းမှ ထွက်သွားလေ

တော့သည်။

ထိုညတွင် ဖိုးခေါင်းတစ်ယောက် အိမ်မြှောင်သုံးကောင်ခန့်ရလိုက်သည်။

ခလွန်အမင်းလည်း ပျော်သွားတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဆေးဆရာကြီးအိမ်ခြံသို့ ခပ်စောစောသွားလိုက်

“ဟိတ်ကောင်... ဖိုးခေါင်း စောလှချည်လားကွာ... ဒါတိုင်းသွားနေတာ

အချိန်မှ သွားပါကလား...”

သို့နယ်ပခပ်ဖြစ်သူက ပြောလာသည်တွင်...

သူရဲမစာပေတိုက်

ဆုန်

အိမ်ခြံမြေနှင့် လက်ခံရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု

အိမ်

“ဒီကနေ့ သား.. အိမ်ခြံမြေလေးတွေ သွားရောင်းမလို့ ခပ်စောစောသွားတာပါ” ဆိုလျက် အိမ်မှ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

သူတို့ သစ်ဝင်စိုက်ရသည့် ဖုန်းဆိုးမြေသို့ ရောက်လာသည်တွင် ထိုနေရာနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာလောက်ရှိ ဝါးကပ်မိုးဖြင့် အပိတ်ကာ ခြံကြီးရှိရာသို့ မဝင်လျှောက်သွားလိုက်သည်။

ခြံတံခါးကြီးပိတ်ထားလို့ပါကလား။ အယ်လိုလုပ်ရပါ.. လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်ရမလား။ အဘိုးကြီးထွက်လာလို့ စောင့်ရလေမလား။ ဝေခွဲမှုရဖြစ်နေသည် သို့ဖြင့် အချိန်အတော်ကလေးလင့်သွားချေပြီ.. လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ရပေမည်။

ခြံတံခါးကို အသာတွန်းကြည့်လိုက်၏။

အနည်းငယ်ဟသွားသည်တွင် ခြံတွင်းချောင်းကြည့်လိုက်၏။ ‘အိမ်နှင့် နီးစပ်သည့် နေရာတွင် အတော်လှမ်းနေသေး၏။ အော်ခေါ်ပါလျှင်လည်း ကြားချင်း ကြားနိုင်ပေမည်။ သို့ကြောင့် ဖိုးဒေါင်းသည် ပုလင်းအတွင်းမှ အိမ်ခြံမြေသုံးကောင်ကို ကြည့်လိုက်၏။ အမြီးပြတ်အိမ်ခြံမြေနှစ်ကောင်နှင့် အမြီးရှိ အိမ်ခြံမြေတစ်ကောင်၊ အမြီးပြတ်အိမ်ခြံမြေနှစ်ကောင်အတွက် ပျေးများနှိပ်လေဦးမလား။ စိုးရိမ်ပူပန်စွာတွေးလိုက်မိ၏။

သည့်နောက် သူသည်ခြံကြီးတွင်းသို့ အရဲစွန့်ကာ ဝင်သွားလိုက်၏။ အိမ်ရှင်ခွင့်ပြုချက်မရှိသေးဘဲ ဝင်လာခြင်းအတွက် သူ့အားဆူပူကြိမ်းမောင်းလေမလား။ စိုးရိမ်စိတ်ကလေးဖြစ်နေပေမည် ငါ့အဖို့စိုက်ဖို့လာတာမှ မဟုတ်တာရယ်လို့ သူ့ကိုယ်သူ ဖြေဆိုမိတော့၏။

သို့ဖြင့် သူသည်အိမ်ကြီးနားရောက်လာ၏။

အိမ်တံခါးမကြီး ဖွင့်ထားသည်ကြောင့် အမေတ်ဝမှနေ၍ လှမ်းကဲကြည့်

သုခုမစာပေတိုက်

လိုက်၏။

“ဝင်လာခဲ့..”

သူဝမ်းသာသွားမိ၏။ သို့ပေမည် အသံသာကြားရ၏။ လူကိုမြင်ရာ သူ့ကြားလိုက်သောအသံသည် မိန်းမသံဖြစ်၏။

သူ့ချက်ချင်းမဝင်သေး။

အသံရှင်ကို ရှာနေမိ၏။

ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် နောက်ကျောပေးဆိုင်နေခြင်းဖြစ်သောကြောင့် လူကိုမြင်ရခြင်းဖြစ်၏။

“လာလေကွယ်..”

ကုလားထိုင်မှထကာလှည့်ကြည့်လာတော့၏။

အသက်အရွယ်အားဖြင့် (၆၀)ကျော်လောက်ရှိချိန်မည်။

အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်းဖြစ်၏။ တစ်ခေါင်းလုံး ဆံပင်ဖြူချည်းဖြစ်တော့၏။

“မင်းဘာကိစ္စလာတာလဲ..”

ထိုအမျိုးသမီးကြီးကိုငေးကြည့်နေရာမှ သို့မေးလာလေသဖြင့် သူ့လက်တွင်းမှ အိမ်ခြံမြေသုံးကောင်ထည့်ထားသော ပုလင်းကိုမြှောက်ပြလိုက်နိုင်ပေမည် ပါးစပ်တွင်းအာစေးထည့်ထားသလို ဖြစ်နေတော့၏။

“ဪ.. အိမ်ခြံမြေလေးရောင်းတာလား..”

“ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့..”

သို့သာ သူ့အသံထွက်မိ၏။

“မှန်း..”

မိန်းမကြီးသည် သူ့အနားသို့ရောက်လာကာ သူ့လက်တွင် အပုလင်းကို

သုခုမစာပေတိုက်

ဆတ်ခနဲဆွဲလှလိုက်ပြီး ပုလင်းမြောက်ကြည့်လိုက်၏။

“သုံးကောင်ဆိုတော့ ပြားသုံးဆယ်ရမယ်...”

သူ မိန်းမကြီးမျက်နှာကို အသေအချာကြည့်လိုက်သည်။ မိန်းမကြီး၏မျက်နှာသည် ခွန်တောတေနှင့်ဖြစ်နေ၏။ သို့ကြောင့် သူ့ကစ၍ပြောလိုက်၏။

သူ့အားပြန်ပြီးပြသည်ဆိုပေမည် ခွဲပြီးလေးဖြစ်နေ၏။ နှစ်လိုဖွယ်အပြီးတော့ဖြင့်မဟုတ်...။

“ရော...”ဟုဆိုကာ... စားပွဲပေါ်မှ ငွေအကြွေအခွံ့ကိုကောက်ယူ၍ သူ့ကိုယ်လေး၏။

ခြင်သံပုံပါဆယ်ပြားစေ့သုံးစေ့ဖြစ်နေ၏။

“ကေလေးတင်ပါတယ်ဗျာ...”ဟုဆိုလျက်သူသည် ကမ္ဘာတစ်လှည့်ထွက်ခဲ့တော့၏။

“နေဦး...”

တံခါးမကြီးနားရောက်လုတွင် ဟိုလူမီးခေါ်သံကြောင့် ဖိုးခေါင်းသည် ရပ်လိုက်ကာ နောက်သို့လှည့်လိုက်၏။

လှစ်ခနဲဆိုသလို မိန်းမကြီးသူ့နားရောက်လာ၏။

“ဒီဗွဲပြောတဲ့အသက်အငယ်ဆုံး အလုပ်သမားလေးဆိုတာ မင်းကိုမျှော်တာထင်တယ်...”

“ဟုတ်ပါတယ်...”

“တစ်နေ့ကို သစ်ပင်အယ်နှစ်ပင်စိုက်နိုင်သလဲ”

“ဆယ်လေးငါးပင်တော့ဖြင့် စိုက်နိုင်ပါတယ်...”

“ပင်ပန်းမှာဗျေ...”

“ပင်ပန်းပေမည်... ဝိုက်ဆဲလိုချင်တော့လည်း လုပ်ရတာပေါ့ဗျာ...”

သုစုမစာပေတိုက်

သူ့အပြောကြောင့် မိန်းမကြီးပြုံးလာတော့၏။

“တစ်နေရာနဲ့ လုပ်မှ တစ်မတ်ရတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်က...”

“နို့ဖြင့်... မေးရဦးမယ်... ဝိုက်ဆဲလိုချင်လို့ အလုပ်လုပ်တာပေါ့”

“ဟုတ်”

“ပင်ပင်ပန်းပန်းတော့ လုပ်ရတာပေါ့”

“ဒါပေါ့”

“ကလေး... ဒီလောက်ကြီး မပင်ပန်းဘဲ ဝိုက်ဆဲရမယ့်အလုပ် မလုပ်ချင်ဘူးလား”

ဘူးလား”

“အလုပ်ဆိုတော့ ပင်ပန်းပြီပေါ့ဗျာ...”

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...”

သူ့စကားကို ဘာသဘောကျသွားလေသည်မသိ။ ညှင်းညှင်းလေးရယ်လိုက်ပြီး...

“မပင်ပန်းတဲ့အလုပ်ဆိုတာ ရှိပါတယ်ကွယ်... မင်းမလုပ်ချင်ဘူးလား”

“ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့် အကြီးရ... လုပ်ချင်တာပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ... မင်းကိုတစ်နေ့တစ်ခတ်ပေးမယ် နက်ဖြန်ကစပြီးလာဦး...”

“ဟုတ်က...”

“ဒီခေါင်းစဉ်းစားလိုက်ပြီး...”

“ဘာအလုပ်တုန်းဗျ”

“ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတော့ မင်းကိုငါ့ရှင်းပြမယ်...”

“ဟုတ်...”

“ဒီလိုကွ... မင်းလိုပဲအိမ်မြှောင်လေးတွေ ဖမ်းလာပြီး ရောင်းချတယ်...”

သုစုမစာပေတိုက်

တချို့က ခြံထဲကိုမလာဘဲကြား... ငါ့မှာလည်း တကူးတကွာထွက်မလျှောက်နိုင်ဘူး
ဒီတော့ မင်းသစ်ပင်စိုက်တဲ့အလုပ်လုပ်မနေနဲ့တော့ ခြံအနီးမှာထိုင် တစ်နေ့တစ်
တော့ထိုင်ရမယ်... လာရောင်းတဲ့ အိမ်မြှောင်လေးတွေကို မင်းကဒိုင်ခံယူ... ငွေရှာ
ပေးညနေပြန်ခါနီးကျလေမှ ဝယ်ထားတဲ့ အိမ်မြှောင်လေးတွေကို ငါ့ကိုအပ်ပြီးတော့
ငွေတစ်မတ်ယူပြီးပြန်"

ထယ်ဟုတ်ပါလား... နို့ပေမည် တစ်နေ့ကုန်ထိုင်ရမယ်ဆိုတော့ ထမင်းစား
ဖို့ တိစွာတွေးမိသည်ကြောင့်...

"သစ်ပင်စိုက်ရတာကတော့ ကျွန်တော်ဘယ်လိုလုပ် ထမင်းစားရတာ
တုန်း သူတို့က သစ်ပင်စိုက်တဲ့သူတွေကိုပဲ ထမင်းကျွေးတာလေ"

သည်တွင် မိန်းမကြီးကပြီးလိုက်တာ သူ့ခေါင်းမှဆံပင်တို့ကို သူမ၏လက်
မဝါးဖြင့် ပွတ်သပ်ဖွယ်လိုက်ပြီး...

"မင်းကိုလည်း ထမင်းကျွေးမှာပေါ့... "ဟုပြောလေတော့၏။

သည်သို့ဖြင့် ဖိုးဒေါင်းတစ်ယောက် ဒေါ်နန်းစိန်၏အိမ်မြှောင်ဝယ်ကိုယ်စား
လှယ်ဖြစ်သွားချေတော့သည်။

မနက်ကိုယ်သည်။ ထမင်းစားချိန်လောက်တွင် ဒေါ်နန်းစိန်က သစ်ပင်
စိုက်လုပ်သားတွေကို ထမင်းသွားကျွေးသည်အခါ သူ့အတွက် ထမင်းဟင်းများပေးခဲ့
၏။

ညနေစောင်းတွင် အိမ်မြှောင်ငယ်များကို ဒေါ်နန်းစိန်ကအပ်၏။ ဒေါ်နန်းစိန်
က ငွေတစ်မတ်ပေးလိုက်၏။

တစ်နေ့ကို တစ်ကောင်နှစ်ကောင်ရသည့်အခါရ၏။ လေးဝါးဆယ်ကောင်
ရသည့်အခါရ၏။

ဖိုးဒေါင်း သတိထားမိသည်မှာ သူ့အပ်သော အိမ်မြှောင်များကို ဒေါ်နန်းစိန်

က အသေအချာစစ်ဆေးကြည့်တတ်၏။ အိမ်မြှောင်အပြီးပြတ်များပါခဲ့လျှင်လည်း
ညသို့ပို့မပြော။ ထိုမိန်းမကြီး၏ အမူအရာကိုကြည့်၍မြောရမည်ဆိုပါလျှင် အိမ်မြှောင်
များကိုစစ်ဆေးကြည့်ရသည့်အခါများတွင် မှတ်မှတ်သားသားရှိသည့် မျောက်ဆိုး
နေသော အိမ်မြှောင်တစ်ကောင်အား ရှာဖွေနေပုံဖြစ်ချေ၏။

"အမေကြီး... အိမ်မြှောင်အပြီးပြတ်လည်း ဒီဈေး၊ အပြီးမပြတ်လည်း
ဒီဈေးဘာလို့ အဲလိုဖြစ်ရတာလဲ... ပြီးတော့ အသေလည်းဝယ်တာပဲနော်" ဟုမေးတော့
၏။

ဖိုးဒေါင်းစိတ်ထဲတွင် ထူးဆန်းသည်ဟု ထင်မိ၏။
အသေကောင်ကိုတော့ဖြင့် ငါးပြားသာပေးချေ၏။

"အပြီးပြတ်ပြတ် မပြတ်ပြတ် အရှင်ဆိုလျှင်ပြီးတာပဲကွယ်..."

"နို့ဖြင့် ဒီအိမ်မြှောင်တွေက အပြီးပြတ်ပေမည် ဘာမှမဖြစ်ကြဘူးနော်...
သူတို့ပြတ်တုန်တဲ့ အပြီးတွေကလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်နေကြတယ်နော်... အဲဒါ
ရတော့ ကောင်းသားအမေကြီးရဲ့"

"အေး... အဲဒါသဘာဝက သူတို့ကိုဖန်တီးပေးထားတာ"

"ဘယ်လိုကြောင့်လဲတင်အမေကြီး"

"ရန်သူနဲ့တွေ့လျှင် သူတို့အပြီးကို သူတို့ကိုယ်တိုင် ဖြတ်ပြီးဖြောကြတာပေါ့
တော့... သူတို့အပြီးက လှစ်ပြီးတုန်ခဲ့လေတော့ သူတို့ကို ဒုက္ခပေးလာတဲ့ရန်သူတာ
သူတို့အပြီးပြတ်ကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမိတာနဲ့ အိမ်မြှောင်ကောင်ဟာ လွတ်သွား
နိုင်ကြတာချည်းပေါ့ကွယ်"

သို့မိန်းမကြီးက ရှင်းပြလေသည်ကြောင့် ဖိုးဒေါင်း အိမ်မြှောင်တို့အကြောင်း
အတော်သိသွားရခြင်းဖြစ်တော့၏။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ အိမ်မြှောင်အပြီးပြတ်ကောင်နှင့် အပြီးမပြတ်အကောင်

တို့တော့ဖြင့် ခွဲခြားပေးရ၏။

အိမ်မြှောင်အမြီးပြတ်ကောင်တွေကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားစားရရန်ပုံရ၏။

အမြီးပြတ်ကောင်လေးတွေကို မိန်းမကြီးသာလျှင်စိတ်ဝင်စားစားရလေသည်။
ဘုတ်။ ဒီဒေါင်းကိုလည်း အိမ်မြှောင်အမြီးပြတ်လေးတွေကို ရရတတ်ကစောင်ကြည့်
ခိုင်း၏။

ဘာကြောင့်ပါလိမ့်... သူမစဉ်းစားတတ်တော့ချေ။

သို့ အိမ်မြှောင်အမြီးပြတ်လေးတွေကို စောင့်ကြည့်ခိုင်းရာမှ ထိုအမြီးပြတ်
တိနေရာမှ အမြီးစလေးများ ဖြန့်ထွက်လာသည်နှင့် မိန်းမကြီးကို သတင်းပို့ရ၏။
သည်အခါ အားရဝမ်းသာလာကြည့်တတ်၏။

အမြီးများ နှစ်အဖွယ်ဖြန့်ရုံသာသည်တွင် စိတ်ဝင်စားမှုနည်းပါးသွားပုံရ၏။
ထိုအတောင်များကိုလည်း အမြီးပြတ်ကောင်များနှင့် ချောမထားပါလေတော့
ခွဲထုတ်သွားတော့၏။ ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်...

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့ အဖေဦးဖီးကောင်းကိုမေး၏။

“အဲဒီမိန်းမကြီးက အိမ်မြှောင်တွေကို ဘာလုပ်တာလဲမသိဘူးနော်”

“ဆေးဖော်စီပြစ်မှာပေါ့... နို့မဟုတ် စားဖို့ပြစ်မှာပေါ့...”

သို့ကြောင့် သူသည်တစ်နေ့မိန်းမကြီးထံမေးမြဲတော့၏။

“အမေကြီး ဒီအိမ်မြှောင်တွေကို ဘာလုပ်ဖို့လဲဟင်”

သို့မေးလိုက်မိသည်တွင် ဒေါ်နန်းစိန်က သူ့အားစိမ်းစိမ်းခါးခါးကြီးကြည့်
လာလေတော့၏။ ပြီးနောက်...

“ကောင်လေး... မင်းအလုပ်ကို မင်းလုပ်ပါ... စစ်စတာကို ငါကြိုက်ဘူး
တုတ်လား...” သို့နုယံမြောပြီး လှည့်ထွက်သွားတော့၏။

ဒါလေးမေးလိုက်မိတာ ဘာကြောင့်စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်သွားရပါလိမ့်

သည်နောက် သုံးလေးရက်ခန့် သူ့ကိုဖော်ဖော်ရွေရွေဆက်ဆံခြင်းမရှိတော့ချေ။

သို့ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့အဖေကို ပြန်ပြောမိ၏။

“မင်းကလည်းမင်းပဲ... စစ်စစ်စုစုနဲ့တယ်ဆိုတာ ဒေါ်နန်းစိန်မှတုတ်ဘူး
ပါလည်းမကြိုက်ဘူး... သူ့ဘာလုပ်လုပ် မင်းသိရတော့တော့ ဘာအားတို့နို့မှာခိုလဲ
သူ့ဟာသူ ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့ကွာ...”

ဟု မာထန်ထန်ပြောလာ၏။ သည်တော့ သူ သည်နောက်ဖိုင်း စစ်စခြင်း
မရှိတော့ပါချေ။

“ဟိတ်ကောင်... အမေကြီးက အိမ်မြှောင်တွေကို သတ်ပြီးစားတာလား
ဆေးဖော်ဖို့လုပ်တာလား...”

ဒေါ်နန်းစိန်နှင့်အနီးကပ်သူနှင့် နေရခြင်းကြောင့်သို့နုယံသူ့ကို တိုးတိုး
ဟိတ်ဟိတ် ကြိတ်မေးလာတတ်ကြ၏။

“သိဘူးကွာ... သူ့ဟာသူ ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့ကွာ... မင်းတို့နို့လည်းဆိုင်ဘူး
ငါနို့လည်းမဆိုင်ဘူး... ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ကြစမ်းပါကွာ...”

ရယ်လို့သာပြန်ပြောတတ်တော့၏။

စစ်စ၍မရလေသည်ကြောင့် နောင်တွင်စစ်စလာကြခြင်းမရှိကြပါ
တော့ချေ။

သို့ပြီး အိမ်မြှောင်များကို ရှာဖွေဖမ်းဆီးလာရောင်းကြခြင်းသာရှိတော့
၏။ စစ်စစုစုမေးမြန်းခြင်း လုံးဝမရှိတော့ချေ။

သည်သို့ဖြင့်အချိန်သည် တရွေရွေကုန်လာခဲ့သည်။ ဆေးဆရာကြီး ဦးဒိဋ္ဌ
၏ ကောင်းဆယ်ခန့်ရှိပြီကြီးတွင်လည်း သစ်ပင်များ အပြည့်စိုက်ပျိုးပြီးဖြစ်တော့၏။

ထူးဆန်းသည်မှာ... စိုက်ခိုင်းခဲ့သမျှ သစ်ပင်တို့သည် အများအားဖြင့်
ဆူးချွန်ယဝင်တို့သာဖြစ်ချေ၏။ သတိထားမိပါလျှင် ဆေးဘက်စင်ချွန်ယဝ်သာလျှင်

သုတမဏ္ဍာနပရိနိ

သို့ သူတစ်စောဒကတတ်၏။

"အဲဒါကိုက... အပြစ်ကြီးပေါ့ကွာ... တစ်ခါးသုရ်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ... ကိုဘာလို့စပ်စုချင်ရတာတုန်း... လူတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးက... အဲဒါပဲ... လူတန်ဖိုးမရှိအောင် နေထိုင်ကျင့်ကြံတတ်ရကယ်ကွ"

"အိုဗျာ... အဖေကလည်း ကျွန်တော်ကတ ဖိုးရှိတဲ့သူပါဗျ"

"ဘာကွ... မင်းက ဘာတန်ဖိုးရှိတဲ့သူပါလဲ..."

"ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းတွေထဲမယ်... ကျွန်တော့်မှာငွေကြေးအများစုဟယ်လေ... ကြည့်လေ... ခု ကျွန်တော်မယ်စုထားတဲ့ငွေ အစိတ်တောင်ရှိတာ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းတွေဆို ကျွန်တော်ကိုဝိုင်းစားနေကြတာပဲ... အဲဒါ ကျွန်တော်တန်ဖိုးရှိလို့မဟုတ်လား..."

သားဖြစ်သူ ဖိုးဒေါင်းစကားကြောင့် ဦးဖိုးကောင်း ပြီးမိတော့၏။

"အေး... ခုတော့... မင်းငယ်သေးကယ်... ဘာမူလီဦးမှာမဟုတ်ဘူး... လူတန်ဖိုးဆိုတာငွေရှိတာ... ရွှေရှိတာ... ဂုဏ်ရှိတာနဲ့ လုံးဝမဆိုင်ဘူးကွ... ဖိုးသားရမယ်... ကြိုးစားရမယ်... ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်ဆိုတာ ရှိရမယ်... ယောက်ျားဖြစ်လျှင် ယောက်ျားဆန်ရမယ်... ဝီသရမယ်... တည်ကြည်ရမယ်..."

"ဒါတွေ ကျွန်တော်မသိဘူး... နားမလည်ဘူး ရွာထဲက ကလေးတွေအားလုံးက ကျွန်တော်ခိုင်းလျှင် လုပ်ပေးကြတယ်... ပျော်တော့စကားကို နားထောင်ကြတယ်... ကျွန်တော်ကြီးလာလျှင် ကျွန်တော်ကာလသားခေါင်းလုပ်မယ်..."

"ဘာကွ... ဘာပြောတယ်..."

ဦးဖိုးကောင်းတစ်ယောက် တအံ့တဩဖြစ်သွားမိတော့၏။ သူ့သားဖိုးဒေါင်းကိုလည်း စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးလေမ...

"ဟား... ဟား... ဟား... မင်းကိုယ်မင်း သိတိဟုတ်နေပြီလို့ ထင်နေတာ"

ပါ... မင်းမယ်ငွေကြေးရှိတယ်... ပြီးတော့ မင်းစာငါရဲ့သား သူကြီးသားလေး... အာကြာင့် အဲဒီအချိန်အခါနဲ့မင်းက ဟုတ်လပြီထင်နေတာပဲ... ငါ့ဘာ သူကြီးဖြစ်ဘူး... မင်းမယ်လည်း ခြုံတစ်ပြားမ မရှိဘူး... သည်တပြင် စာရိတ္တကလည်း မကောင်းဘူး... ခိုပါလျှင် မင်းစကားကို တ သူ့က နားထောင်မှလဲ... မင်းခိုင်းတိုင်း အသံသူလုပ်... အကြံမှာတုန်း... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား..."

"စာရိတ္တဆိုတာ ဘာလဲဟင်... စာရိတ္တမကောင်းဘူးဆိုတာ ဘာကိုပြောတာတုန်းအဖေရ..."

ဦးဖိုးကောင်းသည် သူ့သား၏ခေါင်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပုတ်လိုက်ပြီး...

"စာရိတ္တဆိုတာ မင်းနားလည်အောင်ပြောရလျှင် မင်းမယ် စာရိတ္တမကောင်းတာရှိတယ်... အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ ဦးဖိုးနဲ့ ဒေါ်နန်းက မင်းကို လက်မခံတော့ဘူး... ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ မင်းရဲ့မကောင်းတဲ့စာရိတ္တကြောင့်ပေါ့..."

"ရှင်းအောင်ပြောပါအဖေရာ..."

"အေး... မင်းမယ် စပ်စပ်စုစုနိုင်ပြီး... အိမ်ရှင်မသိဘဲ သူတို့ရဲ့အတွင်းခန်းတွေကို ဝင်ပြီးမွေ့နှောက်ရှာဖွေရုံပဲကွ... တစ်ပါးသူမသိဘဲ တစ်ပါးသူခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ ကိုယ့်သနားနဲ့ကိုယ်ပြုမူလုပ်ကိုင်ခြင်းဟာ မလုပ်ဆင့်တဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်ခြင်းပဲ... အဲဒါဟာ အကျင့်စာရိတ္တမကောင်းတာလို့ခေါ်တယ်... ကဲ... ဒါတွေထားတော့ မင်း လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် စာရိတ္တအောင်တဲ့ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်အောင်နေပေတော့"

သို့ပြောပြီး ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဖိုးကောင်းတစ်ယောက် အိမ်မှထွက်သွားပေတော့၏။

သူ့အဖေကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး ငိုနေတွေကျန်ခဲ့လေ၏။ သူ့အပြစ်ဆိုပါစာလား...။

"သား.. မင်းအဖေ ဘယ်သွားတာလဲ.."

"ဒီခင်ဖြစ်သူအနားရောက်လာမေးလေမှ သတိပြန်စင်လာပြီ.."

"ဒေါ်ဘုတ်ဆိုပြီးအိမ်သွားမယ်ပြောတယ်.. ဘာသွားလုပ်တာလဲ ဟင်.."

ဟုမေးလိုက်တော့မိ

"ဪ.. မနေ့က ဒေါ်ဘုတ်ဆိုသား ဆုံးသွား လို့ သတင်းသွားမေးတာပဲ ပေါ့.."

"သူ့သားဆုံးတာပဲ.. အဖေက သတင်းသွားမေးတယ်ဆိုတော့.. ဒါပေမယ့် တာပဲ မဟုတ်လားအဖေ.."

"ရယ်လို့ မေးလိုက်လေတော့မိ။"

"ဒါ.. စပ်စကားမဟုတ်ဘူး.. သားရဲ့ လူမှုရေးလိုခေါ်တယ်.. သားဆုံးပွဲဆွေးနေတဲ့ မိခင်ကို အားပေးစကားသွားပြောတာ လိုဇာပဲတဲ့စိုးမူနဲ့ အကူအညီ သွားပေးတာ သားရဲ့.. ဒါကိုစပ်စကားလို့မဆိုဘူး.. ကဲ.. လာလာ.. ထမင်းစားကြစို့"

သည့်နောက် ဖိုးဒေါင်းတစ်ယောက် မိခင်ဖြစ်သူနဲ့အတူ နောက်ဘက် ဖိနပ်ခန်းသို့ လိုက်ပါသွားခဲ့တော့မိ။

ဖိုးဒေါင်းတို့ သားအမိနှစ်ယောက် ထမင်းစားသောက်ပြီး အတန်ကြာကြာ အချိန်တွင် ဦးဖိုးကောင်းတစ်ယောက်ပြန်ရောက်လာမိ။

"ဒေါ်ဘုတ်ဆိုသားက ဘာဖြစ်တာတဲ့တုန်း"

ဦးဖိုးကောင်းက ကြမ်းခင်းပေါ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး အဖန်ရည်တစ်ခွက်ကို ငဲ့သောက်လိုက်ပြီးလေမှ..

"ဦးဒီဗွန်စိုက်ခင်းနားမယ်.. မျက်လုံးမူးစိဆန်ဖြူး လဲကျနေတာတွေ ကြတာနဲ့ အိမ်ကိုခေါ်လာကြတာ.. စကားမေးလည်း မရဘူးပြောတယ်.. ဖျိုဖျိုတက်ပြီး အသက်ပါသွားတာပဲတဲ့ကွာ.."

"ဘယ်လိုမျိုးဖြစ်တာပါလိမ့်ရှင်.. မနေ့ မနက်ကတောင် အကောင်းပြီးရယ်.."

"အေးကွာ.. စိတ်မကောင်းစရာပဲ ထူးတော့ ထူးဆန်းတယ်ကွာ.. သူ့ဗိုက်ကြီးက မောင်းကားနေတာပဲ.. မျက်လုံးကလည်း ပြာထွက်နေတာ.. မျက်ခွံတောင် ပိတ်မရဘူးကွာ.. သူ့ထိတ်လန့်စရာအာရုံခံစွမ်း ကြုံလိုက်ရတယ်ထင်ပါရဲ့ကွာ"

"ဘယ်လိုကြောင့် အဲဒီလိုဖြစ်ရတာလဲရှင်.. ဦးဒီဗွန်ထဲက အပင်တွေ ပေါင်းရှင်းရတဲ့သူတွေထဲမှာ သူပါတယ်ဟေ့ဇာလား"

"သူ့မပါဘူးကွာ.. သူက သူ့ဘာသာတောထဲဟင်းစားသွားရှာရင်း အပြန်ဖြစ်လာတာနေပေါ့.."

"အင်းလေ.. သူကလည်းသူပဲ.. ပေါင်းရှင်းတဲ့ အုပ်စုထဲထည့်ပေးတော့လည်း မလုပ်ချင်ဘူး"

"ဪ.. ပြောရဦးမယ်.. ဦးဒီဗွန်မယ် ပေါင်းရှင်းတဲ့သူတွေ နက်ဖြန်ခါက စပြီး မလာခိုင်းတော့ဘူးတဲ့.."

"ရှင်.. ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ.."

"ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲကွာ.. သူ့အပင်တွေက အတော်ကြီးနေပြီပဲ.. ပေါင်းရှင်းပေးစရာမလိုတော့လို့ ဖြစ်မှာပေါ့.. ကဲ.. ကဲ.. ငါ့ထမင်းစားတော့မယ်" ဆိုလျက် ထမင်းစားပွဲရှိရာသို့ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဒေါ်ဘုတ်ဆို၏သားလေး သေဆုံးပြီးနောက် သုံးလေးလခန့်အကြာတွင် ဟင်းစားရှာသွားသော ရွာသားတစ်ယောက် ဒေါ်ဘုတ်ဆို၏သားကဲ့သို့ အပြစ်ရှိစွာဖြင့် သေဆုံးရပြန်၏..

သည်တော့ သူကြီးဦးဖိုးကောင်းတစ်ယောက် ခေါင်းခဲရချေစွဲဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုကြောင့် အဲဒီလိုဖြစ်တာပါလိမ့်ကွာ...”

“သူကြီး... သူကြီး ကျွန်တော်တော့ ဦးဒိဋ္ဌကို မသက်သာတော့ဘူးဗျာ...”

သို့နယ် ကာလသားခေါင်း မောင်မောင်စိုးက ပြောလာသဖြင့် ဦးဖိုးကောင်း တစ်ယောက်အံ့သြသွားမိတော့၏။

“မင်း ဘာကြောင့် အဲဒီစကားပြောတာလဲကွာ... သူတစ်ပါးကို စွပ်စွပ်စွပ်စွပ်”

“မနက်က အဲဒီလူဦးဒိဋ္ဌခြောက် ထွက်သွားတာကို ကျွန်တော်မြင်လိုက်တယ်... ညနေမိုးကျတော့ ဦးဒိဋ္ဌရုစိုက်ခင်းအစပ်မှာ သူ့အလောင်းတို့ တွေ့ရတာပါ... မသက်သာရာ အချက်မဟုတ်လား...”

“ဟေ...”

“ဦးဒိဋ္ဌက ဆေးဆရာကြီး ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်... အောက်လမ်းဆရာကြီးလားမှ မသိတာ...”

သို့ကာလသားခေါင်း မောင်မောင်စိုးက ပြောလာသည်ကြောင့် ဦးဖိုးကောင်း တစ်ယောက်ဒေါသထွက်သွားတော့၏။

“မင်း မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောနေနဲ့ ဟိုးတလောတ ငါမိန်းမနေထိုင် မကောင်းဖြစ်တော့တာ ဦးဒိဋ္ဌပဲ ဆေးလာကုပေးတာ... မင်းတို့လုပ်စားပေး သွားစိုက်ပေးကြရတဲ့ သစ်ပင်တွေကလည်း အားလုံးဆေးဘက်ဝင် အပင်တွေချည်းပဲ မဟုတ်လားကွာ”

“ဒီဖြင့်လည်း သူမိန်းမကြီးက...”

“ဘာကွ... မင်းဘာစကားပြောတာလဲ... ငါ့သား ဖိုးခေါင်းက နှောင့်နှေးစိန်နဲ့ အနီးကပ်နေခဲ့ရတာကွ... အင်မတန်စိတ်ထူးနဲ့ညှိုး သဘောမနေဘဲ တောင်းသူပါကွ...”

သို့နယ် ဦးဖိုးကောင်းက မောင်မောင်စိုးကို ဒေါသလေသံဖြင့်ပြောလိုက်လေ

မှ ငြိမ်ကျသွားတော့၏။ သို့တောင်မှ...

“အိမ်ခြောင်တွေ ဝယ်ပြီးဘာလုပ်တာလဲ မသိဘူးဗျာ...”

သို့နယ် စောဒကတက်လိုက်ပြန်သေးတော့၏။ သို့ကြောင့် သူကြီးဦးဖိုးကောင်းက မောင်မောင်စိုးကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်လိုက်ပြီး...

“သူ့ဘာသာ အာလုပ်လုပ်ကွာ... မင်းအပူတာပါသလဲ... မင်းတောင် အိမ်ခြောင်တွေသွားရောင်းသေးတယ်မဟုတ်လား... အဲဒီစာနဲ့က ဘာလို့မေးလာခဲ့သလဲ...”

သည်တော့မှ မောင်မောင်စိုးငြိမ်သွားတော့၏။ တခဏအကြာတွင် မောင်မောင်စိုးတစ်ယောက် သူကြီးအိမ်မှ ထွက်သွားလေတော့၏။

သည့်နောက် သုံးလေးရက်ခန့်အကြာတွင် ကာလသားခေါင်းမောင်မောင်စိုး တစ်ယောက်သူကြီးအိမ်သို့ ရောက်လာပြန်၏။ သို့ ရောက်လာခြင်းသည် တောင်းသော ရောက်လာခြင်းတော့မဟုတ်ပါချေ။ သူ့ရောက်လာအညံ့အချိန်မှစ၍ သံတွင်းကြီး တစ်ရွာလုံးတုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားစေတော့၏။

“ဟာ... မောင်မောင်စိုး... မင်းအာဖြစ်လာတာလဲ... အာဖြစ်လာတာလဲ...”

အိမ်ခြံဝင်းသို့ ဒုယီးဒုယိုင်ဝင်လာသော မောင်မောင်စိုးတို့ မြင်သည်နှင့် သူကြီးဦးဖိုးကောင်းက ထိတ်လန့်တကြီးဖြစ်သွားလျက် တဖန်တပြုလေသဖြင့် အလောတကြီး မေးလိုက်၏။

“ဟင်”

သူကြီးခြံတွင်းရောက်သည်နှင့် မောင်မောင်စိုးတစ်ယောက် လဲတက်သွားတော့၏။ သူ့အား ဦးဖိုးကောင်းသည် ပြေးပွေ့လိုက်၏။

“ဟာ...”

နှစ်ဦးနှစ်ဖက်လက်ကမ်းရပ်ကမ်းချင်းစပ်

၁၇၃

မျက်လုံးကြီးပြောထွက်နေတော့၏။ ပါးစပ်တွင်းမှလည်း တံတွေးအပြစ်တို့ ထွက်ကျနေ၏။ ဗိုက်ကြီးကလည်း ဖောင်းစားမာတင်းလို့နေ၏။

ဦး... ဦး... ဝါး... ဝါးနှင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ တစ်ခုခုကို ပြောနေဟန် ဖြစ်၏။

အသံတို့သည် မပီသ။ ဗလုံးဗထွေးဖြစ်လို့နေ၏။ ဘာကြောင့်ရယ်မာ တဆတ်ဆတ်လည်းတုန်ရင်နေ၏။ အန်ဖတ်စို့နေသည့်အလား ဖြစ်နေ၏။ ဦးဒိဗ္ဗတို့ မြဲဘက်သို့လည်း လက်ကို မြှောက်ကာမြှောက်ကာ ပြနေလေ၏။

ဦးဖိုးကောင်းသည်မောင်မောင်စိုး၏ ကျောပြင်ကို ဖိနှိပ်ပေးလိုက်၏။

“ဝေါ”

“ဟာ”

“ဟင်...”

“အလိုလေးတော်...”

မောင်မောင်စိုးပါးစပ်တွင်းမှ အန်ဖတ်တို့ကျလာချေတော့၏။ ထိုအန်ဖတ် တို့ကို မြင်လိုက်ရသူတို့သည် နှလုံးသွေးပျက်မတတ်ဖြစ်သွားကြတော့၏။

ကြက်သီးမွေးညင်းများပင် ထသွားမိကြတော့သည်။ လွန်မင်းစွာလည်း ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ကောင်းသေးတော့၏။

မောင်မောင်စိုးပါးစပ်တွင်းမှ အံ့ကျလာသည်တို့သည် သွေးများနှင့် အရွယ် အစားမျိုးစုံ အသားစ အပိုင်းအစလေးများဖြစ်ချေတော့၏။

“ဟာ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွာ...”

မောင်မောင်စိုးတစ်ယောက် မြေပြင်တွင်လုံးလိမ့်ရင်း အသက်ထွက်သွား လေတော့သည်။

“ဦးဒိဗ္ဗက အောက်လမ်းဆရာကြီးဖြစ်မယ်... နို့မဟုတ် သူမိန်းမကြီးက

သုစုမစာပေတိုက်

မကြီးဖြစ်မယ်...”

သို့နယ် ထင်ကြေးပေးကြတော့၏။

မောင်မောင်စိုးကို ဦးဒိဗ္ဗတို့လင်မယားပြုစားလိုက်တာဖြစ်ချိန်မည်ဟု စရာသေသတ်မှတ်လိုက်ကြတော့၏။

“တောက်...”

ယခုကဲ့သို့ ကာလသားခေါင်းမောင်မောင်စိုးသေဆုံးခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ သူကြီးဦးဖိုးကောင်းပင်မဟုတ် တစ်ရွာလုံးက လုံးဝမကျေနပ်ခဲ့ကြချေ။

“ဦးဒိဗ္ဗတို့လင်မယားကို သူတော်ကောင်းတွေလို့ ထင်ခဲ့တာမှားတာပဲ... ဦးရွာသားတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဒီလိုပုံစံနဲ့သေခဲ့ကြတာမျိုးပဲ... ဒီ တော့ သူတို့လင်မယားကို ဒီရွာက နှင်ထုတ်လေမှဖြစ်လိမ့်မယ်...”

သို့နယ်ဆိုလျက် သူကြီးဦးဖိုးကောင်းသည် ရွာသားအချို့ကိုခေါ်၍ နောက်တစ်နေ့တွင် ဦးဒိဗ္ဗခြံသို့ ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

ဦးဒိဗ္ဗခြံသည် ယခင်ကလို ကွင်းထီးထီးမဟုတ်လေတော့။ ဆေးဖက်ဝင် ချွန်နယ်သစ်ပင် အုံ့အုံ့စိုင်းစိုင်းဖြင့် ဖြစ်ချေတော့၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာအရောက်တွင် မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် အားလုံးထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ဦးဒိဗ္ဗဇာယလို့ဖြစ်တာလဲ...”

မြေပြင်တွင် မောက်ခံကြီးဖြစ်နေသည့် ဦးဒိဗ္ဗကို ရွာသားနှစ်ယောက်က ဆွဲလှန်လိုက်သည်။

“ဟာ...”

“ဟင်...”

“အလို...”

သုစုမစာပေတိုက်

"ဟာ..."

မှတ်နာတစ်ခြမ်းမရှိတော့ပါကလား။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း သွေးသံရောင်ခြင်းချေ၏။ အသားစတိဇ္ဇာလန်ကျဲပဲကျနေတော့၏။

သို့ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေဖန်ကြည့်လိုက်ကြ၏။ တွေ့ပြန်သောဒေါ်နန်းစိန်တစ်ယောက်သည်လည်း ဦးဒိဗ္ဗတ္ထသို့အဖြစ်မျိုးဖြင့် သေဆုံးနေပြန်သဖြင့် ဦးဖိုးကောင်း ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားတော့၏။

"ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာပါလိမ့်..."

"ဒါ... သားရဲကောင်တစ်ကောင် လက်ချက်ပဲဗျ... ဝံကောင်လား... ကောင်လဲတော့မသိဘူး..."

မှဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သော ရွာသားတစ်ဦးက သုံးသပ်ပြောဆို၏။ သို့ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် သလွန်စရာလိုရငြားရှာကြည့်ကြ၏။

"ဟော... ဒီမယ်... တရားခံတွေ့ပြီ"

ထိုမှဆိုးကပင် ပြောလာတော့၏။

လူသတ်ဇာရားခံ၏ ခြေရာဖြစ်သည်။

ထိုခြေရာသည်ကား ကျားကောင်၏ခြေရာဖြစ်ချေတော့၏။

သို့ဖြစ်သည်ကြောင့် သူကြီးနှင့်ရွာသားတို့သည် ဦးဒိဗ္ဗတ္ထကြီးအတွင်းမှ ကတကသီထွက်ခဲ့ကြသေးတော့သည်။

သည့်နောက်ပိုင်း ထိုခြေကြီးအတွင်း မည်သူမျှ အသွားအလာ မလုပ်ကြတော့ချေ။

ဦးဒိဗ္ဗတ္ထ လင်မယားရန်ကိုကြောက်၍တော့မဟုတ်။

ကြောက်စရာလည်းမလိုတော့ချေပြီ။ သူတို့စင်မယားသည်ပင် ကျားကောင်ကိုက်၍သေကြရစေပြီမဟုတ်ပါကလား။

လူသားစားဖူးထားသော ကျားကောင်ရန် ကြောက်၍အသွားအလာ မလုပ်ခြင်းဖြစ်ချေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် သူကြီးဦးဖိုးကောင်းလက်ထက်မှသည် သားဖြစ်သူ ဦးဖိုးခေါင်းမက်ထက်ပင်မဟုတ် ဦးဖိုးကောင်းမြေး ဦးဖိုးခေါင်း၏သား သူကြီးဦးဖိုးကောင်းလက်ထက်တိုင် ဦးဒိဗ္ဗတ္ထကြီးကို ရှောင်ရှားကြတော့၏။

ဦးဒိဗ္ဗတ္ထကြီးသည်လည်း ဓမ္မတာမျိုးဆက်ခြင်းအရ အပင်များပွား၍လာ၏။ ကျယ်ပြန့်လာ၏။ ချုံနွယ်သစ်ပင်တို့ပို၍ထူထပ်လာ၏။

ဦးဒိဗ္ဗတ္ထကြီးသည် နှစ်တွေကြာလာသည်နှင့်အမျှ တော်အုပ်လေးတစ်ခုဖြစ်လာရချေတော့၏။

ဆိုက်

တင်းစားပြတ်နေတာ သုံးလေးရက်ရှိပြီ.. မင်းလည်း ငါ့လိုပဲမဟုတ်လား.. တာ
ပါကွာ.. အတွင်းပိုင်းစင်လျင်ဖြင့် သားကောင်တစ်ကောင်တော့
ရလောက်ပါတယ်.. "

လှောင်ကသို့နယ်ဆွယ်သော်လည်း မောင်ကြီက အင်တင်တင်ပြင်နေတော့

ငါ။

"လာပါကွာ.. "

လှောင်က အတင်းအကြပ်ခေါ်နေလေတော့ငါ။

သည်တွင် မောင်ကြီက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး ..

"ငါတော့ ဒီလိုလုပ်ချင်တယ်.. "

"ပြော.. "

"ပြန်ကြမယ်.. "

သို့ပြောလာသဖြင့် လှောင်ကအံ့တသြဖြစ်သွားလျက်..

"ဟာ.. ပြန်ကြမယ် ဟုတ်လား.. မင်းမလိုက်ချင်နေခဲ့ တစ်ယောက်တည်း
သွားမယ်.. သားကောင်မှမရဘဲ မပြန်ဘူး.. "

သို့နယ်ပြောလျက် ထွက်သွားလေသည်ကြောင့် ..

"ဖိုးလှောင်ရယ် နေစမ်းပါဦး.. ပြန်ကြမယ်ဆိုပေမယ့် ငါတို့အတွက် သား
ကောင်ရနိုင်တဲ့နေရာကို သွားကြဦးမှာပါ.. "

"ဟေ"

"အေး.. မင်းပြောတဲ့အရဆို အပြန်လမ်းမှာ သားကောင်ရုန်းပြန်ကြပြီး
မရခဲ့လျှင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲကွာ.. "

"မရစရာအကြောင်းမရှိဘူးကွာ.. သေချာပေါက် ရနိုင်တယ်.. "

သို့ မောင်ကြီက ယုံကြည်ချက်အပြည့်ဖြင့်ပြောလေသည်တွင် လှောင်သည်

သုစုမစာပေတိုက်

သံတွင်းကြီးရွာသား မုဆိုးမောင်ကြီနှင့်လှောင်တို့သည် နံနက်ခင်းကတည်း
သံတွင်းကြီးအနောက်တောတွင်းဝင်ခဲ့ကြသော်လည်း နေပွန်းတည့်သည့်တိုင်
မည်သည့်သားကောင်မျှ မရကြသဖြင့် ချောင်းရိုးလေးတစ်ခုနားတွင် စိတ်ပျက်
လက်ပျက် နားနေလိုက်ကြသည်။

အတန်ကြာမျှ နားနေလိုက်ကြပြီးနောက်..

"မော့နီကြီရေငါတို့အတွင်းဘက်ဆက်ဝင်ကြမလား.. "

သို့လှောင်ကပြောလေသည်တွင် မောင်ကြီသည် ထူထပ်နက်ရှိုင်းသော
တောအုပ်အတွင်းပိုင်းသို့ တစ်ချက်မျှ လှမ်းမျှော်ကာကြည့်လိုက်ပြီး ..

"တို့တွေ.. ဒီလောက်တောနက်နက်ထဲ ဝင်ဖူးကြမဟုတ်ဘူး အချိန်လည်း
လင့်နေပြီ.. တော်ကြာ လမ်းတွေစာတွေမှားသွားလျှင်ဖြင့် ဒုက္ခဖြစ်ရချည်ရဲ့.. "

"မုဆိုးပဲကွာ.. ဘာမှစရာလိုမလဲ.. မင်းမှာလည်း ဒူးလေးနဲ့မြားတံအလို
အလောက်ရှိတာပဲ.. ငါ့မလည်း လေးကိုင်းနဲ့ မြားတံအလိုအလောက်ပါတာပဲကွာ
ဘာလဲ တို့ရွာကို လက်ချည်းသက်သက်ပြန်ကြတော့မှာပေါ့.. ငါ့အိမ်မှာလည်း

သုစုမစာပေတိုက်

ထအံ့တပြုလုပ်လျက် မောင်ကြီးကို ငေးကြည့်နေမိစော့၏။

“ဟဲ့ . . . နွယ်တောထဲဝင်မယ်ကွာ . . . အဲဒီမယ် သားကောင်တွေပေါတယ် . . . သူက ဘေးမှတောလှိုဖြစ်နေတာလေကွာ . . .”

“ဟာ . . .”

မောင်ကြီး၏မာကြံကြောင့် လှံစင်ထိတ်လန့် ပွားတော့၏။

“မဖြစ်နိုင်တာကွာ . . . ငါတော့မသွားရပါဘူး . . . သူကြီးကလည်း ဘယ်သူ့ နွယ်တောထဲမဝင်ဖို့ အမိန့်ထုတ်ထားတယ် . . . မဟုတ်လား . . .”

“သူကြီးက သိမှာမှမဟုတ်တာ . . .”

မောင်ကြီးက သို့ပြောလေသည်။

“သူကြီးမသိပေမယ့် တောကကြမ်းတယ်လေ . . . တောပိုင်ကြီးကလည်း ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး . . . ငါတော့ မသွားဝံ့ပါဘူးကွာ . . .”

“ဒါက ဒဏ္ဍာရီဖြစ်မှာပါကွာ . . . မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ . . . သူကြီးရဲ့ အဘိုး လက်ထက်က ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စပဲကွာ . . . သူကြီးရဲ့အဖေ လက်ထက်မှာတောင် ဘာမှဖြစ် ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာချည်း . . .”

“အေး . . . သူကြီးရဲ့အဖေလက်ထက်မှာ အဲဒီနွယ်တောဘက်ကို ဘယ်သူ့မှ သွားတတ်ကြတာမဟုတ်တော့ ဘာဖြစ်ရမှာတုန်းကွာ . . .”

“ခွဲ . . . သူကြီးဖိုးနှောင်းလက်ထက်မှာကော ဘယ်သူတွေ သွားကြလို့လဲ . . . ကောကြီးကသာ ထူထူလာတယ် . . . တို့အနောက်တောဘက်မှာပဲ သားကောင်ရှာကြ တော့ . . . ကြာဇာလေ သားကောင်ရှားလေဖြစ်နေပြီလေ . . . ခုကြည့် မင်းနဲ့ငါ နေမွန်း တည့်သည့်တိုင် လျောက်လက်တုခရီးက မနည်းပေဘူး . . . နို့ပေမယ့် ဘာသားကောင် တွေ့လို့လဲ ဖွတ်ကလေး . . . လိပ်ကလေးတောင် မတွေ့ရကြဘူးလေ . . . သားကောင် တွေကလည်း သူတို့အသက်အန္တရာယ် စိတ်မချရတဲ့အတွက် စိတ်ချရအောင်

သုစုမစာပေတိုက်

ဆိုက်

နွယ်တောဘက်မှာချည်းသွားစုနေကြတော့မှာပေါ့ကွာ . . .”

သို့မောင်ကြီးပြောလိုက်သည်တွင် လှံစင်တစ်ယောက် စဉ်းစားလိုက်တော့ ၏။

မောင်ကြီးပြောတ လည်းဖြစ်နိုင်သည်။

ယခုသူကြီးရဲ့ အဘိုးဦးဖိုးကောင်းလက်ထက်က အဖြစ်အပျက်တွေဆို သည်မှာ ဒဏ္ဍာရီလည်းဖြစ်နိုင်၏။ သို့ကွေးမိသည်ကြောင့် . . .

“ကောင်းပြီလေ . . . သွားကြမယ်”

သည်သို့ဖြင့် မောင်ကြီးနှင့်လုဒင်သည် နေရာမှထလိုက်ကြကာ နွယ်တော ဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့ကြတော့သည်။

နေစောင်းလှတွင် ရွာနှင့်မဝေးသော နွယ်တောစပ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့ ၏။

နွယ်တောတွင်း မဝင်မီ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်စုစုစစ်စစ် လှမ်းကဲ ကြည့်လိုက်ကြ၏။

သူတို့နွယ်တောတွင်း ဝင်သွားကြသည်ကို တစ်ဦးတစ်ယောက်မြင်သွားပါ လျှင် သူကြီးကို ပြန်ပြောကြမည့် စိုးရိမ်၍ဖြစ်တော့၏။

သေချာလောက်ပြီ မည်သည့်အရိပ်အရောင်မျှပင် မမြင်မီ။ သို့ကြောင့် နွယ်တောအတွင်းတိုးဝင်ခဲ့ကြတော့၏။

နွယ်တောဖြစ်ခြင်းကြောင့် အောက်ပေါင်းရွှံ့လှပေ၏။

“ဟာကွာ . . . ကြည့်စမ်း . . . ကျေးမနိုင်နွယ်ပင်တွေလည်းရှိတယ် . . .

ကင်ပွန်းနွယ်တွေလည်းရှိတယ် . . . ဆူးပုတ်နွယ်လည်းရှိတယ် . . . အလိုလေးမှာ . . . ဆေးဘက်ဝင်အမင်မျိုးကုန်လို့ပါတလား . . . နို့ဆိုလျှင်ဖြင့် သူကြီးဦးဖိုးခေါင်ပြောတာ ဟုတ်နိုင်တယ်ဟ . . . ဒီနွယ်တောကြီးက သူ့အဘိုးဦးဖိုးကောင်းလက်ထက်က တို့

သုစုမစာပေတိုက်

သံတွင်းကြီးရွာသားတွေ စိုက်ပေးခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ မှန်လောက်တယ်ကွ"

"မေးကွာနော်... သူကြီးက ဘာလို့များ ဝိဇ္ဇာသားတွေကို စိနှယ်တောထဲ
ပေးဝင်တာလဲမသိဘူး..."

"ဒါကတော့ သူတော့ပိုင်ကြီးမကြိုက်မုန်းသိလို့ဖြစ်မှာပေါ့... ပြီးတော့
ကျားခိုတယ်ဆိုလို့ ဖြစ်မှာပေါ့..."

"အိုကွာ... ဒီတော့ပိုင်အဘိုးကြီးလင်မယားကို ကိုက်သတ်လိုက်တဲ့
ကျားကောင် ခုခိုနံ့ထိ ဘယ်လိုရှိနိုင်ပါတော့မလဲကွာ... နှစ်တွေလည်း မနည်းကြာနေ
ပြီပဲ... သူလည်းအိုပြီး သေသွားလောက်ပြီပေါ့"

"အဲဒီကျားကောင်ကြီးမရှိနိုင်တော့ပေမယ့် သူ့မျိုးဆက်တော့ ရှိနိုင်သေး
တယ်လေကွာ..."

"ဟေ့... ဟုတ်ပါရဲ့..."

မောင်ကြံနှင့်လုဒင်သည် စကားစာပြောပြောနှင့် နွယ်တောအတွင်း သား
ကောင်ချောင်းမြောင်းလျှောက်ရှာကြတော့၏။

"ဟာ... ဒီမယ် ဂျီ(ချေ)ခြေရာလတ်လတ်ကြီးကွ..."

မောင်ကြံကမြေပြင်တွင် ထင်ကျန်ရစ်သည့် ဂျီ(ချေ)ကောင်ခြေရာကို
အသေအချာကြည့်ရင်းမြောလေ၏။

"ခွံဖြင့် ရှေ့မြှောင်လေးထဲရှိနိုင်တယ်..."

ဂျီ(ချေ)ကောင်ခြေရာသည် မြှောင်လေးရှိရာဘက်သို့ ဦးတည်လေသည်
ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြှောင်လေးဘက်လိုက်သွားကြတော့၏။

မြှောင်ကြပ်လေးဖြစ်၏။

မြှောင်ပေါက်ဝတွင် ချုံနွယ်တို့ ပိတ်လှပတတ်ရှိနေ၏။ သို့ပေမယ့် သားကောင်
တစ်ကောင်တီးဝင်သွားလေခြင်းကြောင့် နွယ်ကိုင်းအခက်တို့ ကျိုးပြတ်ကျနေလေ၏။

ဖြစ်နိုင်သည်မှာ ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးတီးဝင်သွားခြင်းသာဖြစ်ချေ၏။

မောင်ကြံသည် ဒူးလေးတွင် မြှောက်တပ်၍ မောင်းဆွဲထားလိုက်သော
လုဒင်သည်လည်း လေးကိုင်းကြိုးတွင် မြှောက်အရင်းဘက်ကို တေ့၍ပစ်ခတ်ရန်
အသင့် အလိုငှာကိုင်ထားချေတော့၏။

မြှောင်ပေါက်ဝတွင် ကျဉ်းသလိုဖြစ်နေပေမယ့် မြှောင်တွင်းရောက်သွားသည်
တွင် အတန်အသင့်ကျယ်ဝန်းသည်ကို တွေ့လိုက်ကြ၏။

မြှောင်နှုတ်ခမ်းနှံ့ရံတစ်ဝိုက်တွင် ဆေးမြင်းခွာများပေါက်လျက်ရှိကြ၏။

"ဆေးမြင်းခွာအနက်တွေပါကလား အင်မတန်အသုံးဝင်တဲ့အပင်တွေပဲ
ကွာ"

လုဒင်က ဆေးမြင်းခွာပင်များကို ကြည့်ပြီးတော့တကြိမ်ဖြစ်နေချေတော့၏။

"ဟာ..."

ရှေ့မှဦးဆောင်သွားနေသော မောင်ကြံသည် မထင်မှတ်လေဘဲ မြှောင်
ကြပ်လေးအတွင်းမှ ဂျီ(ချေ)တစ်ကောင်သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အရပ်မှ ထွက်လာ
သည်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တအံ့တကြိမ်ဖြစ်နေသည့်ကြားမှ လက်တွင်းရှိဒူးလေးဖြင့်
ကပျာကသိပ်လိုက်လေတော့၏။

ကံအားလျော်စွာပင် ဒူးလေးမြှောက်သည် ဂျီ(ချေ)ကောင်လေး၏ လက်ဖြင့်
သို့ စူးနှစ်ဝင်သွားလေသဖြင့် ခွေလဲကျသွားလေတော့၏။

မောင်ကြံအားရဝမ်းသာဖြစ်သွားတော့၏။

"ဖီးလစ်... ဖီးလစ်"

လဲကျရာမှ လူးလဲထရန် ကြိုးစားနေပြီး ပြန်၍ခွေယိုင်ကျသွားခဲ့ရာသည်
ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးသည် နာကျင်လွန်းသည်ဖြစ်၍ အော်ညည်းနေရုံမှအပ သား
သတ်သမားတွေကို ဝမ်းနည်းဆို့နှင့်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေရုံမှအပ မည်သို့မျှ ရုန်းတန်

ပြောနိုင်ခြင်းနဲ့တော့တယ်။

နာကျင်လွန်းသည်ကြောင့်လား... သေရတော့မည်ဆိုလျှင်လည်း လာမသိ၊
မုတ်လုံးပြန်ပြန် မျက်ဝန်းမမှောက်ရည်ဆို စီးတော့နေလေတော့မယ်။

မောင်ကြည်သည် လက်ဝှေ့သော ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးနားရောက်သည်တွင်
သူ့လက်တွင်းရှိသောလေးဖြင့် ဂျီ(ချေ)ကောင်လေး၏ နှလုံးထည့်စာညှိသို့ ပြားတစ်
ချောင်းကိုပစ်သွင်းလိုက်တော့၏။

“ဟေ့”

ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးတစ်ချက်တုန်သွားတော့၏။

တခဏမျှ ခြေထောက်တို့ တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး လုံးဝငြိမ်သွားတော့သည်။
သေသွားလေပြီပဲ...။

“ကဲ... ဖိုးလှိုင် ငါပြောလား... ဒီနှယ်တော့က သားကောင်ပေါ်ပါစာမယ်
လို့ဆို”

သို့နယ် ပြီးရှင်စွာပြောလိုက်ပြီး ဂျီ(ချေ)ကောင်သေလေးကို ကောက်ယူ
ထမ်း၍ မြောင်ပေါက်သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့တော့၏။

“သူကြီးကလည်း အစိုးရိပ်လွန်... လူတွေကလည်း မလာရဲကြလို့ပါ...
တကယ်ဆို သည်နှယ်တော့က သံတွင်းကြီးရွာအတွက် ရိက္ခာတောကြီးမကွ...
ဘာဖြစ်လဲ ဘယ်သူမှမလာဝံ့လျှင်နေ ငါတို့တော ဒီတောပဲလာတော့မယ်ကွ...”

“အေး... ဘယ်သူမှလဲ မသိစေနဲ့ဦးကွ”

သို့ဖြင့် သူတို့သည် မြောင်ပေါက်ဝသို့ရောက်လာကြသည်။

“ဟာ...”

ဂျီ(ချေ)သေကို ထမ်း၍ ရွှေ့သွားနေသော မောင်ကြည်သည် မြောင်ပေါက်ဝ
သို့ ဆက်မထွက်လေဘဲ ရပ်တန့်သွားသည်ကြောင့် သူ့နောက်မှ လိုက်လာသော

လှောင်ဆည် အာခြောင့်မီလိမ့် သိလိုသည်ကြောင့် မောင်ကြီးအနား တိုးတစ်လိုက်ပြီး
မြောင်ပေါက်မှ အပြင်သို့ တကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ”

မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ထိတ်လန့်စွာကြားဖြစ်သွားတော့၏။
လွန်စွာမှ ကြီးမားသော ကျားကြီးတစ်ကောင်ပါစာလား။ မြောင်ထိပ်တစ်
ဘက်တမ်းမှနေ၍ သူတို့ရှိရာ မြောင်ပေါက်ကိုစူးစိုက်ကြည့်နေလေ၏။

“ဘုရား... ဘုရား...”

သူတို့ကိုမြင်သွားပေလို့လား...။

“ဝေါင်း”

သို့ကျယ်လောင်စွာ တစ်ချက်ဟိန်းလိုက်ပြီး မြောင်ရှိရာသို့ ခြေလှမ်းစပြုလေ
တော့သဖြင့် မောင်ကြည်သည် ပန်းထိပ်မှ ဂျီ(ချေ)ကောင်သေကို ပစ်ချလိုက်ပြီး အလေး
ကို အရံသင့်ပစ်ခတ်နိုင်ရန် မောင်းဆွဲထားလိုက်တော့၏။

နှစ်ယောက်သား ကြောက်လွန်း၍ တဆတ်ဆတ်တုန်ရစ် နေတော့၏။
ကျားကောင်သည် သူတို့ရှိရာ မြောင်သို့ဦးစည်လျှောက်ခဲ့ရာမှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်
သွားသည်မသိ လှစ်ခနဲဆိုသလို ညာဘက်သို့ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

“ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့...”

ကျားကောင်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်း ရေအိုင်စစ်မှ တောဝက်တစ်ကောင်ကို
မြင်လိုက်သည်ကြောင့် လိုက်ဖမ်းလေခြင်းဖြစ်တော့၏။

“ဟာ...”

“ဟင်”

တောဝက်ကောင်သည် ကျားကောင်ရန်မှ ရှောင်မလွတ်ပါခေ... ကျား
ကောင်သည် တောဝက်ကောင်ကို ကိုက်ချီ၍ ယောတန်းလေးအတွင်း ပြေးဝင်သွား

သေတော့မှ မောင်ကြံနှင့် လှဝင်သည်လည်း မြောင်ပေါက်စမှ ကဗျာကသီထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

ကျားကောင်နှင့်ဆန်ကျင်ဘက်သို့ထွက်ခဲ့ပြီးဖြစ်၍ . .

“ငါဖြင့် ရင်တုန်သွားတာဝကွာ . .”

လှဝင်က တုန်ယင်သောလေသံဖြင့် ပြောလာတော့၏။

“ကဲ . . ခစ်သုတ်သုတ်လျှောက်ကွ”

မောင်ကြံသို့သာမြှောက်ပြီး ရှေ့မှ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ခဲ့တော့သည်။

နှယ်တောသည် အောက်ပေါင်းရှုပ်လှသဖြင့် ထင်ထားသလောက် ခဏ်ပေါက်ခဲ့ကြချေ။

“ရှုပ် . . ရှုပ် . . ရှုပ်”

သူတို့နောက်မှ သို့အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သူတို့ရပ်တန့်လိုက်သည်ကြောင့် နောက်မှကပ်ပါလာသည့် ခြေသံပိုင်ရှင်သည်လည်း ရပ်တန့်သွားပုံရ၏။ မည်သည့်အသံမျှ မကြားရတော့ချေ။

ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်လေတိုက်၍ သစ်ရွက်လေးများလှုပ်ခတ်နေသည်မှ လွဲ၍ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

မောင်ကြံနှင့်လှဝင်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီး ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြပြန်၏။

“ရှုပ် . . ရှုပ် . . ရှုပ် . . ရှုပ် . . ရှုပ် . .”

ကြားရပြန်ချေပြီ . . လှည့်ကြည့်ပြန်လည်း အရိပ်အယောင်ဝင်မတွေ့ရတစ်စုံတစ်ဦးက သူတို့နောက် ခြေရာခံလိုက်နေသည်မှာ သေချာချေပြီ။

ရှေ့သို့ဆက်လျှောက်ရင်း နားစွင့်လိုက်ကြပြန်သည်။ သေချာသလောက်ဖြစ်ချေပြီ။

မည်သို့သော သားရဲကောင်များပါလိမ့်။

နောက်ဘက် နံသေးတဘက်တချက်မှသော်လည်းကောင်း၊ နောက်ဘက်တည့်တည့်မှသော်လည်းကောင်း လိုက်လာခြင်းဖြစ်၏။

“ဖိုးလှဝင်ရှေ့ . . ရှေ့ကွေ့လေးနားရောက်လုမ္မာ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကြမယ်ဟေ့ . . ခြေသံအနားကပ်လာသည်ဖြစ်ဖြစ် ဝေးသေးသည်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ . .”

သို့နယ် မောင်ကြံက လှဝင်ကို တိုးတိုးကပ်ပြောလိုက်၏။

“ဟင်း”

သို့ဖြင့် နှစ်ယောက်သား မသိလိုက်ဘာသာ နေလိုက်ကြကာ ရှေ့သို့သာ အာရုံစိုက်လျှောက်ခဲ့ကြတော့သည်။

နောက်မှကပ်လာသော ခြေသံကိုတော့ဖြင့် ကြားနေရဆဲဖြစ်၏။ ရှေ့ကွေ့လေးနားရောက်လုတွင် ရုတ်ချည်းဆိုသလို နှစ်ယောက်သားတစ်ပြိုင်နက် လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

ခြေသံသည် နံသေးချုံ့တော့နောက်ဘက် ရောက်သွား၏။ မျက်စိလျှင်လျှင်ဖြင့် ခြေသံကြားရာသို့လျှပ်တစ်ပြတ်ကြည့်လိုက်သည်တွင် မြတ်နေလှည့်ထွက်သွားသော အရိပ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ကြတော့သည်။

မည်သည့်သတ္တဝါဟူ၍ခွဲခြားမသိလိုက်ရပေ။

“လိုက်ဟေ့ . . လိုက် . . လိုက် . .”

သက်ရှိသတ္တဝါတစ်ကောင်မှန်းသိသည်နှင့် ထိုအရာနောက် အပြေးအလွှာလိုက်သွားရင်း အော်ဟစ်လိုက်၏။

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ ထိုအရိပ်သတ္တဝါနှင့် သူတို့အကွာအဝေးသည် လေ

(၀၀၀)ခန့်သာရှိခဲ့မည်။ သူတို့အော်သံကို အဘယ်ကြောင့် မကြားရပါလိမ့်။ မကြာသေးမီက နောက်ဆောင်နေခြင်းလေသား။ နို့ဆိုလျှင်ဖြင့်လည်း ထိုသတ္တဝါက သွက်သွက်နှင့် သွားနေခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်က အမိပြေးလိုက်သွားပြီး ဘယ်တွက်လိုက်မည်နည်း။

“ဟေး.. ဟေး.. လိုက်.. လိုက်.. မြန်မြန်လိုက်..”

သူတို့နှစ်ယောက်မည်မျှပင် လျင်မြန်စွာလိုက်သော်လည်း ထိုသတ္တဝါက တစ်ချက်တစ်လေမျှ မမီပါချေ။

“ဟူး”

“ဝါး”

“မောလာပြီကွာ.. သွားပါစေတော့..”

မောင်ကြံက ဂျီ(ချေ)သေကောင်ကို ထမ်း၍ ပြေးလိုက်ရခြင်းကြောင့် ဟိုက်ပေပြီ။ သို့ကြောင့် သို့နယ်ပြောကာ ပျဉ်းမပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်လိုက်တော့သည်။

လှောင်ဆည်လည်း မောင်ကြံနဲ့အေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး နဖူးမှသိမ်းကွေးသော ချွေးတို့ကို လက်ဖဝါးဖြင့်သပ်ချလိုက်ရင်း..

“ငါတို့က ပြေးလိုက်တာ.. ဒီအရိပ်ကောင်က လမ်းလျှောက်သွားတာ.. ခပ်သွက်သွက်နုနုပျိုပျိုတယ်.. ဘာကြောင့် လိုက်မခံရတာတုန်းကွာ..” ရယ်လို့ပြောလိုက်၏။

မောင်ကြံသည် သူ့စကားကို ခွန်းတုန်မပြန်နိုင်။ တရွေ့ရွေ့ဝေးသွားသော ထိုအရိပ်ကောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

ကြည့်နေရင်း အမြင်မှပျောက်သွားမိကလည်း။

ချောင်တစ်ချောင်တွင် ခိုင်ခံ့သွားခြင်းဖြစ်ခဲ့မည်။

မောင်ကြံနှင့်လှောင်သည် ခဏတဖြုတ် နားလိုက်ကြပြီး နောက်ဆောင်လမ်းကိုး ပြန်ခဲ့ကြသည်တွင် လမ်းမှားခဲ့ကြတော့၏။

“ဟာ.. ဒုက္ခပါစကွာ..”

လှောင်က ညည်းတွားလိုက်၏။

မောင်ကြံသည် လမ်းမှားခဲ့ကြပြီဖြစ်မှန်းသိပေမည် ပူပင်ခြင်းမရှိချေ။

“လမ်းမှားလည်း ကြိုတဲ့နေရာမှာ အိပ်မယ်ကွာ.. စားစရာလည်းရှိနေပြီ”

သို့သော်အေးအေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်တွင် လှောင်တစ်ယောက်တုန်လှုပ်သွားတော့၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်..”

“မဖြစ်နိုင်လို့မရဘူးလေ.. ဖြစ်လာပြီးပဲ.. ငါတို့တွေ စိတ်လောနေလို့ဖြစ်မယ်.. သည်တော့စိတ်ငြိမ်သွားပြီး အချိန်ရှိလျှင် လမ်းမှန်ထပ်ရှာပြီး ပြန်မယ်.. အချိန်လင့်သွားလျှင်ဖြင့် အေးအေးဆေးဆေးတစ်ညအိပ်ပြီး နောက်နေ့မနက်စောစော လမ်းရှာပြန်ကြတာပေါ့..”

သို့မောင်ကြံ ပြောလိုက်သည်တွင် လှောင်တစ်ယောက်မည်သို့မျှ စောဒကတက်နိုင်စွာတော့ချေ။

ဖြစ်လာမှတော့ မထူးတော့ပါဘူးလေရယ်လို့တွက်ပြီး..

“နီဖြင့်လည်း ဆာပြီကွာ.. ခြေခင်းလက်ခင်းသာတဲ့နေရာရှာပြီး နားကြမယ်.. ဂျီလေးကို မီးကင်စားကြမယ်..” ဟုပြောလိုက်၏။

“အေး.. ကောင်းတယ်..”

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် မဟော်ဂနီပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် နားနေလိုက်ကြတော့၏။

သို့နားနေရင်း ထင်းခြောက်တုံးများကို စု၍မီးပွင့်လိုက်၏။ မောင်ကြွေက ဇီ(ချေ)တောင်၏ရှေ့လက်တစ်ဘက်ကို ဖြတ်လိုက်ကာ တံခွံထိုးမီးကင်လိုက်တော့သည်။

ဇီ(ချေ)သားမီးကင်ကျက်သည်တွင် အားပါးတရ စားလိုက်ကြ၏။ ဇီ(ချေ)လက်တစ်ချောင်းကုန်လုကုန်ခင်ဖြစ်သွား၏။

လွန်မင်းစွာ ဆာလောင်နေကြသည်ကိုး။

“ငါရေသောက်ချင်တယ်ကွာ..” မောင်ကြွေက သို့နယ်ပြောပြီးထိုင်ရာမှ ထလျက်ရေရှိနိုင်သည့်နေရာကို လှမ်းမျှော်ရှာကြည့်နေ၏။

“ဟိုရှေ့နားမယ် လင်းနေပုံထောက်တော့ ချောင်းမကြီးဖြစ်နိုင်တယ်.. ရေမီးချောင်းမဟုတ်တောင်မှ ချောင်းရှိလျှင် မြောင်ရှိရမှာပေါ့.. မြောင်ထဲမယ်တော့ ရေရှိနိုင်တယ်.. ကဲ.. မင်းဒီမယ် ခကနေဦး ငါရေသွားရှာချေဦးမယ်..”

သို့နယ်ပြောလျက် မောင်ကြွေသည် ထွက်သွားလေတော့၏။ လှောင်က မောင်ကြွေ၏ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်းကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။ မောင်ကြွေတစ်ယောက် ချုံနွယ်ထို့နောက် ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်တွင် လှောင်သည် မဟော်ဂနီပင်ကြီးကို ကျောမှီကာ မှိန်းနေလိုက်တော့၏။ ဆာလောင်လွန်းသည်ကြောင့် အာဟာရအာလို့ရာ ဝမ်းရောကိစ္စစိတ်ဝင်တစားလုပ်နေကြခြင်းကြောင့် ရှေ့ရောက်ကိစ္စမစဉ်းစားမိသော်လည်း ယခုအခါတွင်မတော့ မစဉ်းစားသော်လည်းကောင်းမိတော့၏။

ဘယ်လိုဆက်လုပ်ကြရပါ့မလဲ။ ဒီမှာပဲညအိပ်ရမှာလား။ မိမိတို့ရှေ့မှသွားနေသော အရိပ်သည် ဘယ်လိုသတ္တဝါလဲ.. သူကြီးပြောလည်း ဆေးဆရာကြီးများ ဖြစ်နေလေလား။ ဆေးဆရာကြီးဆိုပါလျှင် လူသားစင်စစ်တော့ မဖြစ်နိုင်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာကသေဆုံးခဲ့ပြီပဲ။ သို့တော့လိုက်မိသည်နှင့် လှောင်သည် ကျောချမ်းသွားမိ၏။

“ဝုန်း.. အရောင်း..”

ရှက်စာရက်ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးတုန်လှုပ်သွားတော့၏။ အာဖြစ်တာလဲ.. အသံလာရာလှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ..”

သူထင်ထားသည်မှာ သစ်ကိုင်းကျိုးကျခြင်းဖြစ်ချိမ့်မည်။ မည်သည့်သစ်ကိုင်းခြေခံမှ ကျိုးကူးလေခြင်းမရှိ။ သစ်ပင်ကြီးဆိုလို့ သူကျောမှီထားသည့် မဟော်ဂနီပင်ကြီးသာရှိ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ချုံနွယ်ဆူးပင်တို့သာရှိသည်ပဲ။

သူတောခြောက်ခံရတာများလား။

“ရှပ်.. ရှပ်.. ရှပ်လပ်.. ရှပ်.. ရှပ်..”

သစ်ရွက်ခြောက်ပေါ် နင်းလျှောက်သံကြောင့် အသံလာရာလှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

“ဟင်”

ဘယ်အချိန်က အယ်လိုင်ရောက်လာတာပါလိမ့်။ စောစောကသူတို့နှစ်ယောက် အမှီပြေးလိုက်ခဲ့သော သတ္တဝါကြီးဖြစ်နေ၏။ သူ၏ရှေ့တူရွာတက်မှနေ၍ သူ့ထံလျှောက်လာနေခြင်းဖြစ်သည်။

သတ္တဝါကောင်၏ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို မှန်းဆ၍မရသော်လည်း ၎င်း၏မျက်လုံးများမှာ ရဲရန်နေသည်မှာ ကြောက်စရာပင်ကောင်းလှသေးသည်။

သူသည် နံဘေးတွင်ရှိ မြားကိုင်းကို အသာထိကိုင်ထားလိုက်၏။

“ဟာ”

ထိုအရိပ်ကြီးသည် သူ့ထံ တန်းတန်းမတ်မတ်လျှောက်လာနေရာမှ တစ်စိတ်ကူးပေါက်သွားလေသည်မသိ။ နောက်သို့လှည့်ပြေးသွားလေတော့၏။ မောင်ကြွေထွက်သွားရာနေရာဘက်ဖြစ်ချေတော့၏။

စွမ်းစွမ်းနှင့် လက်စွမ်းပေါင်းစပ်ရာမှ ဆိုက်

၁၃၁

“ဟား.. ဟော်ပါသေးရဲ့..”

သူ့လက်ဖြင့် တို့ထိထားသော မြားကိုင်ကို ထွတ်ထွတ်ပြီး သူ့မျက်နှာ
ခွေးစေးများကို ပွတ်သပ်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ..

“ဝေါင်း”

“ဝရောင်း .. ဝေါင်း”

ဆိုသည့် ကြောက်လန့်ဖွယ်အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရတော့၏။

ဘုရားရေ .. မောင်ကြံထွက်သွားရာဘက်မှ ကြားလိုက်ရသော ကျားကော
အသံပါကလား။

ကျားကောင်၏အသံကို ခန့်ခွန်း၍ ပြောရပါလျှင် သားကောင်တစ်ကောင်
ရလိုက်သည်ကြောင့် မာန်ဖီတိန်းဟောကိစ္စကြွေးကြော်နေခြင်းဖြစ်ချိန်မည်။

“ဒုက္ခပါပဲ”

မောင်ကြံအတွက် စိုးရိမ်သွားမိ၏။ သို့ကြောင့်လေးကောင်းကိုယူ၍ ထိုင်ရာ
ထလိုက်သည်။

သည့်နောက် မောင်ကြံထွက်သွားရာနောက် လိုက်သွားလေတော့သည်။

“ဟာ”

ကျားတောင်ခြေရာတွေပါကလား။ ဘယ်စုန်းကဖြတ်သွားထားလေ
လိမ့်။ သို့ဖြစ်၍ ခြေရာကို အသေအချာပြုကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

ကျားကောင်ခြေရာအောက်မှ လဲမြဲနေသော မြစ်ပင်ငယ်သည် သူကြား
နေသည့်ကြားမှ တဖြည်းဖြည်းပြန်ထောင်လာသည်။ ထိုသည်ကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့်
စောစောလေးကမှ ပြတ်နင်းသွားပုံဖြစ်ချေ၏။

သုခုမစာပေတိုက်

ဆိုက်

ထူးဆန်းလိုက်တာ.. ဒီနေရာမယ် သူရှိနေတာပဲ.. ဘယ်ကွက်က ကျား
ရိုက်လျှောက်သွားသည်ကို သူမသိရပါလိမ့်။

စောစောကတင် အရိပ်မည့်ကြီး လျှောက်သွားသေးသည်ပဲ။ နို့ဆီလွှင် နို့
အရိပ်မည်းကြီးက ကျားကောင်ကြီးဖြစ်နေလေသည့်လား။ စဉ်းစားလိုက်မိသည်
ကွင် ကြတ်သီးမြန်းခနဲထသွားမိပြန်တော့၏။ သို့ကြောင့် လေးကောင်းကိုကင်းတင်းဆုတ်
ကိုင်ထားမိသည်။ ရုတ်ခြည်းအန္တရာယ်နှင့်ရင်ဆိုင်ရပါလျှင် လျှပ်တစ်ပြက်ပစ်ခတ်နိုင်
ရန် မြားတစ်ချောင်းကိုလည်း ဘယ်လက်မှ ဆုတ်ကိုင်ထားလျက်ရှိချေ၏။ သို့ ရှေ့သို့
အစိုက်မတ်မတ်လျှောက်ခဲ့ရာမှ ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းချွန်ဖွယ်ပင်တစ်ခုခုအားတွင် မောင်ကြံ
ကိုတွေ့လိုက်တော့သည်။

“ဟာ.. မောင်ကြံ.. မောင်ကြံ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ..”

ခွေခွေလေးလဲကျနေသော မောင်ကြံအနားသို့ ပြေးသွားပွေ့ထူလိုက်၏။

“ဟာ..”

မျက်လုံးပြူးထွက်သေနေလေပြီပဲ။ မောင်ကြံတစ်ကောင်အသက်မထွတ်မီ
ထိတ်လန့်ကြောက်မက်ဖွယ် မြင်ကွင်းတစ်ခုမြင်လိုက်ခြင်းဖြစ်ချိန်မည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို မဆုံမလဲလှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။

မည်သည့်အရိပ်အယောင်မျှမတွေ့။ ထူးခြားမှုဘာမျှမရှိ။ သို့ပေမင်
မောင်ကြံ၏အလောင်းနားတွင် လူခြေရာတစ်ခုထင်းထင်းကြီးတွေ့လိုက်ရသဖြင့်
အံ့ဩထိတ်လန့်သွားမိတော့သည်။

ထိုနေရာတွင်သူကြာကြာမနေပါတော့ချေ။ သို့ကြောင့် မောင်ကြံ၏
အလောင်းကိုထမ်းဖိုးကာ ထိုနေရာလေးမှ ကသိုက်ကရိုက်ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

ထိုနေရာလေးတွင် မောင်ကြံ၏ဦးလေးနှင့်မြားကံတို့ပျံ့ကျလျက် ကျန်ရစ်

သုခုမစာပေတိုက်

လှောင်သည် မောင်ကြီးအလောင်းကို ထမ်းပိုး၍ခြေဦးတည်ရာလျှောက်ခံ
သော်လည်း ကံအားလျော်စွာပင် နွယ်တောမှ ထွက်၍ ခုခံပေတော့သည်။

ထိုမောင်ကြီးနှင့်လှောင်တို့၏ အဖြစ်အပျက်သည် သံတွင်းကြီးရွာသူကြီး
ဦးဖိုးနှောင်း၏သူကြီးသက်တမ်း (၄)နှစ်အတွင်း ပထမဦးဆုံးကြုံလိုက်ရသည့် နွယ်
တောနှင့်ပတ်သက်သော ဇာတ်လမ်းတစ်ခုပင်ဖြစ်ချေတော့၏။

မောင်ကြီးနှင့်လှောင်တို့ကွဲပြားခြားနားစွာ နောက်ပိုင်း မည်သူမျှ နွယ်တောအနီးသို့
ပင် ကပ်ဝံ့သူမရှိကြတော့ချေ။

မှောင်စပျိုးအချိန်လောက်တွင် ထိုနွယ်တောနားဖြတ်သွားဖြတ်လာသူတို့
အနေဖြင့် နွယ်တောအတွင်း တော်လှံသံများကြားရခြင်း၊ ကျားဟိန်းသံများကြားရခြင်း
နှင့် ကြုံတက်ကြလေ၏။

ထိုသည်ကိုတောအတွဲ အကြံနည်းသူများသည် ထိတ်လန့်ခြောက်ခြောက်
ကြတုန်၏။

ရွာသူရွာသားအားလုံးက လှောင်တို့ခြင်ခဲ့သည်ဟုပြောသောအရပ်ကြီးကို
ဆေးဆရာကြီးဦးဒိဋ္ဌဟူ၍ယူဆလိုက်ကြကေ၏။ ဦးဒိဋ္ဌတစ်ယောက် နွယ်တောစောင့်
တောပိုင်ကြီးဖြစ်နေသည်ဆိုခြင်းကိုလည်း အကြွင်းမဲ့လက်ခံလိုက်ကြ၏။

ယခု စောချစ်ထွန်းသည် သူကြီးဦးဖိုးနှောင်းအတွက် ဒုတိယကြုံလိုက်ရ
သော နွယ်တောနှင့် ပတ်သက်သည့်သေဆုံးခြင်းဖြစ်ချေတော့သည်။

သူကြီးဦးဖိုးနှောင်းသည် အင်မတန်ခေါင်းခဲသွားရတော့၏။ နွယ်တောသို့
ခိုးသွားသူတွေသည် ဤသို့အဖြစ်မျိုးဖြင့်ကြုံကြရပေတော့မည်ဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စားနပ်ရိက္ခာပေါမူဖြင့် လွယ်လင့်တကူရှာဖွေရနိုင်သော
ကြောင့် တစ်ဦးတစ်ယောက်လေသော အယုံအကြည်မရှိသည့် ရွာသားတို့ ခိုးဝှက်သွားနိုင်သော
တော့၏။

သို့ဆိုပါလျှင်လည်း မောင်ကြီးနှင့်စောချစ်ထွန်းတို့ကဲ့သို့ အဖြစ်မျိုးကြုံရခြင်း
မည်သာဖြစ်၏။

လှောင်သည်လည်း မသေမပျောက်ပြန်လာခဲ့သည်ဆိုငြား နူးသွပ်သွားခဲ့
သည်မဟုတ်ပါကလား။

ထိုနွယ်တောနှင့်အနီးဆုံးရွာသည် သူ့သံတွင်းကြီးရွာပင်ဖြစ်၏။ သို့ကြောင့်
သံတွင်းကြီးရွာသူ၊ ရွာသားများနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့တွင် တာဝန်လုံးလုံးရှိသည်
မဟုတ်ပါကလား။

သည်အတိုင်း မသွားရ။ မလာရ ပိတ်ပင်ရုံဖြင့် မလုံလောက်ချေဦးတို့
တွတ်မိလိုက်၏။

သည်ကိုစွဲကို တစ်နည်းနည်းဖြင့်ဖြေရှင်းမှုဖြစ်ချိမ့်မည်။

သို့ကြောင့် . . .

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင်လှိုင်သည် သံတွင်းကြီးရွာသူကြီး ဦးဖိုးနှောင်း တကား
တကလာရောက် အကူအညီတောင်းခံလာသည်ကြောင့် အားခြင်းဆိုသလိုပင် သူကြီး
ဦးဖိုးနှောင်းနှင့်လိုက်ခဲ့ကြတော့၏။ ဦးဖိုးနှောင်းပြောပြလေသည့် အထက်ပါ
အကြောင်းအရာတို့သည် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင်လှိုင်အတွက် လွန်စွာမှ စိတ်ဝင်စား
ဖွယ်ကောင်းသောဇာတ်လမ်းပင်ဖြစ်ပေတော့၏။

"သံတွင်းကြီးရွာသား လှောင်ဆိုတဲ့သူကော ချိုသေးလား"
ကျွန်တော်ကသူကြီးဦးဖိုးနှောင်းကိုမေးလိုက်၏။

"ရှာသွပ်ပြီရွာကထွက်သွားတာကြာပြီ . . သူ့သတင်းတာမှလဲမကြားရ မသိ
ရတော့ဘူး"

ဘယ်တတ်နိုင်ပါတော့မလဲ . . ဆေးဆရာကြီးကို ခြင်ခဲ့ပါသလားဆိုသည့်
သံတွင်းကြီးရွာသားလှောင်ဆိုသူကို ဂယဏနမေးခမ်းရလျှင် ကျွန်တော်အနေဖြင့် ဆုံး

ဖြစ်ချက်တစ်ခုလေးနိုင်လိမ့်မည်ထင်၍ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သူကြီးပြောပုံအရ ထိုသူ ကိုတွေ့နိုင်စရာအကြောင်းမရှိတော့ပြီ။

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် သံတွင်းမြို့ရွာသို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့သည်။

သူကြီးဦးဖိုးနောင်အိမ်တွင် ညအိပ်ထည်းလိုက်ကြသည်။ သူကြီးအိမ်တွင် ညစာစားကြသည်တွင် ထူးခြားသောမင်းတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ကြသည်။

“ပဒတ်လား . . ဒီအချိန် ပဒတ်မှပေါ်သေးပါဘူးဗျာ . .”

ဦးခေါင်းပိုင်းနှင့် လက်နှစ်ဘက်တွဲလျက် တစ်ဝိုင်း၊ ဗိုက်သားတစ်ဝိုင်းနှင့် ဖင်ပိုင်းနှင့်နောက်ခြေတွဲလျက် တစ်ဝိုင်း၊ ကောင်လုံးကို သုံးဝိုင်းပိုင်းထားဟန်တူသည့် အကြွပ်ကြော်ထားသည့် အသားတစ်ကုံးကို ယူစားလိုက်ရင်းပြောလိုက်၏။

“ဆရာလေးတို့စားဖူးဘူးထင်တယ် . . ကျွန်တော်တို့ရွာမှာတော့ အင်မတန် စားကြတာလား . .”

“ဘာကောင်လုံးဗျ . .”

လင်းမြင့်လှိုင်က အကြော်တစ်ကုံးယူစားရင်း မေးလိုက်ပြန်၏။

“ပုတ်သင်ပျံလေဗျာ . .”

ကျွန်တော်နှစ်ယင်းမြန်လှိုင်သည် တစ်ယောက်မျှတန်တစ်ယောက်ကြည့် လိုက်ကြသည်။ ပြီးပြီးပြီလိုက်ကြကာ တစ်ကုံးဆီထပ်နှိုက်စားလိုက်ကြပြန်၏။

“ဒီကောင်က အကြွပ်ကြော်စားမှ ကောင်းတာဗျ . .”

“အေးဗျာ . . ပုတ်သင်ပျံဆိုတာဆိုတော့ သိတယ် . . စားရမှန်းလည်းခေါ် ဘူး . . စားလည်းမစားဖူးဘူး . .”

ကျွန်တော်တို့သည် ထမင်းပိုင်းသိမ်းလိုက်ကြပြီးနောက် သူကြီးအိမ်ရှေ့ တွက်လပ်တွင်ရှိ ကွပ်မျစ်တွင်ထိုင်၏။ စကားစပြည်ပြောနေကြပြန်သေး၏။

ညဉ့်အတော်နက်သည့်တိုင် စကားပြောကောင်းတုန်းဖြစ်နေ၏။

တောင်ခြေရွာကလေးဖြစ်သည်ကြောင့် တိတ်ဆိတ်လှနေ၏။ အတော်ညဉ့်နက်သည့် တိုင်ဟု မြေခရပေမင့် စက်နာရီအချိန်အားဖြင့် ည ၈:၀၀ နာရီလောက်သာ ခြုံငုံ သေး၏။

မြို့ပြနေလူတွေအတွက်တော့ဖြင့် အိပ်ချိန်မဟုတ်ပါသေးချေ။

“သူကြီး အိပ်ချင်လျှင်ဖြင့် အိပ်ချေနော် . . ကျွန်တော်တို့က ဒီအချိန်မှာ အိပ်ချိန်မဟုတ်သေးတော့ အတော်နဲ့ အိပ်ယာဝင်ဖြစ်လိမ့်မယ်မဟုတ်ဘူး”

“ရပါတယ် . . ဆရာလေးတို့ရယ် . . ကျွန်တော်ကလည်း အတော်နဲ့အိပ် လေ့အိပ်ထမရှိပါဘူးဗျာ . .”

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် အေးအေးလူလူစကားစပြည်ဆက်ပြော နေကြပြန်၏။

“နို့နေပါဦး . . နွယ်တောဆိုတာ ဘယ်လောက်မှာရှိလဲ . .”

လင်းမြင့်လှိုင်ကမေးလိုက်၏။

လသာညဖြစ်သည်ကြောင့် သူကြီးအိမ်ရှေ့ဘက်ကျကျအတော်လှင်းလှင်း တွင် ရေးရေးမျှမြင်ရသော တောတန်းလေးတစ်ခုကို လှမ်းပြရင်း . .

“အဲဒါနွယ်တောပေါ့ . .”

ခပ်လှမ်းလှမ်းရယ်လို့ထင်ရပေမင့် . .

“ဒီကနေသွားလျှင်ဖြင့် အဲဒီရောက်ဖို့ တစ်မိုင်ခွဲလောက်လျှောက်ရတယ်”

ဟုသူကြီးကပြောသဖြင့် အံ့သြမိတော့၏။ သို့ရှိစဉ် . .

“ဝတ် . . ဝတ် . . ဝတ် . .”

“ဝူး . . ဘူး . . ဘူး . . ဝတ် . . ဘူး . .”

ရွာထိပ်လောက်ဆီမှ ရွာခွေးတို့ဆူညံစွာအော်နေ၊ အူနေကြသည်ကြောင့်

“ခွေးတွေဟောင်လှချည်လား . . ဟူလှချည်လား . .”

ဆင့်

ပြည်ပြည် ဘက်စုံ လမ်းကူးများ

သို့ ကျွန်တော်တပြောရင်း အသံလာရာဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

"တစ်ခါမှ ဒီလိုမြစ်ဖူးဘူးဗျ. . လူစိမ်းတစ်ယောက်ဝင်လာတာလား..

ဘာရဲတောင်လမ်းမှားဝင်လာတာလားမသိဘူး.."

သို့နယ်ပြောရင်း သူကြီးကထိုင်ရာမှထကာ အိမ်ခြံပြင်ထွက်သွားလေသည်။
ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လို့ပဲသည် သေနတ်ကိုယ်စီစွဲကိုင်၍ သူကြီးနောက်
လိုက်သွားကြတော့၏။

သူကြီးနှင့်အတူရွာလယ်လမ်းကြီးအတိုင်း ရွာထိပ်သို့ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။
ခွေးတစ်အုပ်ငါးအုပ်တို့ကြောင့် ရွာကွင်းမှ ယောက်ျားတစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ
သည် သူတို့အိမ်မှထွက်လာကြတော့၏။

"သူကြီး. . ဘာဖြစ်တာလဲဗျ. ."

"သိဘူးလေကွာ. . နို့ကြောင့် ငါထွက်လာတာ. ."

"ကျွန်တော်တို့လည်း လိုက်ခဲ့မယ်လေဗျာ. . "ဆိုလျက် လေးငါးယောက်
သော ရွာသားတို့သည် ခါးချွန်၊ ခါးရှည်၊ ရဲဒင်းတိုယ်စီကိုင်လျက် ကျွန်တော်တို့နှင့်
အတူ ရွာထိပ်သို့လိုက်လာကြတော့သည်။

သို့ဖြင့် ရွာထိပ်သုဿာန်သို့ရောက်လာကြ၏။ ရွာခွေးတို့သည် သုဿာန်
တွင်းသို့ပြည့်ကာ ဝိုင်းအုံ့ဟောင့်နေ. . အူနေကြခြင်းဖြစ်တော့၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရွာသုဿာန်တွင်းသို့ လှမ်းကဲကြည့်လိုက်ကြ
၏။

"ဟာ. ."

"အို. ."

"ဟင်. ."

"အလို. ."

သုစုမစာပေတိုက်

ဆိုင်

လရောင်ဖြင့် ရေးနေမြင်လိုက်ရသည်မှာ မြေပုံမှိုတွင် စိုက်ထားသည့်မှတ်
တိုင်များ အုတ်ဂူဖြူများကြားမှ မည်းမည်းသဏ္ဌာန်တစ်ခုတို့ တွေ့လိုက်ကြတော့၏။

"သရဲ. . သရဲ. . သရဲ. ."

သွေးနည်းသော ရွာသားတစ်ယောက်က ကြောက်လန့်စကားအော်ပြော
လေသဖြင့် . . .

"ဟိတ်ကောင်. . ဘာသရဲရမှာလဲကွ. . မင်းကြောက်တတ်လျှင် အာလီ
လိုက်လာရတာတုန်း. ."

သို့နယ် သူကြီးက လှည့်ဟောက်လိုက်လေသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လို့
သည် ပြုံးမိလိုက်တော့၏။

ထိုမည်းမည်းသဏ္ဌာန်သည် သင်္ချိုင်းအတွင်း ဒယီးယိုင်ဖြင့် ဝနာဇွှပ်
လျှောက်သွားနေခြင်းဖြစ်၏။

"လူတစ်ယောက်ဖြစ်မယ်ဗျ. ."

လင်းမြင့်လို့ကပြောလေသဖြင့် . . .

"ညဉ့်ကြီးမင်းကြီး ဒီလူသုဿာန်ထဲမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ မသိဘူး. ."

သူကြီးက သို့နယ်ပြောပြီး ရှေ့မှဦးဆောင်၍ သုဿာန်တွင်း ဝင်သွားတော့
သဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည်လည်း သူကြီးနောက်မှ ကပ်လိုက်သွားကြတော့၏။

"ဟာ. ."

ထိုသဏ္ဌာန်သည် ကြည့်နေရင်းကြားမှ မြေပေါ်သို့ လဲပြိုကျသွားတော့၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုသဏ္ဌာန်လဲကျသွားရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ်
သွားလိုက်ကြ၏။

"ဟင်"

"အာ. ."

သုစုမစာပေတိုက်

“ဟာ..”

လူသားတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၏။

“က.. ဒီလူကို မင်းတို့ရုပ်ပေါ် ပွေ့တင်ကြစမ်းကွာ..”

သူကြီးက သူ့ရွာသားများကို ခြိတ်စိုက်သည်။ သုဿန်ရုပ်ပေါ်တွင် ထိုသူတို့တင်လိုက်ပြီးနောက် သူကြီးက အသေအချာကြည့်ပြီး..

“ဗါ.. တို့ရွာသားမှ မတုတ်တာချည်ကွာ..”

“သူတယ်ရွာကလဲ.. မင်းတို့ထဲမှာ သူတို့ခံတဲ့သူရှိလား..”

သူကြီးက သူ့ရွာသားတို့ကို လှည့်ဆေးလိုက်၏။

“သီတယ်.. သူကြီး.. ဒီလူ ပာဇာနည်ကုန်းရွာသား မုဆိုးခင်မောင်မဲ့ကွာ..”

“ဟေ့..”

“မှန်း..”

ဆိုလျက် သူကြီးက ထိုသူကို အသေအချာပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး..

“ဟုတ်ပါရဲ့ကွာ.. ခင်မောင်မဲ့ပေ.. သူက မျက်လုံးကြီးပြူးထွက်.. ခိုက်

ကြီးကလည်း စောင်းနေတော့ ငါမမှတ်မိတာမဲ့ကွာ.. ဧကန်နဲ့ ဒီတောင် နွယ်တောထဲ ဝင်ခဲ့ပြန်ပြီထင်တယ်..”

သူကြီးစကားကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် လွန်မင်းရွာ စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြတော့၏။

ထိုသူကို အသေအချာကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟာ..”

အသက်မရှိတော့ပါဘဲလား။ ပါးစပ်မှလည်း တံတွေးမြှုပ်တို့ လျှံထွက်နေသည်။ သူ၏နှာခေါင်းပေါက်ဝတွင် မည်းမည်းအရာလေးတစ်ခု စာလုပ်လုပ်ပြနေသည့်ကြောင့် အသေအချာ အနားတစ်ခုစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ..”

“ဟင်..”

သူ၏နှာခေါင်းပေါက်မှ စာလုပ်လုပ်ဖြစ်နေသော အရာလေးကို ရွာသားတစ်ယောက်အား ဆွဲထုတ်ခိုင်းလိုက်သည်တွင် အိမ်ခြောင်အရှင်လေးတစ်ကောင် ဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်ကြသဖြင့် အားလုံးအံ့အားသိမ်မွေ့ကြတော့၏။

“ဟုတ်ပါပြီ.. ဒီတောင် နွယ်တောထဲဝင်ခဲ့တာဖြစ်မယ်.. နို့ကြောင့် နွယ်တောပိုင်ကြီးက ပြုစားလိုက်ပြန်ပြီထင်ပါရဲ့ကွာ..”

သူကြီးပြောသည်ကို လက်မခံနိုင်သော်လည်း သေသူ၏နှာခေါင်းတွင်းမှ အိမ်ခြောင်လေးတစ်ကောင် ထွက်လာခြင်းကိုမြင်လိုက်ရသည်လည်းဖြစ်၍ မည်သို့မှန်းဖြစ်ရမည်မသိဖြစ်ချေတော့၏။

“က.. ဒီတောင်အလောင်းကို ဒီမှာပဲ ထားလိုက်တော့ကွာ.. မင်းတို့တွေမှာပဲ အလောင်းစောင့်နေလိုက်ကြကွာ.. နက်ဖြန်မှ သူ့ရွာကိုလူလွှတ်ပြီး အကြောင်းကြားရမယ်..”

သည့်နောက် ကျွန်တော်တို့သည် သူကြီးအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြတော့၏။

ကျွန်တော်တစ်ညလုံးအိပ်မပျော်ခဲ့ပါချေ။

ကျွန်တော်တို့တို့သည် နွယ်တောသို့သာ ရောက်နေတော့၏။

လူတွေကိုပြုစားသည်ဆိုသော တောပိုင်တောင်ပိုင်ကြီးကို တွေ့လိုက်ချင်မိပါသိ။

တောပိုင်တောင်ပိုင်တို့ရှိကြသည်ကို အယုံအကြည်မရှိသည်တော့မဟုတ်ပေမယ့် လူတွေကို ဒုက္ခပေးပြုစားတတ်သည်ဆိုခြင်းကိုတော့ဖြင့် လက်မခံချင်လိုသောတော့ပိုင်ခုခံတော့ဖြင့် မှားယွင်းနေခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။

နောက်နေ့မနက်တွင် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် သံတွင်းကြီးရွာသား

မုဆိုးကြီးစောအာဝါးကိုခေါ်၍ နွယ်တောသို့ ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

မကြာလိုက်သော အချိန်ကလေးတွင် နွယ်တောတွင်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့သည်။

ထိုနွယ်တောတွင် နွယ်ပေါင်းစုံရှိ၏။ ကင်မွန်းချုံနွယ်ရှိ၏။ ဆူးပုတ်ချုံနွယ် ယင်းရှိ၏။ ငရုတ်ကောင်းနွယ်များလည်း တွေ့ရ၏။ ကျားမနိုင်နွယ်လည်းရှိ၏။ သည့်ပြင် ဆောင်တော်ကူးနွယ်စင်လည်းရှိပြန်၏။ လူတို့အတွက် အလုံးဝင်ဆေးဖက်ဝင် နွယ်တို့သာမက အခြားဆေးဖက်ဝင် သစ်ပင်လတ်၊ သစ်ပင်ကြီးတို့လည်း ရှိနေပြန် သေး၏။

ထူးခြားလှသောတောဖြစ်ချေ၏။
နွယ်ပင်မျိုးနွယ်စုအားလုံးရှိကြသည်ပဲ။

သည့်ထက်ပို၍ထူးခြားသည်မှာ ထိုနွယ်တောအတွင်းဝင်သွားသူမှန်သမျှ သွေးပျက်ကာ ရူးသွပ်ပြန်ရောက်လာကြသူများဖြစ်၏။ သည့်နောက် ထူးခြားစွာ ဝေဒနာခံစားသေဆုံးသွားကြရခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရူးသွပ်သွေးလေချောက်ချားပြန် ရောက်လာသူများသည် ဗျို အန်ကြခြင်း၊ ဝမ်းဗိုက်ကြီးများ ဖောင်းကားလာကြခြင်း မည်သည့်အစာမျှလည်း စားကြတော့။ အော့အန်လို့သာနေကြ၏။ သို့သော် အန် ရာ၌ အိမ်ခြေပေါက်စလေးများပါလာတတ်သည်ကို အံ့ဖွယ်တွေ့ရ၏။ ဘာအတွက် ကြောင့်ရယ်တော့မသိပါချေ။ သံတွင်းကြီးရွာသားတို့အပြော.. ထိုနွယ်တောဝိုင်းကြီး က ပြုစားခြင်းဟု ဆိုကြသည်။

ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သံတွင်းကြီးကျေးရွာသူကြီး ဦးဖိုးနှောင်းက ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်ကို အတူအညီတောင်းခံလာသည်ဖြစ်၍ ထိုနွယ်တော အတွင်း ဒေသခံမုဆိုးကြီး စောအာဝါးနှင့်ရောက်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဤပဲခူးရိုးမတကြော နံနံစင်စပ်ရောက်ခဲ့

ကြပြီး ထိတ်လန့်ဖွယ်၊ အံ့သြဖွယ်၊ ကြည်နူးဖွယ်အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံကြုံခဲ့ဖူးပြီဖြစ်၏။ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် ဖြစ်ရပ်ဆန်းများနှင့်လည်း ကြုံခဲ့ပေါင်း မနည်းချေပြီ။

သို့ဖြစ်၍ တောထစ်တောအတွင်း ဝင်လိုက်သည်နှင့် ထိုတောအသားဘာ ကို အနည်းအကျဉ်းမျှတော့ဖြင့် ကြိုသိထွက်ဆထားပြီးဖြစ်၏။ ခန့်မှန်းမိပြန်၏။

ယခုရောက်ခဲ့ကြသော နွယ်တောကိုဖြင့် မည်သို့သောတောမျိုးဖြစ်နိုင်သည် ကို လုံးဝမခန့်မှန်းနိုင်ပါ။

ကြမ်းတမ်းသော စောဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ပြော၍မရနိုင်သလို အေးအေး ချမ်းချမ်းရှိလိမ့်မည်ပုံလည်း မမြင်မိပါချေ။

သို့ဖြစ်၍...

“ကိုလင်းရေ.. ဒီတောက တစ်မျိုးပဲဗျ.. ကျွန်တော်တို့ရောက်ခဲ့ဖူးတဲ့ တောတွေမျိုးနဲ့ လုံးဝမတူတာတော့ အမှန်ပဲဗျ.. ဥပမာ အရှင်းဆုံးပြောရလျှင်ဖြင့် သွေးအေးအေးနဲ့ ရက်စက်တတ်တဲ့ လူသတ်သမားရဲ့ သတ်တွင်းထဲရောက်လာရ သလိုမျိုး ခံစားရတယ်လို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်ကသွား တက်လေးပေါ်၍ပြီးလိုက်ပြီး..

“ဟုတ်တယ် ကိုစိုက်ရေ.. သတိစီရိယတော့ ရှိပေလေစေဗျာ.. ဒီတောထဲ စဝင်ကတည်းက ထီးထီးမားမားသစ်ပင်ကြီးရယ်လို့ သိပ်မတွေ့ပေဘူးဗျ.. နွယ်နွယ် နွယ်ပင်တွေနဲ့ ချုံပုပ်ပင်ချည်းတွေသဗျ.. နို့ခံကြာလည်း ကျားကောင်ရှိတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တယ်..”

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော်အားပြောရင်း ဒေသခံမုဆိုးကြီးစောအာဝါး ဘက်သို့လှည့်လိုက်ကာ..

“ဖထိ ဒီတောနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာတွေသိထားတုံး.. ပြောပါဦး.. ဖထိက ဒီအရပ်ဇာတိလည်းဖြစ်တော့ သိမှာပေါ့..” ဟုမေးလေ၏။

"ဟင်း... သူကြီးမိုးနှောင်းရဲ့ အဖေ သူကြီး ဖိုးဒေါင်း လက်ထက်မှာတော့ ဖြင့် ခုလိုအဖြစ်မျိုးတွေ မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူးကွ... ဖိုးဒေါင်းအဖေ ဖိုးကောင်းလက်ထက်မှာတော့ ဆရာလေးတို့ကို သူကြီးမိုးနှောင်းပြောပြတဲ့ ဇာတ်လမ်းပဲရှိခဲ့တာချည်းကွာ... ခုမှဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲလိမ့်ကွာ... အေးလေ... ဖိုးဒေါင်းလက်ထက်က ဘယ်သူ့ဒီနှယ်တော့ထဲ လာဝံ့ကြတဲ့သူတွေမှ မရှိကြတာကို... ဖိုးဒေါင်းလက်ထက်မှာ ငယ်သေးတယ်ကွ... ဖိုးနှောင်းထက်တော့ ငါကြီးတယ်ကွ... နို့ပေမင်း... ငါကကမ္ဘာ့ဇွာကပြောင်းလာတာဆိုတော့ ဘယ်လိုပြောမလဲ... သူကြီးထုတ်ထားတဲ့ အမိန့်ကို ငါမလွန်ဆန်ရဲဘူးလေကွာ... ဒီနှယ်တော့နားကို ကပ်တောင်မကပ်ပါဘူးကွာ..."

သို့နယ်ပြောပြီး ဖောအာဝါးသည် ခံတွင်းချင်လာသည်ဖြစ်၍ ဇာနည်မသိ ခံပုံစံအတွင်းမှ ကွမ်းတစ်ယာကို ထုတ်ယူ၊ ပါးစပ်တွင်းထည့်လိုက်သည်။

သည်နောက် ကွမ်းကို ခြွင်းလိုက်ပြီး "ဖို့ခန့် ငွေထုတ်လိုက်ပြန်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ဘာမှရှေ့ရေရာရာ သေသေချာချာပြောမပြန်သော စောအာဝါးကို အားမလိုအားမရကြည့်ပြီး ရှေ့တူရှုသို့ ဆက်လျှောက်သွားတော့၏။

ယခုဤတောအတွင်း ဝပ်သွားသူမှန်သမျှ စောနာဆီးကို ခံစားရတာ အေးအန်၍သေး ဆိုးသွားခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် အန်ရာတွင် ထူးဆန်းစွာ အိမ်မြောင်ပေါက်စနများပါလာတတ်သည်ကို အကြောင်းပြုကာ တောစောင့်နတ်ကြီးက မကြိုက်သည်ကြောင့် ပြုစားလိုက်လေခြင်းဟု ဆိုကြည်စွဲမှတ်နေကြတော့၏။ ဘယ်တွက်ဆိုဖြစ်ရပါသနည်း။

ကျွန်တော်တို့ ထိုနှယ်တောအတွင်း ဗင်ယာခံကြသည်မှာ နေမွန်းတိမ်းလှ တိုင်ရုံရှိပြီဖြစ်သည်။

မည်သည့်သားကောင်မျှကော့ဖြင့် မတွေ့မိပါသေးချေ။ ထူးခြားမှုဆို၍ သစ်ပင်နှယ်ပင်ပိုင်းထိလိုတွင်မတော့ အိမ်မြောင်ကြီးခေါ်များကို တွေ့မြင်ရခြင်းပင်

ဖြစ်သည်။ စောတောင်များအတွင်း အိမ်မြောင်တွေ ရခြင်းသည် အံ့ကြွဖွယ်မဟုတ် ဆိုပြီး ဤလောက်များများ တွေ့ရခြင်းသည် ထူးဆန်းသည့်ဟူတော့ဖြင့် ပြော၍ရ၏။

"ကိုလင်းရေ... အိမ် မြောင်တွေ ဒီလောက်များများ တွေ့ရတာကို ကြည့်ခြင်း အားဖြင့်သူကြီးမိုးနှောင်းပြောတဲ့ သူ့အတိုးဖြစ်တဲ့ သူကြီးမိုးနှောင်း လက်ထက်က ဆေးဆရာကြီးမိန်းမ အိမ်မြောင်တွေ ဝယ်စုဆောင်းထားတယ်ဆိုတာ ပြန်နိုင်တယ်ဗျ" သို့နယ် ကျွန်တော်ကပြောလိုက်သည်။

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြုံးစရာသာလျှင် လုပ်နေချေတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ဆက်လျှောက်ကြသည်တွင် ဆူးဝတ်နှယ်ပင်ပေါ်မှ တောကြောင်တစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့်...

"ကျွန်တော်တို့ဆေနတ်ကို အသုံးမပြုချင်သေးဘူးဗျာ... ခင်ဗျားလေးနဲ့ ပစ်ချေဗျာ... "လို့ ကျွန်တော်က စောအာဝါးကို ပြောလိုက်သည်။

သို့ပြောပြီး ကျွန်တော်သည် နားလိုသည်လည်းဖြစ်၍ မြေပြောင်ပြောင် ကုန်းညှို့လေးတွင် ထိုင်ချလိုက်ရင်း စောအာဝါးကို ကြည့်နေလိုက်တော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း ကျွန်တော်နားတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ဟော့၏။

"ဝှစ်" စောအာဝါး ပစ်လွှတ်လိုက်သော မြားတံသည် တောကြောင်တို့ ထိမှန်သွားပုံရ၏။

"ခွီး... "ရယ်လို့ အော်လျက်... နှယ်ပင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျလာ၏။

ချက်ကောင်း ထိမှန်ပုံမပေါ်၍ဖြစ်မည် တောကြောင်သည် မြေပြင်ပေါ်သို့ 'ဘုတ်'ခနဲ ပြုတ်ကျလာသော်လည်း ရုတ်ချည်းချီတောအတွင်း ပြေးဝင်သွားတော့၏။ စောအာဝါးသည်လည်း ထွက်ပြေးသွားသော တောကြောင်နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားတော့၏။

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်
လိုက်ကြလျက် ပြေးမိကြတော့၏။

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ပါ။”

သို့ဆိုလျက် မြေပြောင်ပြောင် အနီပင်ကောင်းကောင်းဖြစ်သည်ကြောင့် မြေ
ပေါ်တွင်ပင် ကျောခင်းလိုက်ကြတော့၏။

သို့ ကျောခင်းလျက် အတွေးကိုယ်စီဖြင့်ပင်နေလိုက်ကြ၏။ မည်သူ
ကြာကြာ တွေးနေမိကြသည်မသိ။

“ဝေါင်း . . .” ရယ်လို့ ကျားကောင်တိုင်းဆဲသံသံကြားလိုက်သည်ကြောင့်
စောအာဝါးအတွက် ပိုးရိမ်စွဖြစ်လာကာ လိလျောင်းနေရာမှ နှစ်ယောက်သား ကဟာ
တသီထထိုင်လိုက်ကြသည်။

“စောအာဝါးတစ်ယောက် ဘယ်များရောက်သွားပါလိမ့် . . .”

“ဒဏ်ရာအနာတရနဲ့ မြေးထွက်သွားတဲ့တောကြောင်နောက် လိုက်သွား
တာပဲဗျာ . . .”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ဗျာ . . . လိုက်မမီရှာမတွေ့လျင်လည်း ပြန်လာဖို့တော့
ကောင်းတာပေါ့ . . .”

ဆို ကျွန်တော်ကအပြစ်တင်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“တခြားသားကောင်ရလို့ရပြား . . . ဒီနားတဝိုက် လှည့်ပတ်အမဲရှာနေတာ
ဖြစ်မလျှော့ . . .” လို့ လင်းမြင့်လှိုင်ကပြောပြီး ပြန်လှည့်လိုက်ပြန်၏။

ကျွန်တော်သည်ကား စောအာဝါးအတွက် ပူပင်နေရတော့၏။ သို့ကြောင့်
ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ကာ စောအာဝါးထွက်သွားရာ လမ်းဘက်သို့ လေးမျှော်ကြည့်
နေလိုက်သည်။

သို့ဖြင့်အားမရလေသည်ကြောင့် . . .

“ကိုလင်း ခဏလေးဗျာ . . . ဒီနားလေးထွက်ကြည့်ချေဦးလေ . . .”

သို့ဆိုလျက် စောအာဝါးထွက်သွားရာ လမ်းကြောလေးအတိုင်း လျှောက်
သွားလိုက်သည်။

အတော်လှမ်းလှမ်းနေရာရောက်သည်တိုင် စောအာဝါး၏ အနိပ်အယောင်
ပင်မတွေ့မိချေ။ သဲလွန်စပင် မမြင်မိချေ။ သို့ကြောင့် . . .

“ဦး . . . ဦး . . .”

သို့နွယ် အချက်ပေးအသံပြုလိုက်သည်။ မြေဝပ်ငှက်နှင့် ယုန်ငယ်တို့
ကျွန်တော်အသံကြောင့်ထိတ်လန့်တကြား ပြေးထွက်သွားကြတော့၏။

သို့သားကောင်ငယ်တို့ ရုတ်ခြည်းပြေးလွှားသံ တိတ်ဆိတ်သွားသည်တွင်
ကျွန်တော်၏ဘေးဘက်ချုံနွယ်ကောနောက်ကွယ်မှ သစ်ရွက်ခြောက်တို့အပေါ်တွင်
နင်းလျှောက်သွားသံကြောင့် ထိုချုံနွယ်နောက် လှမ်းကကြည့်လိုက်၏။

သားကောင်ကြီး၏ ခြေရာသံတော့ဖြင့် မဖြစ်နိုင်။ တွားသွားသတ္တဝါကောင်
ငယ်ဖြစ်နိုင်သည်ကို သိလိုက်သည်ကြောင့် သို့ချုံနွယ်ပင်နောက် တိတ်ဆိတ်စွာ ဆုတ်
တပ်သွားလိုက်၏။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

မြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်တော်ရယ်မောလိုက်မိ၏။

တောလိပ်ကြီးတစ်ကောင်သည် ကျွန်တော်ပြန်အချက်ပေးသံကြား
သည်ကြောင့် ထိုနေရာလေးမှ ပြေးလွှားထွက်သွားရန် ကြိုးစားနေခြင်းဖြစ်၏။ နို့
မင် ထိုလိပ်ကောင်၏ ခြေထောက်တွင် ချုံနွယ်တစ်ခုနှင့်ရစ်ပတ်ငြိကွယ်နေသည်
၍ ထိုနေရာလေးမှ ဝေးဝေးသို့ ပြေးလွှားမသွားနိုင်ခြင်းဖြစ်ချေတော့၏။

“ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချင်း” ဆိုသလို ကျွန်တော်တို့ ယခုလိုနေ
ယခုလိုအချိန်တွင် သေနတ်ကို အသုံးမပြုလိုလည်ဖြစ်၍ စောအာဝါးကို မကြည့်

အလို့ငှာ တာဝန်ပေးလိုက်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့စားရန် ရိက္ခာမပြောလေနှင့်သူ
သည်ပင် ကျွန်တော်တို့ထံပြန်ရောက်လာခြင်းမရှိသေးသည့်ကြောင့် ထိုတောင်လိပ်
တောင်ကိုပင် ညစာအလို့ငှာ ကောက်ယူ၍ လင်းမြိုင်လှိုင်ရှိရာသို့ ပြန်ခဲ့ချေတော့
သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီမယ်ပဲစခန်းချရတော့မိဇွဲ... စောအာဝါးတစ်ယောက်
တော့ ဘယ်ခရီးပေါက်နေလဲမသိဘူး...”

“အင်းပေါ့ဗျာ... သူတော့... ဒီပြန်လာမှာပါ...”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြိုင်လှိုင်သည် ဆာလောင်နေသည့်လည်းဖြစ်
၍ ထင်းခြောက်တုံးများကို စုဆောင်း၍ မီးဖိုလိုက်၏။ ပြီး တောင်လိပ်လေးကို အသား
ဖျက်၍ တစ်တုံးမီးကင်လိုက်သည်။ မီးကင်သားမကျက်မီ လင်းမြိုင်လှိုင်ယူလာသည့်
ဝိစကီပုလင်းပြားလေးကို ပါတင်ဖွင့်ရေမပါသောက်လိုက်ကြသည်။

“စာမြန်စာလှည့် ဆောက်နေကြရမ်း လိပ်ကောင်သားမီးကင် ကျက်လေ
သည်တွင် အမြည်းလုပ်စားလိုက်ကြတော့သည်။ လိုရမယ်ရ စောအာဝါးအတွက်
လိပ်သားမီးကင် သုံးလေးတုံးခန့် ချန်ထားလိုက်ကြသည်။

ထိုသုံးလေးတုံးမှလွဲ၍ လိပ်စာစကောင်၊ ပုလင်းတစ်ပြားကုန်လှသည်တွင်
မိုဝေလာချေပြီဖြစ်၏။

ရေမရောက် သောက်ခဲ့ကြသည်ကိုး။

ရင်တွင်းသို့ယည်း ပူလောင်လာချေတော့၏။ သို့အတွက်ကြောင့်...

“ရေသွားရှာချေဦးမယ်...” ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာလေးမှ
ထွက်ခဲ့တော့၏။

“ကံအားလျော်စွာပင် မြောင်လေးတစ်ခုအတွင်းရှိနေသော ကျောက်ရေအိုင်
လေးအတွင်းမှ သောက်ရန်ရေရရှိလိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် ကြည်ကြည်လင်လင်ဖြင့် အေးစိမ့်နေသော ရေကိုတင်
ဆောင်လိုက်ပြီး လင်းမြိုင်လှိုင်အတွက် ဝါးဆစ်ဗူးဖြင့် ရေခပ်ထည့်ယူပြန်ခဲ့တော့
၏။

သို့ပြန်ခဲ့ရာ ခပ်လမ်းလွမ်းနေသည့် လင်းမြိုင်လှိုင်ရှိရာသို့လွမ်းကြည့်လိုက်
လင်းမြိုင်လှိုင်သည် မီးပုံနံအားတွင် ဂျွန်းဖက်ကို ထောင်လျက် လက်အား
ဖြင့် ပွေ့ဖက်ကာ ဆိုင်လျက် ခေါင်းစိုက်အိပ်နေလေ၏။

“ဟဟ...”

သူ့နေ့ကခပ်လမ်းလွမ်းတွင် လူစာစသောက်ကျောပေးရန်နေ၏။ ဘယ်
ပါလိမ့်... စောအာဝါးတော့ဖြင့်မဟုတ်တာ သေချာသည်။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြိုင်လှိုင်ရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်
သွားလိုက်သည်။

“အလိုလေးဗျာ...”

အလောတကြီး လျှောက်လာမိခြင်း၊ မူးယစ်ရီစေနေခြင်းကြောင့် ခဲလုံး
တစ်လုံးကိုခလုတ်တိုက်မိကာ မှောက်လျက်လဲကျသွားတော့၏။

လင်းမြိုင်လှိုင်သောက်ရန်အလို့ငှာ ဝါးခွက်ဖြင့် ခပ်ယူလာသော ရေခွက်
သည် လွင့်သွားချေတော့၏။

ကာဇာတ်နိုင်တော့ပါမည်နည်း။

ကပ္ပာကသီ လုံးလဲထလိုက်၏။

“ကိုလင်းရေ... ဆောရိပ်ဗျာ...” တဲ့ ပြောရင်းလင်းမြိုင်လှိုင်ကို လှမ်းကြည့်
လိုက်၏။

“ဟင်”

လင်းမြိုင်လှိုင်သည် စောစောကမြင်လိုက်ရသည့်ရှိရာအတိုင်း နီးပါး

သူ့နောက်တွင် ကျောပေးရပ်နေသည့် လူမရှိတော့ပါကလား။

“တို့လင်းရေ ဆော့နဲ့ပဲဗျာ.. ခင်ဗျားအတွက် ကျွန်တော်ရေခပ်လာပါရဲ့ စောစောတ ခလုတ်တိုက်လဲသွားတော့ကာ မှောက်သွားပြီဗျာ.. ဝါနဲ့ ခင်ဗျားနောက်မှာ ရပ်နေတဲ့သူ အယ်သူလဲဗျာ.. အဲဒီလူဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ..”

သို့ ကျွန်တော်ကမေးလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်သည် နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး တအံ့တကြလေသဖြင့်...

“ကိုမိုက် ဘာကိုပြောတာလဲ.. ကျွန်တော့်နောက်မှာ ဘယ်သူမှမရှိပါဘူးဗျာ..” လို့ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်လည်းမြင်လိုက်သည့် ပုံသဏ္ဌာန်ကို ပြောပြလိုက်၏။

“မဖြစ်နိုင်တာချည်းဗျာ..”

လင်းမြင့်လှိုင်သည် သို့နယ်ပြောပြီး ကျွန်တော်ကို သူ့ရွာတစ်ယောက်နှယ် ကြည့်နေလေတော့၏။ ပြီးနောက်...

“ကိုမိုက် အတော်မှူးနေပုံရတယ်..”

သို့နယ် ပြောချက် ပြီးကြည့်နေလေတော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင်ပြောသလို ကျွန်တော်သိပ်မှူးသွား၍ မြင်မိမြင်ရာ မြင်လိုက်လေခြင်းများလားဆိုသည်ကိုတော့ ဝေခွဲ မရပေမည် သည့်နောက်ပိုင်း ဘယ်လိုဘယ်လို အိပ်ပျော်သွားလေသည်မသိ နံနက်မိုးစင်စင်လင်းလေမှ သတိရနိုးလာရတော့သည်။

“ဥက ကိုမိုက်အတော်မှူးနေတယ်..”

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော်ကိုပြောမိကြည့်ရင်း သို့ပြောလေပြီးနောက်..

“ဥက စောအာဝါးလည်း ပြန်ရောက်မလာပေဘူး ဘာများဖြစ်နေလဲ မသိဘူး.. တောကြောင်နောက်လိုက်ရင်း ပြန်လင်းမမှတ်မိဘဲ.. ဘယ်ချော်တော့မလဲ သွားလဲ မသိဘူးဗျာ..”

“နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ..”

ကျွန်တော်ကမေးလိုက်၏။

“သူ့နောက်လိုက်ကြည့်တာပေါ့..”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် စောအာဝါးထွက်သွားရာနောက်သို့ လိုက်သွားကြတော့၏။

သို့လျှောက်ရင်း.. ဝူး.. ဝူး.. ဝူး.. လို့ အချက်ပေးသံပြုကြ၏။

“အူး..”

“ဟာ.. ဟုတ်ပြီ.. စောအာဝါးပြန်အသံပေးတာဖြစ်မယ်..”

“ဟိုရှေ့တောတန်းလေးကဗျာ..”

“ဝူး.. အူး..”

“ဝူး.. အူး..”

သို့နယ်အသံပြုကြရင်းမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ပက်ပင်းတိုးမိကြတော့သည်။ စောအာဝါးဖြစ်ချေတော့၏။

သူ့လက်တစ်ဖက်မှ တောကြောင်သေကောင်ကို ဆွဲကိုင်လာသည်ကိုမြင်လိုက်ခြင်းကြောင့် စောအာဝါးသည် အင်မတန်မှ ငွေ့ကောင်းသော သူတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်းသိလိုက်ရ၏။

အာဂမုဆိုးပါကလား။

ကျွန်တော်တို့မှာဖြင့် သူ့အတွက်ပူပင်လိုက်ရတာ.. ။ တောကြောင်ကို မရမက လိုက်ဖမ်းနေခြင်းကြောင့် ခရီးအတော်ပေါက်သွားခြင်း၊ အပြန်လမ်း သိပ် မမှတ်မိလေခြင်းကြောင့် စမ်းတဝါးဝါးမအိပ်ဘဲ ပြန်ခဲ့လေခြင်းသိရသည်ကြောင့် လူငယ်စမ်းစွာ အံ့သြခြင်းဖြစ်သွားမိကြတော့၏။

မနေ့ကတည်းကပင် ဘာမှမစားရသေးသည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည်

ခြေခင်းလက်ခင်းအာသည့်နေရာလေးတွင် နားလိုက်ကြပြီးတော့ကြောင်သားတို့ ဇီဝင်စားလိုက်ကြ၏။

သည်ခါတွင်မတော့ ဝိစတီကို ရေနှင့်စပ်သောက်ဖြစ်လိုက်တော့၏။

သို့ကြောင့်လည်း ရီတီတီဖြစ်ခြင်းမလွဲ၍ သတိလက်လွတ်ဖြစ်ခြင်းမရှိတော့ချေ။ မနေ့ကတော့ ရေမရောစပ်၊ ဝိစတီချည်းသက်သက်သောက်ခဲ့သည်ဆိုရာ၌လည်း နှစ်ယောက်ကိုတစ်ပြားနီးပါးဆိုတော့ နည်းနည်းများသွေးလေသည်မဟုတ်။ ယခုရေလည်း ရောသောက်သုံးယောက်တစ်ပြားဆိုတော့ လိုမင်လိုနေသေးတော့၏။

ကျွန်တော်တို့စားသောက်ပြီး ဆိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်တွင် စောအာဝါးက ရှေ့မှ လမ်းပြသဖွယ် ဖြစ်ချေတော့၏။

သို့လျှောက်ခဲ့ရာမှ အတန်ကြာကြာခဏအရောက်တွင် ရှေ့မှသွားနေသော စောအာဝါးသည် ရုတ်တရက်ရပ်ဆိုက်လေသည်ကြောင့် သားကောင်တွေ့၍ များလားလို့ ကျွန်တော်တို့ကထင်လိုက်ပြီး သူ့အစွဲစိုက်စိုက်ကြည့်နေရာသို့ လိုက်ကြည့်မိတော့၏။

ဘာကောင်မျှမရှိ၊ ဘာမှမတွေ့၊ ကျွန်တော်ပဲ မှတ်မိမလျင်ပေလို့လား သို့ကြောင့် လွန်စွာမှမမှတ်မိလျင်သော လမ်းမြင့်လှိုင်ကို လက်တို့မေးလိုက်၏။

"ဘာကောင်မြင်တုန်းဗျ..ဟင်.."

လင်းမြင့်လှိုင်က မျက်မှောင်ကုတ်၍ စောအာဝါးစူးစိုက်ကြည့်နေရာသို့ ပင်မဟုတ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် ငေးစိုက်ကြည့်လေပြီး ခေါင်းခါပြ၏။ နို့ဖြင့် စောအာဝါးဘာကိုကြည့်နေပါလိမ့်။

စောအာဝါးမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်အခါတစ်စုံတစ်ရာကို မြင်လိုက်၍ တအံ့တကြူဖြစ်နေပုံပင်။ သို့ကြောင့် . .

"ဘာကောင်တွေ့လို့လဲ.."

တိုးညှင်းစွာလေသံဖြင့် ကပ်မေးလိုက်သည်။

"တို့မယ်လေဗျာ.."

မေးငေါ့ပြရာသို့ လိုက်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ဘာဆိုဘာမှမတွေ့ပါကလား။

"ခင်ဗျား ဘာမြင်လို့လဲ.. မြှောစမ်းပါ.."

ဝိတ်မရှည်စွာဖြင့် ကျွန်တော်ကပြောလိုက်သည်တွင် စောအာဝါးသည် ကျွန်တော်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး . .

"ဟာ.. ဆရာလေး မျက်စိမှောက်နေပြီဟင်ပါရဲ့.. ဟိုမယ်လေ.. သူ့ဆံထုံးနဲ့ လူကြီးထစ်ယောက်"

"ဟင်"

မဖြစ်နိုင်တာချည်း.. သူပြောသလို ကျွန်တော်မျက်စိမှောက်နေလေသည် ကြောင့်များလားလင်မိသည်ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကိုကြည့်၍ မေးဆက်ပြလိုက်သည်။

"ဘယ်လိုလဲ ကိုလင်းကောမြင်ရလား"ဟု မေးလိုက်ခြင်း အဓိပ္ပါယ်ဖြစ်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းခါပြီး စောအာဝါးကို စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်တော့၏။ သည့်နောက်..

"ဟဲ့.. စောအာဝါး သူလည်း မုဆိုးတစ်ယောက်ပဲဖြစ်ပါလိမ့်မယ်.. ကိုလင်းလမ်းကိုယ်သွားကြစို့"ဟုပြောလိုက်သည်တွင် စောအာဝါးက ပြုပြုပျာပျာဖြင့်..

"မုဆိုးတေတီနိုင်ဘူး.. ဆရာလေးတို့ရဲ့.. ဒါ.. ဒါ.. သူကြီးပြောတဲ့ အေးဆရာကြီးဖြစ်မယ်ဗျ.."

"ဟင်"

"ဟင်"

စောအာဝါးစကားကြောင့် ကျွန်တော်ကလင်းမြင့်လှိုင်ပါ အံ့သြခြင်းနှင့် အတူ စိတ်ပျက်ခြင်းပါ ဖြစ်မိကြတော့၏။

လက်စသတ်တော့ စောအာဝါးတစ်ယောက်ညာတစ်ညလုံးအိပ်မနေ
တော့လမ်းခရီးတွင် တစ်ယောက်တည်း စမ်းတဝါးဝါးလျှောက်လာခဲ့လေခြင်းကြောင့်
အိပ်နေပျက်ခြင်း၊ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းကြောင့် သွေးပျက်သွားလေသည်ကြောင့်လား။

“ဟော... ထွက်သွားပြီ... သွားပြီ...”

သို့ သူကပြောပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဘက် မျက်နှာမူလာသည်ဖြစ်
ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမည့်ကို သဘောပေါက်သွားတော့၏။ သို့ကြောင့်

“အေး... ဟုတ်ပြီ... သူ့လမ်းသွားပလေ့... ကျွန်တော်တို့လည်း
ကိုယ်လမ်းကိုယ်သွားကြတာပေါ့...” ဆိုလျက် သူ့လက်မောင်းတို့ကို ဆုပ်ကိုင်၍
ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့တော့၏။

နို့တောင်မှ...

“သူကြီးပြောပုံအရဆိုလျှင် ဒီလူကြီးက ဆေးဆရာကြီးဆိုတော့ သူ့စာ
သွားပြီပဲ... သူဒီတောစောင့်နတ်ကြီးဖြစ်နေတာ သေချာပြီပေါ့... ဒု ကျွန်တော်တို့
ကို ကိုယ်ယောင်ပြနေပြီလေ”လို့ ထိုနေရာသို့ လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်ဖြင့် သို့နယ်
ပြောရင်း တုံ့ဆိုင်းတုံ့ဆိုင်းပါလာလေတော့သည်။

အင်း... ခက်ချေပြီ... စောအာဝါး သွေးကြောင်သွားတာသေချာပေါ့
အမှန်တကယ်တော့ သူ့စိတ်ထင်နေခြင်းသာဖြစ်၏။ ထုယောင်ကတန်းဖြစ်နေခြင်း
ပင်ဖြစ်သည်။

သို့လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ချုံနွယ်ပင်တို့တွင် အိမ်မြောင်များကို တွေ့ကြရပြန်
သည်။

“ကိုလင်းရေး... ဒီတောမယ် ဒီလောက်များများ အိမ်မြောင်တွေ တွေ့
တော့ သူကြီးဖိုးနှောင်းပြောတဲ့ဆေးဆရာလင်မယားကို ကျားကိုကံသက်တာ နှစ်
လျှင်ဖြင့် ဒီတောမယ် ကျားရှိနိုင်တယ်ဗျ...”

သုစုမစာပေတိုက်

သို့ ကျွန်တော်က တွက်မိပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... ကိုပိုက်ရေး...”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် စကားတပြောပြောနှင့် ဆက်... လာကြ
သည်တွင် တစ်စတစ်စ အတွင်းပိုင်းသို့ရောက်လာလေ သစ်ပင်ချုံနွယ်... ခွင်
အိမ်မြောင်ကောင်များပို၍များများတွေ့လာလေဖြစ်သည်ကြောင့် စဉ်းစားချေခြင်းရ
တော့သည်။

ဤတောပိုင်ဆေး ဝရာကြီး၏ မိန်းမကြီးမွေးမြူထားသည့် အိမ်မြောင်များ
မျိုးစွားလာခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။

သို့လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ပေ(၂၀၀) ပတ်လည်တွက်လစ်ကြီး အလယ်တွင်
ခြတောင်ပိုသဏ္ဌာန် မြေလေးမို့မို့တစ်ပြင်ကို ဆွေ့လိုက်ရသည်။ အနားတိုးတပ်ကြည့်
လေသည်တွင် လွန်စွာမကြီးမားသော သစ်လုံးတိုင်များ ယိုယွင်းပျက်စီးကာ ခြံဝေး
ထားသဖြင့် ထိုကဲ့သို့ခြတောင်ပိုသဏ္ဌာန်စုပုံနေခြင်းဖြစ်၏။

သို့မြင်တွင်းကို ပြောရလျှင်ဖြင့် ဆေးဆရာလင်မယားနေထိုင်ခဲ့သော
အိမ်ကြီးကြိုကျပျက်စီးခြင်းထားခြင်းဖြစ်ချိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုအိမ်ပျက်ဖြစ်
နိုင်သည့်ခြံပုံကြီးကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေကြတော့၏။

သို့ကြည့်နေဆဲတွင်...

“ဖြစ်... ဖြစ်...”

“ဖြစ်...” ရယ်လို့ ဦး(ချေ)ပေါက်လေးတစ်ကောင်၏အသံ ခပ်သွေသွေကြောင့်
မျက်မှောင်ကုတ်ကာ နားစင်နေလိုက်ကြ၏။

ကျွန်တော်တို့အနားတစ်ဝိုက်မှ ကပ်ကော်နေသံဖြစ်၏။ သို့ပြား အတောင်
ကိုတော့ဖြင့် မမြင်ရချေ။

စောအာဝါးဆိုပါလျှင် မျက်နှာကြီးနီရဲ၊ ပျက်လုံးပြူးကြောင်ကြောင်နှင့်

သုစုမစာပေတိုက်

ထာရံတယင်ဖြစ်နေတော့၏။

တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးလန့်ကြောက်နေပုံဖြစ်၏။

"ကိုလင်း... ဒီနားတစ်ဝိုက်က အသံမျှ... ဂျီ(ချေ)ပေါက်လေးအန္တရာယ် ဖြစ်နေလို့ ကြောက်လန့်တကြား အော်နေရုံပဲ..."

သို့ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည်တွင် လင်းနဲ့ လိုင်က...

"ကျွန်တော်ထွက်မိမိရဲ့ ဒီနားတင် ကပ်အော်နေသံပဲ... "ဟုဆိုကာ နား ခွင့်နေပုံဖြစ်၏။

"ဟာ... ဟုတ်ပြီ... ဟိုဘက်ခြံပဲဘေးကလာတဲ့အသံပေမယ့်..."

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သစ်သားကျွန်အမြောက်အမြားရှိနေသော သည် ခြံတောင်ပိုင်းဝပ်မောက်မောက်ရှိရာသို့ ပြေးသွားတော့၏။

စောအာဝါးသည် ဘာလုပ်မသိ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်ယှဉ်ပြေးလိုက်သွားတော့

၏။

"ဟာ..."

"ဝုန်း..."

သုတိန္ဒရီယောက်ပြေးလွှားသွားစဉ် ဦးတည်ပြေးရာအရောက်တွင် လင်းမြင့် လှိုင်ထက် ရှေ့တစ်လှမ်းခွဲနေသည့် စောအာဝါးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ခြေကျကျသွား တော့၏။

"ဟာ..."

"ဟင်..."

ခြံတောင်ပိုင်းတစ်ဝက် သစ်ဆွေးတစ်ဝက်ဖြစ်နေသည့် နေရာမှမြေကျွတ် သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် စောအာဝါးကျွတ်သွားသောနေရာသို့

သံတိကြီးစွာဖြင့် လျှောက်လှမ်းသွားကာ ဗိုကြည်လိုက်ကြသည်။

"အလို..."

"ဟာ..."

မြေကျွင်းအတွင်း ဗိုကြည်လိုက်ကြသည်တွင် လွန်မင်းစွာ ထိတ်လန့်သွားပြီး ကြက်သီးမွေးပွားများပင် ထသွားတော့သည်။

မြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကား ထူးဆန်းလှချေတော့၏။

အိပ်မက်ဆိုး မက်နေလေသည်လားဟုပင် ထင်ရသည်။ မြေတွင်းသို့တစ် ဘွားသော စောအာဝါးသည် ပတ်လက်အနေအထားဖြစ်ပုံနေ၏။

ကြောက်လန့်စိတ်ဖြင့် ရှေ့ဖြစ်သွားပုံရ၏။

မျက်လုံးအပြူးသားနှင့်ဖြစ်နေ၏။ သူ့နံဘေးတွင် ဂျီ(ချေ)ပေါက်လေး တစ်ကောင်သည် တစောင်းလံလျက် လှုပ်လံလှုပ်လံ ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြစ်နေစွာ သည်။

ထိုမြင်ကွင်းသည် အံ့ဩဖွယ်မဟုတ်ငြား စောအာဝါးနှင့် ဂျီ(ချေ)ပေါက် ကလေးတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်အနံ့တွင် လွန်စွာများပြားလှသည့် အိမ်မြောင်ကြီးငယ်တို့ သည် လှုပ်လှုပ်ရွှေ့ရွှေ့ကပ်ကပ်တွားသွားနေခြင်းသည် အံ့ဩဖွယ် အဆည်းယာဖွယ် ဖြစ်ချေတော့သည်။

လွန်စွာများပြားလှသော အိမ်မြောင်များကို ကျွန်တော်တစ်ဆက်နှင့် တစ်ကိုယ်သည်တစ်ခါမျှသာ မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်တော့၏။ မည်မျှများပြားပါသနည်းဆို ပါမူ လက်နှင့်သပ်ချ၊ မယ်ချလိုပင် မနိုင်ပါချေ။

အိမ်မြောင်တို့သည် တိုက်ခြင်းခံခြင်း မရှိပေမည် လွန်စွာမှပင်များပြားသော သည့် အိမ်မြောင်ပေါက်စနကောင်လေးများသည် စောအာဝါးနှင့်ချေ(ဂျီ)ပေါက် ကလေးတို့၏ ပါးစပ်ပေါက်၊ နှာခေါင်း၊ ဖျက်နှာပေါက်များအတွင်းသို့ တိုးဝင်ဝင်ကြ

ကျွန်၏။

စောအာဝါးတစ်ယောက် တွင်းထဲပြုတ်ကျသည်တွင် အတော်နှင့်ပင် ပြန်သွားနိုင်ဖြစ်၍ သို့အဖြစ်မျိုးကြုံရခြင်းဖြစ်တော့၏။

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် တာလုပ်ရမည်မသိပါချေ။ စောအာဝါးကဲ့သို့ ကျားသွားသော ကျင်းတတုတ်သည် လွန်စွာမိုဝင်နက်လေ၏။ အချင်းဝေ အစိတ်လောက်ရှိနိုင်၏။ သို့ကျင်းအတွင်းရှိသမျှ အိမ်ခြောင်ကြီးငယ်တို့သည် စောအာဝါးနှင့် ချေ(ရှုံ)ပေါက်ကလေး၏ ခန္ဓာကိုယ်သို့ စုပြုံဝိုင်းဝန်းတွယ်ကပ်ခြင်းဖြစ်၏။

စောအာဝါးသည် အပေါ်မှ ကျလာသော အရှိန်ဖြင့်ခါးများနာသွားကာ အတော်နှင့်ပြန်မထနိုင်ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် သူ၏နှာခေါင်းပေါက်၊ ပါးစပ်ပေါက်၊ နားရွက်ပေါက်အတွင်းသို့ အိမ်ခြောင်ငယ်များစုပြုံတိုးဝင်ခြင်းကို ခံနေရသည်။ အသည်းယားစရာပင်ဖြစ်သည်။

"ကိုလင်း.. ကယ်လိုလုပ်ကြမလဲ.. ကျွန်တော်တို့ဆင်းလို့လည်းဖြစ်လာမဟုတ်ဘူး.."

"အေးဈာ.. စောအာဝါးကလည်း ဆွဲထူမည့်သူမရှိလေတော့မေ့နိုင်ဘူး.. ဒီလိုချည်းသာဆိုလျှင်ဖြင့် သူ့ဝမ်းထဲအိမ်ခြောင်ကောင်တွေ အတော်များများဝင်သွားလျှင်ဖြင့် အသက်အန္တရာယ်ပါ စိုးရိမ်ရတယ်.."

"ဟုတ်ပြီ.. ကိုလင်း.. နေဦး.."

သို့ဆိုကာ ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာလေးမှ ပြေးထွက်၊ နွယ်တစ်ချောင်း ပြေးခုတ်၍ ကပ္ပာကသီကျင်းအတွင်းရှိ စောအာဝါးထံ ပစ်ချပေးလိုက်၏။

ကျွန်တော်ပစ်ချပေးလိုက်သော နွယ်ကြိုးကို အားပြု၍ စောအာဝါးသည် လဲနေရာမှ မျက်လုံးမြူးမျက်ဆံပြူးဖြင့် ကြိုးစားပြီး ထလာလေတော့၏။

တော်ပါသေးရဲ့.. သို့တောင်မှ သူ့နှာခေါင်းပေါက် ပါးစပ်ပေါက်နှင့် နား

ပေါက်တွင်းမှ အိမ်ခြောင်ပေါက်စနလေးများသည် ဝမ်းဗိုက်အတွင်းသို့ အတော်များများ ဝင်ရောက်နေကြပြီးဖြစ်လိမ့်မည်။ ဝမ်းဗိုက်သည်ပင် ဖောင်းကားစပြုနေချေပြီ။

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် စောအာဝါးကို ခက်ခက်ခဲခဲဆွဲတင်ကြ၏။ စောအာဝါးသည်လည်း ခါးနာနေခြင်းကို ဂရုစိုက်နိုင်၊ အိမ်ခြောင်တို့ရန်မှ လွတ်မြောက်ရေးကိုသာ အရေးထားလျက် ခါးနာဝင်နာသော်ငြား အားတင်း၍ ကြိုးစားတက်ခဲ့ရာတော့၏။

သို့တောင်မှ လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် သစ်ပင်တွေများကြား လုံးဝင်သွားလေ၏။ ကံသီဝေလို့အဆွဲမြန်ပေလို့ဖြစ်သည်။

ဂျီ(ချေ)ပေါက်ကလေးကိုတော့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့မကယ်နိုင်ပါချေ။ ထိုသတ္တဝါကောင် ကံဆိုးရှာပေသည်။

စောအာဝါးအပေါ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်တွင် အတော်ကလေးထိတ်လန့်နေရှာ၏။ သူ့ဝမ်းဗိုက်တွင်းမှ အိမ်ခြောင်ကောင်လေးများကြောင့် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေရ၏။

"စောအာဝါးလတ်ထိုးအန်လိုက်လေ.."

သို့ ကျွန်တော်က အကြံပေးလိုက်ပြီး သူသည်ငေးကြောင်တုန်လှုပ်နေဆဲ ဖြစ်သည်ကြောင့် သူ့ကိုမှောက်လျက်ပခုံးထက်တွင် တင်ထမ်းကာ ခုန်ပေါက်ပေးပေးလိုက်သည်တွင် သူ့ပါးစပ်တွင်းမှ အိမ်ခြောင်ပေါက်စနလေးများ အတော်များများ ထွက်ကျလာတော့၏။

နှာခေါင်းပေါက်တွင်းမှ အရွယ်ပမာဏအပ်ကြီးကြီး အိမ်ခြောင်တစ်ကောင်နှင့် နှာခေါင်းတွင်းမှ တန်းလန်ဖြစ်နေဆဲ အိမ်ခြောင်ပေါက်စနလေးကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဆွဲထုတ်ပေးစဉ်မှာ ကျွန်တော်သည် ကြွတ်သီးမွေးညင်းများပင်ထကာ တုန်လှုပ်သွားမိတော့၏။

အန်လုမတတ် ရင်တွင်းမျိုးတက်လာတော့၏။

စောအာဝါးတစ်ယောက် မသေကောင်းမပျောက်ကောင်း ကံသိပေလို့ သာပေါ့။ အချိန်မီ ဝမ်းဗိုက်တွင်းမှ အိမ်မြောင်ငယ်လေးများ ပြန်အန်ထွက်လာ၍ တော်သေးတော့၏။

နွယ်တော၏လျှို့ဝှက်ချက်၊ လျှို့ဝှက်လူသတ်သမားအစစ်အမှန်ကို သိလိုက် ပြီဖြစ်တော့၏။

ယခင်သေဆုံးသူများသည် အိမ်မြောင်ပေါက်လေးများ၊ နားရွက်ပေါက်၊ နှာခေါင်းပေါက်၊ ပါးစပ်ပေါက်တို့မှဝင်ကြသည်တွင် အသက်ရှူလမ်းကြောင်းပိတ်၍ သေကြရခြင်းဖြစ်၏။

တောပိုင်ကြီးဟု လက်ခံယုံကြည်ထားကြသည့် ဆေးဆရာကြီး၏ ပြုစား ခြင်းလုံးဝမဟုတ်ပါလေ။

သံတွင်းကြီးရွာသားတချို့ ထိုနွယ်တောအတွင်းမှ ပြန်ရောက်လာကြသည့် အခါတွင် သွေးပျက်ကာ နူးသွပ်သွားကြသည်မှာ ထိုအိမ်မြောင်ငယ်များကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။

စောအာဝါးလို ထိုကျွန်းကြီးသို့ ခြေချော်ကျခဲ့ကြပြီး လဲကျရာမှ ပြန်မတနိုင် စဉ် ကာလတွင် အိမ်မြောင်ကြီးငယ်တို့၏ ဂုဏ်ပေးခံရခြင်းဖြစ်၍ ထိတ်လန့်သွားကြ ရာမှ သွေးပျက်သွားကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုအိမ်မြောင်ငယ်များသည် ဆေးဆရာကြီး၏ မိန်းမ၊ ဒေါ် နန်းစိန်ဆိုသူ မွေးမြူထားသည့် အိမ်မြောင်များမှ မျိုးပွားလာကြခြင်းဖြစ်လေ၏။ ထိုသည်ကိုတော့ တောစောင် နတ်ကြီးဖြစ်သွားသည့် ဆေးဆရာကြီးဦးဒိဗ္ဗက ပြုစားခြင်းဟု ယုံကြည်ထားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဆေးဆရာကြီး၏ဝန်းဖြစ်သူ ဒေါ် နန်းစိန်က ဘယ်ထွက်ကြောင့်အိမ်မြောင်

များကို မွေးထားရသည်ကိုတော့ဖြင့် မသိနိုင်ပါချေ။

ယဉ်ယဉ်လေးနှင့်နူးသွပ်နေသူများလေလား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အဖြစ်မှန်ကိုသိလိုက်ရသော ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြိုင်လိုင် သည် သံတွင်းကြီးရွာသို့ပြန်လာကာ သူကြီးဦးဖိုးနောင်းနှင့်ရွာသားများကို အကျိုး အကြောင်း ရှင်းပြပြီး ရွာသားများ၏အကူအညီဖြင့် ထိုတွင်းကြီးထဲ လောင်စာဆီ များလောင်း၍ အိမ်မြောင်များကို မီးရှို့သတ်သင်ပစ်လိုက်သော်လည်း တစ်ကောင် တည်းသော အိမ်မြောင်ကြီးတစ်ကောင်သည် မီးဟပ်ခံရ၍ တစ်ကိုယ်လုံး မည်းနက် သွားသော်လည်း ထူးဆန်းစွာအသက်ရှင်လျက်တွင်းနှုတ်ခမ်းမှ တောအုပ်တွင်း ပြေးလွှားထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရပေ၏။

“ဟာ.. ဒီအိမ်မြောင် ထူးဆန်းတယ်ဗျ.. အမြီးနှစ်ခွံနဲ့ပါတလား..”

သို့နွယ်မျက်စိလျင်သော လင်းမြိုင်လိုင်က တစုံတပြုပြောလာချေတော့ သည်။

သည်နောက် ထိုနွယ်တောအတွင်းရှိ တန်ဖိုးရှိ အသုံးဝင်နွယ်သစ်ပင်တို့ ကို သံတွင်းကြီးရွာသားများအတွက် သူကြီးအမိန့်ဖြင့် အသုံးပြုခွင့်ပေးလိုက်လေတော့ ၏။

စာဖတ်ပရိသတ်အား အစဉ်လေးစား

ကျိုးစားလျက်

ကိုဖိုက်

၉-၇-၂၀၀၄